

தூது

1971

மாதி

நூலகம்

கலை இலக்கியம் அறிவியல் பாருளாதாரம்

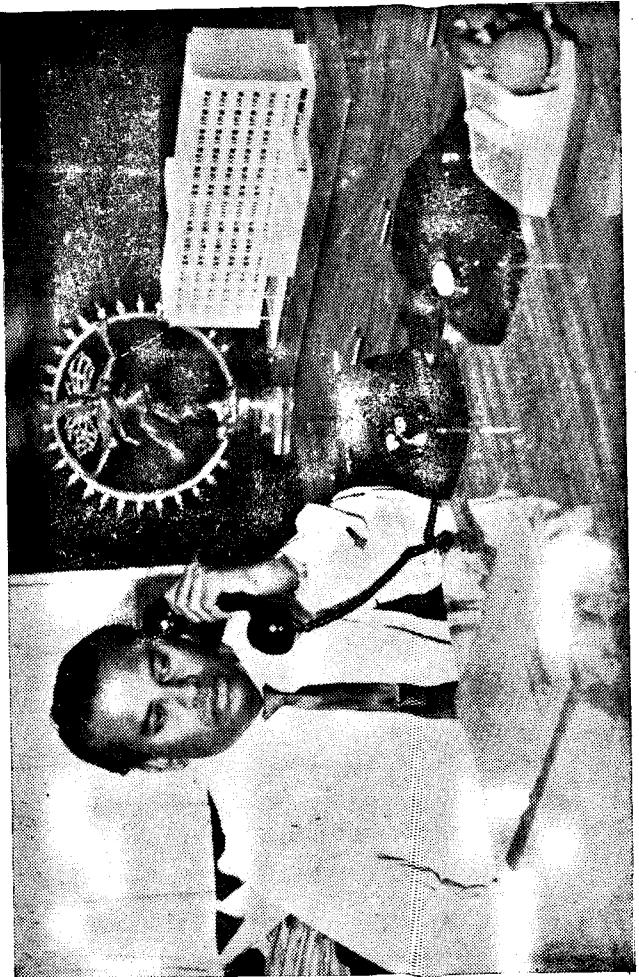

பொங்கல் மலர்

-/75

தூது-நூலகம்

‘‘ஞத்துவினாக்கு’’த் தயாரிப்பாளர் திரு. வி. எஸ். துவராசா

அவர்களின் சருத்துக்கலை நீண்டகாலமாகப் படியிருக்கின்றன.

வண்மை யுடையதொரு சொல்லினால் - உங்கள் வாழ்வு பெறவிரும்பி நிற்கிறோம். பாரதி.

கற்பகம்

கலை இலக்கியம் அறிவியல் பொருளாதாரம்

வாழ்வு பெறவிரும்பி நீற்கிறோம்!

உழவர் திருநாளௌன்றும், உழைப்பாளிகள் பெருநாளௌன்றும் பொங்கல் திருநாளைக் காலங்காலமாகக் கொண்டாடி வருகின்றோம்; பேசுகின்றோம்; எழுதுகின்றோம். ஆனால் இந்தத் திருநாள் எண்ணங்களெல்லாம் வார்த்தையளவில்தான் உழவர்களுக்கு இருக்கின்றனவே தவ்ர வாழ்வு எவிலே அவர்களுக்கு இல்லையென்பதை யாவரும் அறிவார்கள்.

அவர்களது முதுகிலே காலங்காலமாகப் பலபிரச்சினைகள் அழுத்தி நசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்பிரச்சினைகள் விவசாயிகளின் வாழ்வு, பண்பாடு ஆகியவற்றினைச் சீரழித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சமுதாய வாழ்வில் விவசாயிகளே பெரும்பங்கை வகிக்கிறார்கள். இவர்கள் வாழ்வின் சுகல அமசங்களிலும் புதியமலர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும்.

மறுபுறத்தில் படித்தவர்களிடையே வேலையின்மை நாளுக்குதான் அதிகரித்து வருகின்றது. இந்த நிலையில் வெறும் அரசாங்க உத்தியோகங்களை மட்டும் நம்பிக்கொண்டிராமல் உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்ய நமது இளைஞர்கள் முன் வரவேண்டும். உழவர்களும், தொழிலாளர்களும் வந்தனைக்குரியவர்கள். அவர்களே சமுதாயத்தின் படைப்பாளிகளாக உள்ளைமயால் இத்தொழிலில் ஈடுபடுவதில் தயக்கமோ பின்வாங்குதலோ கூடாது..

புதிய உலகத்தை ஆக்கவும், புதிய சிந்தனைகளை வளர்க்கவும், புதிய தலைமுறையின் எழுச்சிக்குத் தூண்டவும். மக்களின் உயரிய அம்சங்களைப் போற்றவும் இன்றைய கலைஞர்கள் சுகல முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் எல்லாக் கலைஞர்களும் தங்கள் வரலாற்றுக் கட்டமைகளையுணர்ந்து, மக்களிடமிருந்து கற்று, சிறந்த முறையில் மக்களுக்கு அதனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டும்.

மிகவும் கீழ்த்தரமான முறையில் கலை இலக்கியம் படைப்பவர்கள், தங்கள் முயற்சிகளிற்குக் காரணமாக வாசகர்களையே குறிப்பிடுகிறார்கள். இது வெறும் பம்மாத்து. சுகலமட்டத்திலும் எந்த மொழியிலாயினுஞ்சரி, ஆபாசகீழ்த்தர இலக்கியங்கள் முற்றுக்கத் தடை செய்யப்பட வேண்டும். இதை வெறும் தனிமொழிக்கோ, தனிநாட்டுக்கோ மட்டும் கொள்ளாமல் இலங்கைக்கும், உலகிற்கும் என்ற ரீதியில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். வெறும் வாசகபலத்தை மட்டும் நம்பிவரும் பத்திரிகைகள் தழைத்து வளர வாசகர்கள் ஆகராவு நல்க வேண்டும்.

முடிவாக, ஒரு புதிய உலகை ஆக்க, உறுவினையும் ஒவாப்பசியுமற்ற சமுதாயத்தைப்படைக்க, சமூகத்தின் எல்லா மட்டத்திலுமுள்ள சுகலரும் உழைக்க வேண்டும், பாடுபடவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்.

‘வண்மையடைய தொரு சொல்லினால் உங்கள் வாழ்வு பெற விரும்பி நிற்கிறோம்’ என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் என்றும் கற்பகம் செயற்படும் என்ற உறுதியையே பொங்கற் செய்து பரிசாகவும் உங்களுக்கு வழங்குகிறோம். வணக்கம்.

பொங்கலோ பொங்கல்

—இ. வடிவேல்

பொங்கலோ பொங்கலெனப் பூரித்தென்றும்
பொன்னினையும் பூமித்ரு சென்னெலிட்டுச்
சிங்கார மங்கையரு மாடவருஞ் செல்வச்
சிறுவரோடு சிறுமியருஞ் சேர்ந்து நின்று
மங்காத வளங்காக்கு முழவர் இந்த
மாநிலத்தி லுயர்கவென மகிழ்ந்து வாழ்த்திச்
செங்கதிரோன் தலைவாழ்த்திச் செம்மை நல்கும்
சிவனருளை வாழ்த்தி நாம் பொங்குவோமே.

பால் பொங்கப் பழம்பிழிந்த சாறு பொங்கப்
பருப்போடு யயறு சேர்ந்தரிசி பொங்க
சேல்தங்கி விளையாடு கழுனி சூழ்ந்த
செஞ்சோலைப் பூந்தேனும் சேர்ந்து பொங்க
கோல் தாங்கு மன்னெராடு மக்கள் தங்கள்
கொடும்பசியின் பினி தீரக் குவலயத்தே
ஏர்தாங்கும் உழவர் மனம் இனிது பொங்க
இன்பமே குழ்கவெனப் பொங்குவோமே.

வெண் துகிலை விரித்துயர்த்திப் பந்தனிட்டு
வித விதமாய் மலர் மாலை தொங்கவிட்டு
கண்டு நறுந் தேன் பாலும் பழமும் சேர்த்து
அண்டர்களு முண்டறியா அமுதம் பொங்கி
கொண்டாடுஞ் சுற்றுமொடு மனைவி மக்கள்
குதுகவித்து ஈசனுக்குப் படைக்கும் போது
எண்டிசையும் அறம்பொங்கி அன்பும் பொங்க
எவ்வுயிரும் வாழ்வதற்குப் பொங்குவோமே.

உண்டி கொடுத் துயிர் கொடுக்கு முழவர் தம்மை
உயர்வாக மதிக்கின்ற உலகர் தங்கள்
நன்றி மறவாமைத்தை நயந்து காட்டி
நல்லதொரு தைத்திங்கள் தன்னிலின்பப்
பண்டமொடு பாற்பொங்கல் படைப்பதற்குப்
பாரறியப் பலர் புகழுப் பொங்குகின்றார்
உண்டு மனங்களிக்கின்ற உலகே! இந்த
உழவருளங் களிக்க நாம் பொங்குவோமே.

ரௌ கொண்டு போராடும் உழவர் தங்கள்
இன்னல்தை மறந்தின்ப மெய்தி நின்று
சீர் கண்டு தான் பெற்ற சென்னெல் கொண்டு
செங்கதிரோன் தலைவாழ்த்திச் சிந்தை பொங்க
கார் கொண்டு தருகின்ற கருவுலங்கள்
கழுனியெலாம் விளைவித்துக் கருணை செய்து
பார் உண்டு மகிழ்வைக்கும் பண்டு கண்டு
பரம்பொருளை வாழ்த்தி நாம் பொங்குவோமே.

ஆழிமிசைச் சென்று சிலர் செல்வம் சேர்ப்பர்
அருங்கலைகள் கற்பித்துச் செல்வங் கொள்வர்
ஏழிசையாற் சிலர் சேர்ப்பர் செல்வந் தன்னை
எழுது வினை செய்து பலர் செல்வங் கொள்வர்
கோழைப்படாச் செல்வமெனக் குவலயத்தோர்
கொண்டாடும் செல்வமது உழவரை கையின்
மேழித்ரு செல்வமதே மேன்மைச் செல்வம்
மேதினிமேற் பொங்குகவே மேழிச் செல்வம்.

ஜல்லி இலக்கீயம்பற்றி... அற்ஞர் அண்ணு

ரஷ்ய இலக்கியம், மாளிகையிலே மதோன்மத்தராக இருந்தவர்
கஞ்சக்கு, மாளிகை வாசம்பெற்ற ‘பெனுதூக்கி’ தந்த, களிப்புப்
பானம் அல்ல!

பசியுடனும், பட்டினியுடனும், பாதகருடனும், பாதிரியுடனும்
போராடிச் செத்துக்கொண்டிருந்தவர்களுக்காகத் திட்டப்பட்ட
திருவாசகம்!

கர்த்தர்

இ. இராசரத்தினம்

யந்திர வேகத்தில் மனிதன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தலையிலே துவாயால் கட்டப் பட்ட ஒரு தலைப்பாகை, வெய் யில் சுடாமல் பாதுகாப்பதற்கு!

கையிலே ஒரு தடி, தொழிலைத் துரிதப்படுத்துவதற்கு!

அவன் ஒரு விவசாயி!

தடியை ஓங்கி வீசும்பொழுது, மாடுகள் இரண்டும் பயந்து உண்ணி இழுக்கின்றன.

மாடுகள் இரண்டும் உண்ணி உண்ணி, இழுக்க இழுக்க கலப்பை நிலத்தைக் கிழித்து உழுகின்றது.

ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமமா கிய இயந்திர விசையா?

தடிக்குப் பெருமை தாங்கமுடியவில்லை. தனது பெருமையைத் தான் இவ்வளவு நானும் உணரத் தவறிவிட்டதாக மனவருத்தப் பட்டாக்கொண்டு, “மாடு கடே என்னைப்பற்றி இப்பொழுது உங்களுக்கு விளங்கி இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன். பறவாயில்லை. இனிமேல் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். சோம்பல் கீம்பல் காட்டி நீங்களோ தொலைச்சுப் போடுவன். ம... கெதியாக... கெதியாக ” என்று வேலை வாங்கும் பாவணையில் அதிகாரம் செலுத்தியது.

மாடுகளுக்குத் தடியின் ஆணவம் கோபத்தைக் கிளரியது. இரண்டும் ஏகோபித்த குரலில்; “நீ உண்ணைப் பெரிய சக்தி என்று நினைத்துவிட்டாய். உண்ணைப்பற்றி

எங்களுக்குத் தெரியாதோ? வாயைப் பொத்து!”

“ம... உங்களுக்கு என்னைப் பற்றி விளங்கவில்லை. உங்களை மட்டுமல்ல, இந்தக் கலப்பையைக் கூட யார் ஆட்டிவைக்கி ரது என்று நினைக்கிறீர்கள்?” தடி பெருமையாகக் கூறியது.

கலப்பைக்குத் தடி தன்னைப் பற்றிக் குறைவாகக் கணித்த தைத் தாங்க முடியவில்லை. வரிந்து கட்டிக்கொண்டு சன்னடக்குப் போனது.

“நான் தான்டா உண்ணை ஆட்டிவைக்கின்றேன். நான் உழுவதற்காகத்தான் நீ ஆடவேண்டி இருக்கின்றது.”

ஒவ்வொன்றும் தர்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, வெய்யில் கடுமையாக எறித்ததால், விவசாயி இளைப்பாறுவதற்காகத் தடியை நிலத்தில் போட்டுவிட்டு, மாடுகளைக் கலப்பையுடன் அப்படியே விட்டுவிட்டு, நிழலுக்குப் போய்விட்டான்.

இப்பொழுது,

தடி மாடுகளுக்கு அடிக்கவில்லை.

மாடுகள் உண்ணி இழுக்கவில்லை. கலப்பை நிலத்தைக் கிழித்து உழுவில்லை!

ஏன்?

குப்பிளான் ஐ. சண்முகன்

சிறுகதை

அழகியின் நுயரங்கள்

மார்த்தி மாதத்து இனி யானிர்மை நிறைந்த காலைப் பொழுது. திருவெம்பாவை நாட்களை ஒட்டிவந்த ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. புத்தம்புதிய பணிமலராக, நீண்டு நெளிந்த ‘பஸ்கியூவில்’ அவன் நின்றுள்; கலகலப்பான காலையில், உடலைத்தடவி புத்துணர் சீசில் செல்லும் இனி யாகளிர்ந்த தென்றலில் அருவியாகச் சொரியும் ‘சவர்பாத்தில்’, குளிர்ந்த ஈரச் சுவடுமாருமல் அவன் நின்றுள்; ஈரங்களையாத தலையை வாரி, நேரவுகிட்டு, ஒற்றைப்பின்னலாகப்பின்னி, பச்சை ‘றிபன்’ கட்டியிருந்தாள்; பசிய வெண்மையான நந்தியாவட்டை மலரொன்றை கூந்தல் தொடக்கத்தில் பதித்திருந்தாள். அகன்ற நெற்றியில் மங்கலாகப் பதிந்திருந்த திருநீற்றுக் கீற்றுக் களுக்கு மத்தியில், செஞ்சாத்துப் பொட்டு இட்டிருந்தாள்.

இந்த உலக வாழ்க்கையில் எதுவித சலனமுமற்றவன் மாதிரி, எத்தனை யோ உள்ளங்களைக்

அல்லது இந்த வாழ்க்கையின் நுணுக்கங்களைப் புரிந்தவர் மாதிரி எதோவொரு சாந்தமான உணர்ச்சியை முகத்தில் தேக்கி அவன் பஸ்கியூவில் நின்றுள்.

ஒன்றாயின் ஒன்றுக் கூறும் மறைந்த பஸ்களுக்கு ஏற்ப, கிழுவும் குறைந்து குறைந்து வர அவனும் மெதுமெதுவாக கிழுவின் முன்னணிக்கு வரலானுள். அவனுக்கு முன்னால் நாலைந்து பேரே நின்றிருந்தார்கள். தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் என்ற மூன்று மொழியையும் தெரிந்த அந்தச்சுறுசுறுப்பான பொயின்ற கொன்றேலர் பலத்துச் சத்தமிட்டவண்ணம் தன் கடமையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு உதவியாக நின்ற இளம் வாலிபன் மௌனமாக நின்று, எதேதோ ‘கவர்ச்சிகளை’ அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் கணக்கு கு அவன் எடுப்பாகத் தென்பட்டாள். வாழுத் துடிக்கும் இளமைப் பொலிவில் எழிற்கோலம் காட்டி எத்தனை யோ உள்ளங்களைக்

கொள்ளைகொள்ளும் அரம்பப் போல அவன் அவனுக்குக் காட்சி தந்தாள். தமிழ்ப்புராணப் படங்களில் ‘அரம்பைகளாக’ நடிப்பவர்களை அவன் பார்த்து ருக்கிறார்கள். அவர்களின் இளமை மேடிட்ட கோலங்களை எண்ணித் தவித்திருக்கின்றன; அவர்களை அடையத் துடித்திருக்கின்றன. நிஜவாழ்க்கையில், கன்னுக் கெதிரே நிற்கும் ‘தேவதையாய்’ அவனை அவன் பார்த்தான். அவளில் பதித்த கணகளை எடுக்க மனமின்றித் தவித்தான்.

நீண்ட நேரத்தின்பின் அவன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த புறக் கோட்டை பஸ் வந்து நின்றது. முதிர்ந்த கொண்டிரேலர் ஒழுங்கி னமாக நடக்க முயன்ற யாரோ ஒரு காற்சட்டை போட்ட மனி தரை ஆங்கிலத்தில் ஏசினார். ‘காற்சட்டைபோட்ட நீங்களே உப்பிடிசெய்தால், நாங்களென்ன செய்யிறது?’ அவர், அவன் தன்னைப்பேசவில்லை என்பது மாதிரி, அவன் பேசுவதைக் கவனியாத வர் மாதிரி எங்கேயோ வெறித் துப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

நின்ற பஸ்கில், ஒருவர் பின் ஒருவராக ஏறினார்கள். இனம் வாலிபன் அவர்கள் ஒழுங்காக ஏறுகிறார்களோ வெனக் கணகாணித்தான். இன்னும் நாலூந்து போ ஏறக்கூடிய இடம், பஸ்கில் கிருந்தது. அடுத்ததாக அவன் ஏறப்போகின்றார்; அவன் கண்ட

‘அரம்பை’ ஏறப் போகிறார். அவன் பஸ்கைநோக்கி அடிவைக் கிறார். அவன்கை நீண்டு வழி யைத்தடுத்தது. அவளின் அழகிய அங்கங்கள் அவனின் கையில் பட்ட உணர்வில் அவன் புள்காங்கிதம் அடைந்தான். அவன் தலையைக் குனி ந் தவண்ணம். பின்தங்கினால், மேல் தட்டின் ஆரம்பப்படியிலும், கீழ்த்தட்டின் ஆரம்பத்திலும் கால்களை ஊன்றி நின்ற இளம் ‘கொண்டக்டர்’, அந்தக் கொண்டிரேலரைப் பார்த்து அர்த்தமுள்ள சிரிப்புச் சிரித்தான். அவனும் பதிலுக்குச் சிரித்தான்.

அவர்கள் சிரித்ததை அவனும் கண்டாள். அவர்கள் ஏன், எதற்காக அப்படிச் சிரித்தார்கள் என்பதை அவனும் உணர்ந்திருந்தாள். அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. இப்படி முன்பும் எத்தனையோழுறை அவன் ஆத்திரப்பட்டிருக்கிறார். தன்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாத நாணங்கலந்த பெண்மையை நினைத்து அவன் கவலைப்பட்டிருக்கிறார். எத்தனையோழுறை இப்படி எத்தனையோ காரணங்களுக்காக அவன் அழுதிருக்கிறார். அப்போதும், ஒருமூறை பலத்துச் சத்தமிட்டு அழவேண்டும்போல அவன் மனம் குறுகுறுத்தது. அவளையும் மீறி அவன் கணகளில் கண்ணீர்வர, ‘சரஸ்வதி நீங்களை முத்த மகளில்லையடி; முத்தமக ஞென்று கூறி, அவன் தலையைத் தடவிய போது .. ; அவன் தன்னை மறந்து நின்றார்.

துப்பால் அவன் தன் கணகளை ஒற்றிக்கொண்டாள். தன் கவலை கருக்குக் காரணமான, தன் அழகையே அவன் வெறுத்தாள். ‘நான் ஏன் இப்படி அழகாகப் பிறந்து தொலைத்தேன்’ என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள்,

தன் வாழ்க்கைச் சூழலை எண்ணிப்பார்த்தாள். குறைந்த சம்பாம்பெறும் கடைத்தொழிலாளியாகிய தன் தந்தையின் கோலம் அவன் நினைவில் தலைகாட்டியது. அவன் உத்தியோகம் ஏற்ற ஆரம்ப காலத்தில், நகரத்தின் நாகரீக வாழ்க்கைச் சுமைகளைத் தாங்கமுடியாத மத்தியதர குடும்பத்துத் தலைவருளை அவர், வளர்ந்து வந்த குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டாது தவித்தபோது குடும்பத்திலேறப்பட்ட தாங்கொளைத் துறுமைத் துன்பங்களின் மத்தியில், அவன் முதல் சம்பளம் எடுத்து தந்தையின் கைகளில் சமர்ப்பித்தபோது, அவர் முகத்தில் பரவசமொளிர, கணகளில் கண்ணீர்வர, ‘சரஸ்வதி நீங்களை முத்த மகளில்லையடி; முத்தமக ஞென்று கூறி, அவன் தலையைத் தடவிய போது .. ; அவன் தன்னை மறந்து நின்றார்.

தன் உத்தியோக வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களை மறந்து, இந்தக் குடும்பப் பொறுப்புக்கும், இந்த அண்புக்கட்டுகளுக்கு மிடையில் அவற்றைச் சிறு துரும்புகளாகக் கருதி

ஆண்டித்தாள். ஆரம்பத்தில் பஸ்கிலேறப்பட்ட அனுபவங்களையும், இனரவிழுவின்போது, அந்தப் ‘பெரியவர்’ கணகளில் விரசம் தொனிக்க, ‘இந்த ‘மெடத்தை’ நாங்கள் நல்லாய்ப் பயன்படுத்த வேண்டும்’ என்று இரு அர்த்தம் தொனி க்க ஆங்கிலத்தில் சொன்ன அந்த வேதனையையும் மறந்திருந்தாள்.

தொடரந்த அந்த இயந்திர வாழ்க்கையில், அதிகமாக ஏற்படும் வேதனைதரும் அனுபவங்களினால் மனஉணர்வுகள் மரத்துவிட்டதுமாதிரி பாவலை செய்து நடிக்கும், ‘ஒன்றும் செய்யமுடியாது’ தன் நிலைமையை எண்ணீக்கலங்கினால்.

“என்ன தங்கச்சி; எங்கே போறது” என்ற, முதிர்ந்த ‘கொண்டிரேலர்’ குரலைக்கேட்டு தன்னினைவு வரப்பெற்றவளாக அவன் பஸ்கில் ஏறினால். அப்பால் நின்ற இளம் வாலிபன் எதுவுமே செய்யமுடியாதவனாக அவளையே பார்த்து நின்றார்.

அவனின் பாரவை அவனை என்னவோ செய்தது. பருவம் கொழிக்கும் அவனும் எத்தனையோ இனிய கணவுகளுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் தந்தைக்கு உதவி, குடும்பப் பொறுப்பு, அன்புக்கட்டு, தியாகம் என்றெல்லாம் அவன் தன்னை ஏமாற்றிய போதி ஆம்...; அவனுக்கு இந்த வாழ்க்கைமேல் சலிப்பு ஏற்பட்டிருந்தான்.

தது. புதியதோர் உலகை அவள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத் திருந்தாள்.

அவள் எத்தனையோ வாலிபர் களைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அவளையும் எத்தனையோ வாலிபர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பார்வைகளில் அன்பைத் தேடிக் களைத்திருந்தாள். அதனால் வாழ்க்கையில் ஒரு விரக்கி மனப்பான்மையும் கொண்டிருந்தாள். ஒருவர் பார்வையிலாதல் அந்தத் ‘தன்மையை’ அவள் காண வில்லை. அவளைப் பார்க்கும் எல்லார் பார்வையிலும், அவள் மற்றவர்கள் தன்னைப் பார்க்கின்றார்களென்று அவதானிக்கும் எந்தப் பார்வையிலும் அந்தத் தீ, அந்த விரசமான தீ, ... அந்த இளம் கொண்டிருவேர் பார்த்தது போன்ற தீ;

அவளால் அதைப் பொறுக்க முடியாது.

பஸ்சில் யாரோ தன்னைப் பார்ப்பது போல உணர்ந்து அவள் நிமிர்ந்தாள். அவளையோ பார்த்து நின்ற ஒரு வாலிபன் அப்பால் திரும்பினான்.

அவள் தன்னை நொந்துகொண்டாள்.

தன்கு அந்தப் பரிதாப நிலை ஏற்படயார்யார், என்னென்ன விதத்தில் காலாக இருக்கின்றார்களென எண்ணிப்பார்த்தாள். தன்கு செப்பான் அனுபவங்களையேற முடியாது தனித்தாள். அவள் உழைப்பை வெறுக்கவில்லை. அந்த உழைப்பின் போது, பெண்களுக்கு ஏற்படும் செப்பான் அனுபவங்களை வெறுத்தாள்; என்னதான் உலகம் முன்னேறுகிறது, - முன்னேறுகிறது என்றாலும் மனித மூல அந்த ‘உணர்வு’ களை, வென்று விட முடியாதாவென்காலினால்.

அவளுக்கு தன் தந்தையிலுடைய முதலாளியின் நினைவு வந்தது. பஸ்ரான்டுக்கு வரும் வழியில், முற்றத்தில் அழகாகக் கத்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் ‘குரோட்டன்கள்’ வளர்ந்து நிற்கும் அவரின் பெரிய வீட்டைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். முதலாளியான அவரின் மாடி வீட்டையும், தொழிலாளியான தங்கள் வசிப்பிடத்தையும் ஒப்பிட்டு அவள் மனம் மறுகியிருக்கிறார்கள்.

எப்போதாவது அவர்கள் வீட்டு முற்றத்தில், அல்லது விருந்தையில், அல்லது, திரைச்சீலை விலகிய அவர்கள் வீட்டு முன்னை ஜன்னல் கம்பிகளுக்கு அருகில், அல்லது பஸ்ராண்டில் அவள் முதலாளியின் இரு மக்களையும் பார்த்திருக்கின்றார்களென என்னைப்பார்த்தாள். தன்கு செப்பான் அந்தசெயற்கையை விட முழுமூலமாக அவள் பார்வையை வெறுத்தாள். உழைப்பை வெறுத்து என்னமையில் உழைப்பை வென்றிய ஒரு சாரார் உழைக்காது, உழைப்பை வர்களைச் சுரண்டிய வாழும் அந்த வாழ்க்கையை வெறுத்தாள். உழைப்பை வாழும் பெண்களின் உணர்ச்சிகளோடு விளையாடுபவர்களையும் அவள் வெறுத்தாள்.

செயற்கை அழகிகளை நினைத்து அவள் சிரித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் பஸ்ராண்டில் அழகிய வாலிபர்களுடன் ஆங்கிலத்தில் கொஞ்சிக்கு குலாவிக்கொண்டு நிற்கும்போது.....;

அவளும் கனவுகள் காண்கின்ற இனம் பெண்தானே!

அன்று ‘ஒவ்வில்லும்’ அவள் தன்னைமறந்த நினைவு களில் ஆழந்திருந்தாள். இப்படி எத்தனையோ அனுபவங்கள் ஏற்பட்ட போதெல்லாம், குடும்பத்தின் நிலைமைகளை நினைத்து நினைத்து கிளர்ந்தெழாத மனது இன்று மட்டும் ஏன் இப்படி அலைகிற தென்றும் அவள் சிந்தித்தாள்.

முதலாளியின் மக்களான அந்த ‘செயற்கை அழகிகளே’ அவள் கண்களில் மின்னினர். பெரிய தொந்திக்கும் மேல் ‘நாஸனல்’ போட்ட, நெற்றியில் சந்தனைப் பொட்டு வைத்த, ஒருவிதமான லாவகச் சிரிப்பு சிரிக்கும் முதலாளியும் அவள் மனதில் தோன்றி வரு. மெலிந்த, வாழ்க்கையில் எந்த நேரமும் பிழைப்பு, பிழைப்பென்று திரியும் நிம்மதிகாணுத தந்தையின் முகமும் அவள் மனத்தில் தோன்றியது.

வாழ்க்கையின் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை அவள் வெறுத்தாள். உடலை வருத்தி உழைப்பவர்கள் வாழ்வில் இன்னல் களையும், உடலை வருத்தாதவர்கள் வாழ-

வின் சொகுசுகளையும் அனுபவிக்கும் இந்தச் சமூக அமைப்பை அவள் வெறுத்தாள். உண்மையில் உழைப்பை வெறுத்தான் உணர்ச்சிகளோடு விளையாடுபவர்களையும் அவள் வெறுத்தாள்.

உழைக்காது சொகுசாகச் சுரண்டி வாழும் முதலாளி, உடலை வருத்தி உழைக்கும் தன்தந்தையை உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தைக் கொடுத்தால் - வாழ்க்கையின் மல்லே வெறுபடிகளைத் தொண்டாத - படிக்கவேண்டிய - உழைக்கக் கூடாத அந்த வயதில் தான் உழைப்பென்று உழலவேண்டியதில்லை என்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள்.

காலம்காலமாக வந்த சில தார்மீக உணர்வுகளில் கட்டுப்பட்டு, அவற்றைப் ‘புனிதமானைவு’ என்று போற்றும் தனக்கு, நாகரீகம் என்ற போர்வையில் ‘சோஷியல் மூலமென்ற’ பெயரில் நிகழும் அருவருப்புகளால் உருவாகும் அவலங்கள் ஏற்பட்டிருக்காது என்றும் நம்பினார்.

முதலாளியின் பிள்ளைகள் ஆண்குடன் ‘அணைந்து’ பழகும்போது ‘சோஷியல் மூலமென்ற’ என அங்கிரிக்கும் சமூகம், அவளைப் போன்றவர்கள் அப்படி நடந்து

தால் 'கசமுச கதைகளைக்' கதைக் கும் என்பதையும் அவள் அறிந்தி ருந்தாள்.

இந்தச்சமூகஅமைப்புக்களாக, அதன் மனப்போக்குகளுக்காக-அதனால் பாதி க்கப்பட்டவளென்ற வகையில் அவள் மனம் வருந்தினாள்.

மாலையிலும் இதேநினைவுகளுடேயே அவள் பஸ்சில் ஏறினாள். கூட்டம் நெரிந்து குமைந்தது. அந்தக் கூட்டத்தின், ஒரு நடுத்தர வயது மனிதன்

"சீ! நீயும் மனிதனு?" அவள் அவனைத் திரும்பிப்பார்த்துக் கேட்டாள்; கண்களில் கனல் பறக்கக் கேட்டாள்; சீறிய பெண் புலியாக அவள் கேட்டாள்.

அவன் அச்சுவழிய நின்றுள். பஸ்சி விருந்த பொம்மைகள்

I வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்த ஆந்தையொன்றை வேகேரு பறவை சந்தித்தது.

II "ஆந்தையாரே, எங்கே வேகமாகப் பறந்து செல்கிறீர்?"
"நானு? நான் கிழக்குநோக்கிப்போகிறேன்" என்றது ஆந்தை.

III பறவை வியப்போடு கேட்டது:

IV "ஏன் அப்படிச் செல்கிறீர்?"
"இங்குள்ளவர்கள் என் குரலைக்கேட்க அருவருக்கிறார்கள்.

V அதனாலே கிழக்குப் புறமாய்ப் பறந்து போய் எங்காலது

VI நிம்மதியாக வாழ நினைக்கிறேன்"

VII ஆந்தையைப் பார்த்து அப்பறவை கூறியது:

VIII "இங்கிருந்து நீ கிழக்குக்குப் போவது சரி. ஆனால் உன்குரலை நீ மாற்றுவிட்டால் இங்குமட்டுமல்ல எங்குமே உன்னை

IX அருவருத்து வெறுப்பார்கள் என்பதை மட்டும் மறந்து விடாதே!"

ஆடாமல், அசையாமல் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவன் அடுத்த பஸ்ராண்டில் இறங்கிப் போய்விட்டான்.

புலியாக நின்ற அவன் பெண்ணை மாறிக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். பொம்மை ஒன்று வாய் திறத்தது.

"பிள்ளை! உதவலாம் சகசம்."

அவள் கோபத்துடன் அதை நியிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அழுதாள். துயரங்களால் மனம் வெதும்பி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவளின் துயரங்களுக்கு விடிவு ஏற்படுமா - ?

துயரங்களிலிருந்து தானே 'புரட்சிகள் தோன்றியிருக்கின்றன!

-

முருகையன்

கழவரய் தேடுங்கள்

1

ஞடிதர் க. வீரகத்தி அவர்கள் 'கற்பகம்' முதலாம் இதழில் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அடிக்கந்துப்புகளும், உசாத்துணைகளும், சான்றுதாரங்களும் கொண்டு அக்கட்டுரை திகழ்கிறது. அதனால், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை போலவும் தோற்றுகிறது. போகட்டும்-அது ஆராய்ச்சி என்றே வைத்துக் கொள்வோம்; பரவாயில்லை. அக்கட்டுரையில், இக்காலக் கவிதைகள் பற்றி அவர்தந்துள்ள குறிப்புகளின் அடியாகச் சில கருத்துகளை எடுத்துரைப்பதே நமது நோக்கமாகும்.

அவரது குறிப்புகள் பின்வருவன்: "இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பிற்பாடு கவிதைத் தொழிலிற் பலர் இறங்கியுள்ளனர். தமிழகத்திலும் பார்க்க முத்திலே தான் கவிதை ஆக்கம் எண்ணிக்கையிற் கூடியுள்ளது. தரத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டால், அது கவலைக்கிடமானதாக முடியும். விரல்விட்டு எண்ணைக்கூடிய ஒரு சிலரே தரமான கவிதைகள் தருகிறார்கள். பரவலாகப் பார்க்கும் போது இங்கு எழுதப்படும் நாலாந்தரமான கவிதைகளை

கட்டுரை

நீருக்கு கற்பகமே!

காலமதன் போக்கிற் கடுகி விரைகிறது:

கனவுகளும் ஆயிரமாய்க் காட்சி தொடர்கிறது.
கோலம் வரைதற்கே நெஞ்சந் துடிக்கிறது;
கொள்வார் அருகிவரும் குறையாற் கவல்கிறது.
சிலம் அழிகிறது; சீர்கெட்டலைகிறது;
சித்தப் பிரமைகளும் செபமாலை தூக்கிறது.
பாலும் சுரக்கப் படுவிஷமும் சுளிக்கிறது;
பேயும் உலகாளப் போகிறேன் என்கிறது.
நாலுந் தெரியுமென நாயுங் குரைக்கிறது;
நானுந் தலைவனென நம்ப உரைக்கிறது.
ஏலும் வகைக்கும் ஏமாற்றிக் கொள்ளிவைக்க
எமகாதக் கும்பல் எங்கும் அலைகிறது.
வாலாட்டுந் தீய வகையெல்லாம் மாய்ந்துவக
வாழ்விற் செழுமை வளர்ந்தோங்க உன்றன்
நில விழியில் நெருப்புக் கதிர்வீசி
நீசத் தனங்கள் நீருக்கு கற்பகமே!

— மருதூர்க் கொத்தன்.

அங்கு எழுதப்ப
டும் மூன்றுந்தர
மான கவிதைக
ஞடன் ஒப்பிட
டுப் பார்த்திருக்
கிறீர்கள் என்
றே எமக்குத்
தோன்றுகிறது.

ஆனபடியால்,
முதல் வேலை
யாக, தாங்க
ஞம், தங்களைப்
போன்றேரும்
செய்ய வேண
டிய ஒரு முக்கிய
பணி உண்டு.

இக்கால ஈழத்
தில் எழுதப்
பட்ட நல்ல கவி
தைகளை அறிமு
கம் செய்து
கொள்வதே
அந்த முதல்
வேலை. இரண்
டாவதாக,
இவைகளைத் தர
முணர்ந்து பாகு
படுத்தவும் பழ
கிக்கொள்ள வேண்டும். இந்

தப் பழக்கம்
இலேசிலேகைவ
ரக்கூடிய ஒன்று
அன்று. அதைப்
பற்றி விரிவாக
எழுதவும் இது

சமயம் அன்று. ஆதலால்,
அதையிட்டு நாம் இங்கு அதிகம்
கூறவில்லை. நாம் மேற்சொன்ன
முதல் வேலைக்கு உதவியாக,
ஈழத்தவர்களின் நல்ல கவிதை
கள் சில வற்றை அறிமுகம்
செய்து கொள்வதற்குச் சந்தே
உதவுவோம்.

2

நாவற்குழியூர் நடராசனை
நாமெல்லாம் அறிவோம். அவ
ரது பாடல்கள் ‘சிலம்பொலி’
என்ற நூலாக வெளிவந்துள்
னன்.

‘கேட்குது மணி ஒசை
போலக்
கிணகிணீர் என—எனை
வாட்டும் அந்த வனிதை
காலின்
வளை சிலம்பொலி’

என்ற முதற் பாட்டை
மாத்திரம் படித்துப் பாருங்கள்.
நளினும் நயமும் இல்லாத
வரிகள் இவை என்ற யாராவது
சொல்ல முடியுமா? அப்படிச்
சொன்னால், அவர்களது ரசனை
யில் ஏதோ பழுது இருக்கிறது
என்றுதான் கொள்ள வேண்டும்.

‘கேட்டியோ, அன்றுனைக்
கீழ்மைப் படுத்திய
நாட்டிலே உங்கவி நாதம்

நிறைந்தது
நட்டி வேல் வாள் எனத்

தீட்டி நீ விட்ட சொற்
பாட்டிலே எம் தனைப்பாரம்
குறைந்தது’

என்று பேசுகிறது ஒரு
கவிதை. இதைப் படிப்பவர் எவ
ராவது இது சிந்தனையும் சிரு
மற்ற செய்யுள் என்று கூறுவார்
களா?

சரி. நடராசன் தான்
போகட்டும். அவர் பழைய தலை
முறையைச் சேர்ந்தவர்; சுதந்தி
ரத்துக்கு முன்னரே தமது
பெரும்பகுதிக் கவிதைகளை எழு
திவிட்டார் என்று சிலர் வாதிக்கக்
கூடும். இனைய தலைமுறை
யைச் சேர்ந்த சிறந்த கவிஞர்
கள்—தான் தோன்றிக் கவிரா
யர், மஹாகவி, நீலாவணன்,
அ. ந. கந்தசாமி, ரூபமான்,
சத்தியசீலன் ஆகியவர்களின்
ஆக்கங்களைப் பண்டிதர் போல்
வார் படித்துப்பார்க்க வேண்டும். வென்னால், கட்டளைக்
கவித்துறை ஆகிய செய்யுள்களைக்
கூடத் தனைத்தட்டும்படியா
கப் பச்சைப் பிழையாக எழுதும்
பண்டிதப் பெருமக்கள் உலா
வும் ஈழத் தில், யாப்பறிவுக்
கெனச் சிறப்புப் பட்டம் பெருத
இப்பாவலர் பலர், தாம் கையா
ளாத சந்த பேதமே தமிழில்
இல்லை என்னுமளவுக்குச் சொல்
லோசையிலே பரிசோதனைகள்
பல செய்துள்ளனர்.

‘ஆளாகி என்ன அடைந்து விட்டேன் நான்? அடி கவிதை

உள்ளதினியும்; முடியா
தெனக்குன் முழுப்பொழுதும்
வாளாய் விழிகொண்டவள்ளாருத்
திக்கே வழங்கிவிட்டேன்.
தோளால் அகன்ற துகிலே
சரி செய்; தொலைந்துவிடு.'

படித்தவுடன் பொருள்
விளங்கும் சொற்கள்; ஆனால்
எவ்வளவு இயல்பாகச் செய்ய
ளிலே வந்து பொருந்திவிடுகின்
றன! நளினமும் நயமுமற்ற
—கற்பணையும் கருத்துமற்ற,
சிந்தணையும் சீருமற்ற கவிதையா
இது?

'நொந்துநடந்தாள் நுண்ணிடை
வெள்ளோ நுதலின்மேல்
வந்து விழுந்த கூந்தல் அகற்று,
மதி ஓர் ஈர்
ஜந்துகடந்தென்ஆவவின் எல்லைக்
காவிட்டின்
றிந்த இனிக்கும் இன்பமழைக்குள்
எனை விட்டாள்.'

என்ன குறைக்குறலாம் இந்த
இணையற்ற பாட்டுப்பற்றி? தமி
முகத்தில் இக்காலத்தில் இது
போன்ற ஒரு பாட்டு எழுமுடியுமா? 'இங்கிருக்கும் மை
தானே இம் மை—ink இருக்கும்
மை தானே இம் மை' என்ற
பாணியில்— நாயக்கர் கால நலி
வுப் போக்கில், இந்த விண்
வெளி யுகத்திலும் சிலேடையை
யும் திரிபையும் யமகத்தையும்
கட்டியழுதுகொண்டு வேடிக்கை
விறிசு வேலை காட்டுகிறார்களே,
தென்னகத்தார் — இது தான்.

அவர்களின் தரச்சிறப்புப்
போலும்!

நாயக்கர் கால நலிவுகளைக்
கூட, உயிர்ப்புள்ள உத்திக
ளாக்கி, நவீன நிலைமைகளுக்கி
சைய வசக்கிக் கொண்டும் கவி
ஞர்கள் எம்மிடையே உண்டு.
இதோ, 'ஞாபகச் சின்னம் எழுப்
புவோம்' என்று பாடு கிறுர்
தான் தோன்றிக் கவிராயர்;

'பாரதியின் பேராலே
பாபர் சலூன் வைத்திடுவோம்
ஊரறிய வள்ளுவர் மார்க்
ஊதுபத்தி விற்றிடுவோம்,
கம்பன் பெயராலே

காப்பிக் கிளப் திறப்போம்
நம்பொன் இராம
நாதரது ஞாபகமாய்ச்
சாப்பாட்டு ஹோட்டல்
சாமிநா தையருக்குச்
ஷப்பான் பற்பொடி, நம்
செந்தமிழர் நாவலர்க்கோ
மண்டைவலி மருந்து
மறக்காமல் இத்தணையும்
இன்றைக்கே செய்திடுவோம்.
.....
இன்னும் ஒரு விஷயம்
நான் செத்த பிற்பாடு
நல்லவரே, என்பெயரால்
மீன் கடை ஒன்றேற்படுத்தி
விட்டு விடும்; செய்வீரா?

குடு சுணையற்றதா இந்தப்
பாட்டு? மொழி வழி இனவிடுத
ஸெப் போராட்டம் 'நியாயம்'
எது, அவசியமானது என்று
மிகப் பலரும் கருதி நம்பிய ஒரு

கால கட்டத்தில் வி. கி. இராஜ
துரை பின்வருமாறு எழுதினார்:

'தமிழ் மொழியும் தாய்
நாடே, உன்னைக் காக்கத்
தலையரிந்து தருவேன்: என்
தாலி பூண்ட
அமுதனைய மனையாளைப் பிரி
வேன்: ஆடும்
அலைகடவிற் குதிப்பேன்,
உன் அன்புக்காக
உமி தவிடே என்றாலும்
உண்டு வாழ்வேன்.....'

இதனை விடச் சூடும், சுணை
யும் அதிகமான கவிதையைத்
தமிழகத்தில் எவன் எழுதியிருக்
கிறான்? பண்டிதர் பதில் பேச்சு
டும்—முடியுமானால்!

அ. ந. கந்தசாமியின் எதிர்
காலச் சித்தங் பாடலை விடக்
கருத்தும், சிந்தணையும் பொதிந்த
கவிதைகள் தமிழகத்தில் உள்ள
வொ? இருந்தால் எடுத்துக்
காட்டட்டும் கண்ணும், காதும்,
கையும், காலும் தம்மிடையே
தர்க்கம் செய்து கொள்வதாக
எழுதப்படும் வெறும் வரட்டுக்
கற்பணிப் பாடல்களோடு, ஈழத்
தில் எழுந்த 'தகனம்' என்ற
ஞூங்காப்பியத்தை ஒப்பிட்டுப்
பார்க்கட்டும். கற்பணை வளம்
எங்கே அதிகமாக உண்டு என்
பது ஒருவாறு புலப்படும்.

3

ஸழத்தின் கவிதை வளத்
துக்கு ஒரு சில 'சாம்பிள்' காட்டிலே
நல்ல கவிதை களை
எங்கே தேடுவது என்று உணர்த்
துவதற்காக! செக்குக்கும், சில
விங்கத்துக்கும், சிலந்திக் கூட்டுக்

காண்து தெரியாதவர்கள்
பாரிய பத்திரிகை நிறுவனங்கள்
வில் ஆசிரியர்களாகவும், உதவி
ஆசிரியர்களாகவும் இப்போது
இருக்கிறார்கள். அதனால் உதவ
வாக்கரையான வெற்றுப் புலம்
பல்கள் கவிதை என்ற பேரிலே
சித்திரங்கள் சூழலரப் பதிப்பிக்
கப்படுகின்றன; உண்மை! இந்த
புலம் பல்களை வைத்துக்
கொண்டு ஈழத்துக் கவிதைகளை
மதிப்பிறக்கம் செய்வது முறை
யாகாது.

ஸழத்துக் கவிதைகளை மதிப்
பிறக்கம் செய்தமைக்கு. இழிவுக்
குறிப்புத் தோன்றக் குறைத்துக்
கூறியதற்குப் பிராயக்சித்தமாக
நமது பண்டிதர் ஒன்று செய்ய
வாம். நீலாவணனின் 'மழைக்
கை' அல்லது 'மஹாகவி'யின்
'கந்தப்ப சபதம்' அல்லது நுஃ
மானின் 'அதிமானுடன்' என்ற
கவிதையை எடுத்து விரிவாக
விமரிசனம் செய்து இவைகளைப்
படியாதவர்களை ஆற்றுப்படுத்த
வாம். அவ்வாறு செய்வது ஆக்க
பூர்வமான பணியாக இருக்கும்,
ஆனால் அப்படிச் செய்வதற்குக்
கவிதை நய நியமம்பற்றிய
பூரண தெளிவு அவசியமாகும்.
அந்தத் தெளிவு இல்லையென்றால்,
எத்தனை அடிக்குறப்புகளும்,
சான்றாதாரங்களும், உசாத்து
ணைகளும் இருந்தாலும், அந்த
'ஆராய்ச்சி' முழுவதும் வீண்டை
யலே என்க,

‘வளமான மொழியோடு நாடுங் காப்போம்’

பாடல்: நல்லைக் குமரன்

பண்டிகைகள் என்றிடலோ
பரம சந்தோஷம்
பழம்பெருமை பேசவெனில்
அதிலுமானந்தம்
மண்டியவிச் செயல்களினால்
மானம் போகுது
மாண்புமிகு தமிழினத்தின்
மரபிதுதானே?

தமிழர்தம் நிலையதனைத்
தாமறியாரா?
தமிழ் நிலையிற் தாழ்ந்ததுவும்
தெரியவராதா?
தமிழர்வழா எடுத்திவோர்
தகுதியின்றுண்டா?
தக்கவரே சிந்திப்பீர்
தருணமீதென்பேன்.

“நாமார்க்கும் குடியல்லேம்”
நிலைவர வேண்டும்
நம்மொழியும் அரியனையில்
ஏற்றிவேண்டும்
பாமாலை அந்நிலையிற்
பாடவும் வேண்டும்
பெரியவிழா நாமெடுத்துக்
களிக்கவும் வேண்டும்.

...
தாய்மொழிக்கோ இடமில்லைத்
தரணியையாண்ட
தண்தமிழன் இன்றங்கே
தாழ்த்தப்பட்டான்
வாய்பேசிப்பயன் இல்லை
வாய்ப்பை ஏற்று
வளமான மொழியோடு
நாடுங்காப்போம்.

நியதி

—அமிர்த ஞானம்

இல்லை ஒரு பிள்ளை என்று
ஏங்குவோர் பலர் இருக்க, நான்
பெற்று விட்டேன் பிள்ளை
ஒன்றை என்றே பெண் ஒருத்தி
பெருமை கொண்டாள்.

மூக்கும், முழியும், வாயுமா
கப் பொலிவுடன் பிறந்த குழந்
தையின் பேச்சையும், சிரிப்பை
யும் கேட்டு மகிழ்வேண்டுமென
பெற்றமனம் கெவி கொண்டது.
அதற்கு “சொல்லடா வாய்
திறந்து அம்மா என்று, துன்பமே
மாறிவிடும் உன்னுல் அன்று”
என்று பாலுட்டும் போதெல்
லாம் தாலாட்டும் பாடலானால்.

ஆண்டுகள் இரண்டு போயும்,
குழந்தை ‘அம்மா’ என்ற சொல்லை
இன்னும் அழகாகச் சொல்லவில்
லையே என்றதும், ஊமையாகி
விடுமோ என்பிள்ளை என்ற பயத்
தில் ‘ஆண்டவனே ! என் பிள்ளை
ஊமையாகிவிடக் கூடாது’;
என்று தெய்வங்களை வேண்டி
கிள்ளை மொழியில் பிள்ளைக்குப்
பயிற்சி கொடுக்கலானாள்.

அ..ம்... மா... என்று ஆறுத
லான உச்சரிப்பில் அழகாகப்
பயிற்சி கொடுக்கின்றான் தாய்.

ஒன்றுமே புரியாது பிறந்த
குழந்தை “அம்மா” என்ற
ஆரம்பத்தில் “இ...ம...மா..”

என்றே மாறுதலாகச் சொல்லி
பயிற்சியில் ஈடுபடுகின்றது.

அ... ப... பா ! என்கின்றான்
தாய்.

இ...ப... பா ! என்கின்றது
குழந்தை.

இனிப்பு என்கின்றான் தாய்.

இம்பு என் கி ன் ற து
குழந்தை.

இவ்வாறே சொல்லுக்குச்
சொல்லு மாற்றமும், தாயின்
முயற்சியின் பயனுக் பிள்ளையின்
பேச்சில் நாளுக்குநாள் தேற்ற
மும் காணப்படுகின்றது. அவ்வப்
போதெல்லாம், “ஊமையல்லடி
என் மகள்; விண்ணியடி என்
கண்ணு” என்று தனக்குள்
தானே கதைகள் சொல்லி —

யாழும் இனிமையில்லை, குழலும்
இனிமையில்லை தன் மகளின் மழு
ஸ்ரீயில் தான் உண்மையான இனிமை
யுண்டு என்று உறுதியும்
செய்து கொண்டாள்.

காலம் போகின்றது. கோங்கள்
மாறுகின்றன. தாயின் இளமை
தேய்கின்றது, முனுமையில்
தோய்கின்றது. மகளின் இளமை
மலர்ந்து, பருவக்குமரியாகின்
றது

தாய் கிழவ்யாகிவிட்டாள்.
குழந்தை குமரியாகிவிட்டாள்.
குழந்தை குமரியானதும், நிறை
பனியிலும் குறை மினியைப்
(சிறுத்த சட்டை) பொட்டு

குலங்கி நடக்கலானாள். தெரிந்தும் தெரியாததுமாக இருக்க வேண்டுமென மகள் வரிந்து கட்டியதை, பலரும் புரிந்து, மனம் எரிந்து கொள்வார்கள் என்பதை தாய் என்ற கிழவி உணர்ந்து கட்டுப்படுத்த முனைந்து கொண்டாள்.

“மகள் ... ! பெண்மையின் தன்மை மெண்மையாக விளங்கி ஞால் தான் நண்மையைத் தரும். காலம் நம் கோலத்தைக் கெடுக்கின்றது. ஆனால் நம் கோலம் காலத்தைக் கெடுத்ததாக இருக்கக் கூடாது. என் அறிவுரையை ஏற்று நடந்து கொள்” என்றான் தாய்.

“உலகம் தெரியாத நீ எனக்குப் புத்தி சொல்லத்தேவையில்லை. உன்னைவிட எனக்கு எல்லாம் நல்லாய்த் தெரியும்” நான் என் இஷ்டப்படி நடப்பதை நீ தடுக்க முடியாது. உன் வாயை முடிக் கொண்டு சும்மாயிரு ... ஆம் ...” மூச்ச விடுவதற்குள், பட்டாசு வெடிகளைப்போல் படபட வென அனல்கக்கும் வார்த்தைகளால் அடக்கலானாள் மகள்.

கிழத்தாயின் வரம் மூடிக் கொண்டது “ஆண்டவனே ... ! என் பிள்ளை ஊமையாகிவிடக் கூடாது” என்று தெய்வங்களை வேண்டிக் கொண்டது நினைவுக்கு வந்தது. ஆம் குமரியாகிவிட குழந்தையின் வாய், ஊமையல்ல

என்பதை நன்றாக நிருபித்துக் கொண்டது.

வாய் முடிய கிழவியின் சிந்தனையில் பழைய பாடங்கள் படை எடுத்தன.

“ சொல்லடா வாய்திறந்து அம்மா என்று ”

அம்மா இம்மா அப்பா ... இப்பா .. , இனிப்பு .. இம்பு ... , ஆண்டவனே ... ! என் பிள்ளையை ஊமையாக்கிவிடக் கூடாது.

குழந்த மதிற் சுவர்கள் சுற்றிப் பல காவல்.

ஆழந்திருக்கும் மெளன் இருள்,
ஆளரவ ஒசையில்லை!

என்றாலும் என் நண்பா,
என் நெஞ்சம் களமதிலே,
கொன்றாலும் குறையாது, கொள்கையதும் உரமேறும்!

||| | கை | தி | யி | ன் | கு | டி | து | ம் |

(வியட்னுமியக் கவிதை)

“கற்பகம்” முதல் இதழில் வெளியாகிய “சமூத்து இலக்கிய வளர்ச்சி” எனும் கட்டுரையில் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையெனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை எஸ். பொன்னுத்துரையெனத் திருத்திக் கொள்ளும்படி அங்கட்டுரை ஆசிரியர் வேண்டுகின்றார்.

யாழும் இனி மையில்லை ; குழலும் இனிமையில்லை; என் மகளின் மழலைதான் உண்மையான இனிமை.

வாய் திறந்து பேச முடியாத நிலையில் அடங்கி ஒடுங்கிய கிழவியின் கண்களிலிருந்து இரத்தம் கசியவில்லை; எல்லோருக்கும் வருவது போல் வெறும் கண்ணீர்தான் சொட்டியது.

இவை யாவும் இயற்கையின் நியதிதானே ... ?

‘பிரகாஷ்’

ஜாரருப்பரட்டி

அழது

கொண்டிருக்கிறார்!

சிறுகலை

அவனும் சீதா தான்!

எண்ணூடியில்—ஜன்னல் கம்பியில் தொங்கிய அந்தக் கண்ணூடியில் சீதா தன்னைப் பார்த்துக் கிணங்கிருத்தாள். சிவப்பு முகத் தில் அந்த சிவப்புச் சாந்து ரத்தம் துளிர்த்துவிட்டது போல அடர்ந்தது. சுளித்ததால் நனைத்த நனைவு பூரணமாக துடைக்காததாலேயே அந்தக் கண்ணூடியில் அவளைப் பூரணமாக்கித்தான் இருந்தது! காதுகள் பளபளத்தன. காதோரம் சுருள்கள் நனைவில் சரம் பூத்து சுருள்ளு அடங்கியிருந்தன. கழுத்தும் சராத்தில் மினுங்கியது. குவுகுகளில், புஜத்தின் சரிவில் நடுமுதுகு பாம்பு மடிப்பில் சரம்! கண் இமைகளில் புருவங்களில் நெற்றி வளைவில்..... குளித்த அவசரமா?..... எங்கும் சரம் மிச்சம்!

களித்த பரபரப்பு! அப்படியே பிழிந்த பாவாடையும் துண்டும் திண்ணையில் கட்டியிருந்த கொடியில் ரஸமாக காற்று ஊடே இழைந்து, ஜன்னலருகில்

எண்ணூடியில் குலவிக் கொண்டிருந்த சீதாவைப் புல்லரி க் கவைக்கிறது! அப்...ப். பா! எப்படி புல்வரித்து விட்டது அவனுக்கு! கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டாள்! சிவிர்த்து விட்டதால் முன்மயிர் நிரம்பிய அந்தக் கைகள் முழுதும் ஒவ்வொரு மயிர்காலும் சிவிர்த்து எழுந்திருந்தது. கையும் காலும் உடல் முழுதும்!

‘என்ன கை! என்ன கால! என்ன புஜம்! என்ன உடம்பு?’

எண்ணூடி என்னவோ’ சின்னதுதான். எதிரே இருந்தது தனி உலகமேயாக்கே! சீதா கண் கொட்டாமல் அவளையே கண்ணூடியில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தலைக்குமேலே முறுக்கி சுற்றியிருந்த தலைமுடியை அவிழ்த்து விட்டாள். எண்ணை மினுங்க விரல்களில் கோதி நுனிவாங்கி பினேந்தாள்.

மணி நாலரை அடித்தது! கணகண வென்று பால்காரன் மணி!

பின்னலை இழுத்துப்பார்த்து, விரல் நுனியால் கண்மைக் கோடு வழித்து சரியாக்கி காதோரம் மிஞ்சிய சந்தனைப் பவுடரைத் துடைத்து, உதட்டை மடித்துக் கடித்து ஸரமாக்கி, சேலையை இழுத்து, இறுக்கி, வடிவாக்கி, மீண்டும் கண்ணேடியில்—அது சீதாதானா?! உற்றுப் பார்த்த பின் ஒர் படபடப்படுத் தன் பரவ சப்பட்டபடி ஜூன்னல் கம்பியிலி ருந்து கண்ணேடியை எடுத்து கூவற்று ஆணியில் மாட்டுவதற் குள்—

கணகணவென்ற பால்மணி!

முற்றத்தில் கழுவி வைத்திருந்த எவர்லில்வர் உருளியைபாய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு மெட்டி கிலு குலுக்க கண்ணேடி வளையல்கள் பேச முச்சு வாங்க ஓடும்போதே

கணகண வென்று பால்காரன் மணியடிக்கிறான்!

பால் நுரைக்க அவன் எவர்லில் வர் உருளியில் சலசலக்க ஊற் றுக்கிறான் அவன்.

உதட்டை மடித்து ஸரமாக்கிய படியே கூப்பனை அவனிடம் நீட்டுகிறான்.

“அட சீத்தி! அட ஏ சீத்தி!”

“தோ வந்துட்டேன் பாட்டடி!” பாய்ந்து உள்ளே ஓடிவருகிறான் சீதா.

“இப்படி திங்கிங்குன்னு ஓடி வரப் படாதுன்னு எத்தினை தடவை

சொல்லீர்க்கேண்டி தோக்கு?”
“எம் பாட்டி கூப்பட்டடே?”
“பரபரன்னு குளிச்சோமா நெத் திக்கு இட்டுண்டோமாகோவுல்ல எண்ணை போட்டோமா ஏதா னும் பொஸ்தகத்தெ எடுத்துண்டமான்னு இருக்கவாண்டாமோ பொண்ணுன் னை இப்படியா?”
“இப்படியான்னு? நான்ன செய்யல்லே இப்போ?”

“போடி! போயி எண்ணை யெப் போட்டு வெளக்கேத்து கோவலே இருண்டுன்னுகெட்க்கு”

அந்த சந்துக்குள் இருந்த அந்தப் பின்னோயார் வற்பர்சாதி! ராம சாமி ஐயருக்கு கோவிலோ டேயே இருந்த ஒரே வீட்டையும் கொடுத்து கோவிலையும் அத்தகைய கலப்பிரஹாரத்தையும் பிரகாரத்தோடு ஒட்டினைப் போலே இருக்கும் கிணற்றையும் ஆறுபத்து மல்லிகை, ஜெண்டி, ரோஜா, செடிக்கும்பலையும் ரெண்டு தென்னை, மூன்று மா, இப்படி ஒரு மாட்டு கொட்டகை; ஒரு குப்பைக்குழியையும் கொடுத்து தண்ணையும் பார்த்துக்கொள்ள ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தார் அந்த மூலையடிப் பின்னோயார்!

ராமசாமி ஐயர் வக்கீல் குமஸ்தா வேறுபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். பின்னோயாரை காலை மாலை ரெண்டு குடம் தண்ணீரில் சரிபண்ணி சீதா முனைந்து கொடுக்கிற மாலையோடு பூஜை பண்ணுவதோடு சரி! கோவில்

மற்ற நேரங்களில் கோவிலாக இராது. தூங்குகிறதே பின்னோயார் முன்னிலையில்தான்—சந்து ஜனம் அத்தனையும் உற்சவம் எடுத்தால் பின்னோயாருக்கே இடம் இருக்காது நிற்க. கோவில் நிலம் எல்லாம் ரெண்டு தின்னை மூன்று தின்னை யில் அடங்கிவிடும்! விசித்திர நிலப்பரப்பில் சந்து மூலையில் பின்னோயார் நிற்கிறார்!

ஜானுப் பாட்டி மல்லிகை செடியோரம் நின்று வாசலைப் பார்த்து மீண்டும்—

“அட சீத்தி! சீத்தி!”

அகல் விளக்கோடு பாய்ந்து வருகிறான் சீதா!

ஜானுப்பாட்டியால் நிமிர முடியாது இடுப்பில் இரண்டு கைகளையும் கொடுத்துத் தாங்கிய படியேதான் சாதாரண நடையே! யாறையாவது பார்ப்பதானால் இடுப்பில் இன்னும் கையை அழுத்தி ஊன் நிக்கொண்டு கழுத்தை இன்னும் வளைத்து நிமிர்ந்து பார்த்து ஆகும். இடுப்பில் வாயு உட்கார்ந்திருக்கிறது எப்போதும்!

கூடத்து கடிகாரம் ஆறு அடிக்கிறது. மல்லிகைச் செடியோரம் பாட்டியின் குரல். சீதா அங்கே போகிறான்! வாசலுக்கு—கேட்டு ஒரமாக நின்று சந்தில் யாறையோ எட்டிப் பார்க்கிறான்.

“அட சீத்தி! எங்கேடி போய்ட்டே! இந்தக் கண்ணேவும் தெரிஞ்சு தொலையீடே”

“இதோ வந்துட்டேன்!”

“கோவுல்ல வெளக்கே ஏத்திப்பட்டு எஞ்சியானும் தொலையேன். யாரு கேக்கப்போரூ?”

தடவியபடியே கோவில் பிரகாரத்தில் பாட்டி நிற்கிறார்.

“பாட்டடி! எங்கேருக்கே எங்கியானும் விழுந்துவெக்காதே!”

“வெளக்குப் போட்டயோடி

“ம! ஆச்சு!”

“வெளிச்சமே நன்ன தொலையேடி!”

“நோக்கு தெரியல்வேண்டு...என்னென்ன பண்ணக்கொல்லாரே?” சீதா வாசற் பக்கமாகப்போய் வாசலை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.

“எங்கே போனே?”

“இஞ்சதாம் பாட்டி நிக்கரேன்”

“என்னது?”

“உனக்கு வரவர கண்ணு...”

“ஆமாண்ட புதிசாச் சொல்லுநேக்கு கண்ணு பொட்டைன்னு இருட்டை உத் தோல்யோ.... அதான்...”

“வெளக்கப் போட்டயோ? என்னெனிட்டு திரிய நன்ன தூக்கி விட்டிருக்கா?”

“ம் ஆச்சன்னேனே.”

இருவரும் கவாமி கும்பிட்டபிள் பிரகாரத்தை விட்டு கிணற்றே ரமாய் நடந்தார்கள்.

“எங்கையெப் புடிச்சுக்கோ பாட்டு! இண்ணைல் உட்கார்த்தி வைக்கிறேன்.”

“-லொட்டு”

“என்னு வாசல் கேட்டேன்றூ ஆரோ தெற்குப்பல இருக்கே?”

“ஹம்! யாருமில்ல பாட்டி! காத்து அவ்வளவுதான்”

“ஸ்ஹுப்பா... ஸ்வரா?”

பாட்டி திண்ணையில் உட்கார்ந்தாயிற்று; சிதா எழுந்தாயிற்று! கிளம்பினான்.

“எங்கேடி போறே!”

“பாலெக் காச்சி கொஞ்சம் காப்பி போட்டுண்டு வரேன்.”

“வாண்டாம் இப்போ முனு மணிக்குத்தான் ஆச்சே ஒரு தடவை!”

“விரதமாச்சேன்னு

“வாண்டாம் வாண்டாம்”

“பாலீயாவது காச்சி உறில் வெச்சப்பட்டு வரேன்.”

பதிலுக்குசீதா காத்திருக்கநேரம் ஒப்பவில்லை. சிறிக் கனிந்தது அது. பட்டுப் பாவாடையும், சிற்றுடையும் சுவசலக்க உள்ளே

போவதை பாட்டி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கிணற்றேரம் வலியன்குருவி சிடு சிடுத்து.

கிணற்றேரம் நின்ற வாழைப் பட்டையில் உட்கார்ந்திருக்கும் வலியனைப் பாட்டி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தென்னைகாற் றில் சிலுசிலுத்துச் சிரித்தது கோவில் பிரகாரத்தைப் பார்த்த படியே அசையாது உட்கார்த்தி ருந்தாள் பாட்டி. இந்த ஆடி கடந்தால் பாட்டிக்கு என்பது வயது ஆகிறது. காலையில் ஜபம் நீராகாரம் மழை காலமானாலும் தலையைச் சிரைப்பதோ பட்டினி கிடப்பதோ அவலைப் போட்டுக் கொண்டு வேளையை ஓட்டுவதோ சுரத்தோடே ஸ்தோத்திரத் தைச் சொல்லிக்கொண்டு செடிகளுடன் முனகுவதோ தண்ணீர் விடுவதோ எதுவுமே சிக்க வாகாது ஜானுப்பாட்டிக்கு.

உடம்பு ஏனு வியர்த்தது. முதுகெல்லாம் வியர்வை. மொட்டைத் தலையெல்லாம்கூட முத்து முத்தாக.... காற்று வேறு வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படிவேர்க்காதே-

“த்சி! என்ன எழவு இது இப்படிசுசுசன்னு வேர்த்துத் தொலைய றதே... ராஜாராமன் இன்ஸ்டிட்யூட்டேர்ந்து வருவான். அவனையும் காணேயும் இவருவக்கில் குமாஸ்தா சாமியையும் காணேயும்.... என்ன வேர்வை டாப்பா இது....”

-சீலைய உருவி முசுமுசென்று நுடைத்தாள்,

பிரகாரத்தில் யாரோ நடப்பது போலத் திமுதிமுவன்று.....

திண்ணையிலிருந்து பாட்டி இறங்கிருள். இருள் கவிந்துவிட்டது-தெருவிளக்குகள் எரி கிணறன். இடுப்பைப் பிடித்தபடி யே முட்டை அசைவதுபோல அங்கு மின்குமாககாலைவத்துக்கிணற ரேரமாக வந்து பிரகாரத்தில் நுழைகிறுள் பாட்டி.

“அமைதி! இருள்! வொய் என்ற சுவர்க்கோழிகளின் அமைதி யடன் நகங்கிய சப்தம்-

பாட்டி கண்ணைக் கச்கியபடியே பார்க்கிறுள்.

பால் குடித்துக்கொண்டிருக்கும் போது தலைதூக்கிப் பூணை பார்ப்பதுபோல வினாதை சப்தம்!

-கண்ணைப் பரத்திரம் சுவரில் உரசவதுபோல வேறு ஒரு சப்த அனுபவம்!

என்ன இது? —

அமைதி! இருள்! சுவர்க்கோழிகளின் இசை!

பாட்டி மெதுவாக பிரகாரத்தில் நுழைந்து அகல் இருக்கும் மாடத்தில் எச்சரிக்கையோடு கைநீட்டுகிறுள். விளக்கு எரிக்கிறதா? வெப்பம் இல்லையே!

பாட்டி அகலில் கைவைக்கிறுள்-

அகல் ஜில்லென்று இருக்கிறது!

எண்ணை இருக்கிறது -

ஜில்லென்று!

-அமைதி! இருள்! வொய் என்ற.. பிரகாரம் ஓரமாக ஏனோ எச்சரிக்கையாக கல்தூண்களை ஓவ்வொன்றுக்கப் பிடித்து நடந்து வரும் போது

-முசுக் முட்டுகிறது - யாருக்கு? பாட்டி முசுக்கியுவதை நிறுத்தி நின்று - பார்க்கிறுள்.

-முசுக்கள் மோதும் ஒசை! - கண்தான் மாலைத்துருடு! காதுமா குருடு!?

-முசுக்கள் சிறுகின்றன. - மல்லிகை நகங்கினால், தலையனையில் புரண்டால் வீசுகிற மல்லிகை நெடி! அப்படியானால் நெடி வேறு வாசனை வேறாரே?

பாட்டி முக்கை காவிப்பிடலையில் நுடைத்துக் கொள்கிறுள். திண்ணைய தட்டித்தடவி ஏறி அமரும்போது பாட்டிக்குத் தலைகொதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. மணிக்கூடத்தில் ஏழு அடிக்கிறது. இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் கழி கிறது.

‘-லொட்டு’ வாசல்கேட்டநாதாங்கிதைரியமாகவே ஒசையிடுகிறது. பாட்டியின் உதடு சிரிப்பது போல சுழிக்கிறது.

“வாடா ராஜாராமா! கொஞ்ச நாழிக்கி மின் தி இப்பித்தான் லொட்டுன்னு நாதாங்கி சத்தம் கேட்டுது நீ தானேன்னு நெணச் சின்டேன்”.

“நான் இப்போதானே வர்ஹேன்”—

கூடத்தில் பட்டுப்பாவாடையின் சரசரப்பு கேட்கிறது - பாட்டி ராஜாராமன் கையை தொட்டு தடவியபடியே—

“ஏண்டாப்பா ஊர்லேர்ந்து ஒம் பெண்டாப்பி இன்னம் வரல் வியே ஸ்ட்டர் கிட்டர் எழுதிப் போடப்படாதோ?”

“வாரம் ஒண்ணு போட்டுண்டு தானே இருக்கேன்.”

“ஆனு பதில் மட்டும் வரமாட்ட டேங்கறதாக்கும்!”

“சேச் சேச் வெள்ளிக்கூழமென் னிக்கி வராளாம் நேதிக்கி வந்த லெட்டர்ல் எழுதிருக்கா”.

கதவு லேசாக சப்தமிட்டது—

“ஏய் சீத்தி போயி கொஞ்சம் காப்பி போட்டு ஸ்டர் வரப்பாதோ இவன் வந்தே காமணி யாப் போறதே! தல்லாம் தெரிய வாண்டாமோ ஒரு பொண்ணுக்கு—”

—சீதா சிரித்து கும்மளியிட்ட படியே உள்ளே போனாள்—

“ராஜாராமா! எங்கேருக்கே இப்பி பக்கத்தில் வாயேன்.....”

இதென்ன சட்டெ....வழுவழுன்னு இருக்கே..... ...டெர்வினு.....இன்ஸ்டிட்யூட்டெட் இப்பல்லாம் சீக்கிரமா அடசுப்பட்டு இஞ்ச வந்துப்படுறயே.....ஸைப் அடிக்கவரவாளாம் சிறமப் படமாட்டாளோ?—

“—அதல்லாம் ஒன்னு மில்லபாட்டி இப்பி ஒன்னெப்பாத்துப்பட்டு மாமாவையும் பாத்துட்டு.....வீட்டே வெயும் யாரு இருக்கா? பொழுது போகவண்டாமோ?”

“கடுக்கறதுன்னு கௌம்பிட்டே அதுக்குன்னு—!”

“என்ன சொல்லே பாட்டி? என்னது?”

“அதாண்டா கோவில்!! சித்தநாழிக்கி மிந்தி வெளக்கு எரியறதான்னு பாக்க அங்கே வந்தேண்டா—முசுமுக்கன்னு முச்சவிட்டா குருடிக்கி எங்க தெரியப்போறது ன்னு நெணச்சின்டியோ?”

—ராஜாராமன் முகம் திடெற்று வெளிறியது; உடல்தியிறியது; நெஞ்சில் பாம்பாய்பூணல் நெளிந்து சண்டியது. பாட்டிக்கு அதுவும்—?

“ல்ல பாட்டி! நான் இப்போதானே.....!”

“போதும்டா! ஸ்கொப்பன் இருந்தானே அவனே இந்தக்கோவிலுக்கு இப்பிக்கும்பிடத்

தான் வருவன்!! நீ இப்போவந் திருக்கே.....”

“பாட்டி வந்து.....”

“எண்டா வந்து போயிய..... சீதா கொழுந்தையா இருந்தா!... ஏன்..... அவிஞ்சகண்ணுல இன்னும் கொஞ்சம் மண்ணெத் தூவிட்டு அவளே இழுத்துண்டு அங்கே போய்ட்டே.....பக்செநரம்பு தெரியருபல.....கொஞ்சம் குட்டி நிகுநிகுன்னு வளர ஆரமிச்சா போதும்டா ஒங்களுக்கு அன்னி லேர்ந்து அவமுச்சிலேர்ந்து பால்வாசனை போயி நான் பாக்க வெரல் குப்பின்டிருந்தபயன்....அயோக்கிய ராஸ்கல்....

—பாட்டியின் கை ராஜாராமன் தோளில் அழுத்திப் பிடித்திருந்தது - பயத்தில் வெளிரி சிலையாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

“நேதி வரைக்கும் பச்சக்கொழுந்த அவ! வஸ்த்ராபரணம் பண்ணிப்பட்டே இப்போ! இனிமே நெலகொள்ளுமா அவளுக்கு? பதினாறு வயசாகல்லே லோகந்தெரிஞ்சுத்து! தரிப்பளை இனிமே மை— அது எப்படியும் போறது தபார்னு..... இனிமே இங்க வந்தே ஒம் பொண்டாட்டிகிட்ட நேர போய்டும் விஷயம் ஆமா! ஸ்லேன்னு அவங்கிட்ட சொல்லி..... அப்றம் நடக்கறதே வேறு..... தெரிஞ்சுக்கோ போய்த் தொலைடா.....”

— ராஜாராமன் எழுந்து போவது தெரிந்தது—

“நேர விடடுக்கு தொலை இஞ்சு திரும்பியே..... பாத்துக்கோ!”

மாமரத்தில் காகங்கள் சிறகடிக்கின்றன.

காற்று அழுத்தமாக விகின்றது; ஒலைகள் சடசடக்கின்றன.

“வெக்கங்கெட்ட கழுதை தானே பேசிக்கொண்டாள் பாட்டி. பட்டுப் பாவாடையும் சிற்றுடையும் சலசலக்க சீதா வந்தான். கையில் ஆவி பறக்க எவர்சில்வர் டம்ளாரில் காப்பி! ஆற்றுகிறுள் நுரைக்க நுரைக்க மனம் முதல்தரம். புதி தாய் வறுத்து போட்டாயிருக்கிறது!

“எங்கே பாட்டி அவர்!”

“அவர் என்னடி! போய்டானே அப்பவே. ஒகோ காப்பியா? இப்பி வெய! அதொன் சாப்பிடமேனே!”

“அப்போ வேண்டாம்னியே”

“ஆமா! இப்போ வேணுமங்கேன! சர்கோவுல்ல மறந்துட்டு வெளக்கேத்தாமலே வெந்துட்டே..... இப்போவானும் எண்ணெய எடுத்துண்டு போயிருந்து எண்ணவிட்டு திரியப்போடு நன்னு ஏந்தி வெசுக்கப்பட்டு சாமி நல்ல புத்தியெக்குடுன்னு நன்னு வேண்டியன்டு வால!

“வந்து..... அப்போவே..... ஏத்தினேன்..... காத்துலல.....”

“அண்ஞ்சுதுதோல்யோ! பரவால்லே போயி ஏத்திவெச்சு

விழுந்து கும்பிட்டு வர-போம்
போன்றா?

—பாட்டியையே பார்த்துவிட்டு காதுகள் பயத்தில் ஜில்லை வாசல் கேட்ட பக்கமாகப் பார்த்தாள். பிறகு எண்ணையோடு பிரகாரத்தில் ஏறினாள், சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். சுவரோராமாய் நின்று சந்தை எட்டிப் பார்த்தாள். யாரும் இல்லை! யாருமே இல்லை.

எண்ணை போட்டபோது படபடப்பும் பயறும் நெஞ்சில் நிழலாடியது. விளக்கை ஏற்றியபோது யாரோ வரும் சப்தம்! திரும்பினான்! — பாட்டித்தான்! நமஸ்கரித்தாள். எண்ணை வழியபின்னொயார் அவளையே பார்ப்பது போவிருந்தது.

அமைதியாக அவள் தலையைக்கோதினான் பாட்டி. இருவருமாக திண்ணையில் வந்து உட

கார்ந்தபின் நீண்ட மௌனம். கஷ்டமாய் இருந்தது. ஜானுப்பாட்டி அவளை அருகே இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டாள். பாட்டியின் மடியில் தலை வைத்தபடி கிடந்தாள் சீதா! பாட்டியின்கை அவள் தலையைக் கோதியபடியே இருந்தது.

இருட்டில் பிரகாரத்தில் சுவர்க்கோழிகளின் கூச்சலில் கதகதத்துக் கிடந்த அந்தப் படபடப்பு. பயம் எல்லாம் கடந்துபோய் ஜில்லைந்த ஓர் அமைதி!

இருட்டு!—

கழுத்தில் ஏதோ சொட்டுச் சொட்டாக சொட்டுவது போல ஒரு பிரமை! வீரல்களால் தொட்டுப் பார்த்தாள் பயத்தோடு, ஆமாம் —

ஜானுப்பாட்டி அழுது கொண்டிருக்கிறான்.

யழக்கமும் வழக்கமும்

ஒரு சமையற்காரன் தன் சொந்தலீட்டில் பலகாரம் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான். தயாரித்து முடிந்தது, தன் சட்டைப்பைக்குள் ஒரு பலகாரத்தைத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாள். இதைக்கண்டமனைவி, “ஏன் அந்தப்பலகாரத்தைச் சட்டைப்பைக்குள் வைத்தீர்கள். அது எங்களின் பலகாரந்தானே” என்றார்.

சமையற்காரன் பதிலளித்தான்:

“ஓ... ஓ... நான் அதை மறந்துவிட்டேன்.

இரவுக்கு வாழ்த்து

எம். ஏ. நுஃமான்—

இரவே, நீ வாழி!

இளமைக் கனவு

தரவந்து நிற்கின்றாய்.

தழுவும் கரும்போர்வை

போர்த்துவந் துள்ளாய்

பொழுது புலர்வதன்முன்

சேர்ந்து முயங்கச்

சிறிதே துகில்களைந்தோம்

எங்கள் துயரை எரித்துப் பொசக்க;

இதோ!

கங்குற் பொழுதே, நீ

காதல் நெருப்பேற்றி இங்குவந் துள்ளாய்!

இளமை கணிகையில்

நாம்

முச்சேர்டு முச்சை உரசி முயங்குகிறோம்!

ஆழந்த இரவின் அமைதி, இளம்கனவைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் சுவை பெரிது; நீ வாழி!

இரவே, நீ வாழி!

இனிய உறக்கம்

தரவந்து நிற்கின்றாய்;

தழுவும் கரும்போர்வை

போர்த்து வந்துள்ளாய்.

பொழுது புலர்வதன்முன்

நூர்ந்த அடுப்பை ‘எரிக்க

இனிமீண்டும்

வேர்த்துக் களைத்து

வெறிகொண்டு போராடிச்

சேர்த்து வருதற்காய்

சிறிது களைப்பாற
 நீவந்து நிற்கின்றோய்!
 நீண்ட பகற்பொழுது
 காய்ச்சி எடுத்த கனலைத் தணிக்கின்றோய்!

 இரவே, நீ வாழி!
 இனிய அமைதி
 பரவி வருகின்றோய்.
 அமைதி பரவுகையில்...
 பல்லி ஓலிசெய்யும்,
 பக்கிள் ஓன்று ஓர்மரத்தில்
 குந்தி இருந்து குரல் கொடுக்கும்,
 அவ்வோசை
 விட்டுவிட்டுக் கேட்கிறது.
 எங்கோ ஒருநாயின்
 சத்தம் எழவும், தொடர்ந்து சிலசத்தம்
 கேட்டு மறைகிறது,
 நெஞ்சில் கிளர்ந்துவரும்
 பாட்டை மெதுவாய்ப் படிக்கும்
 இன்நதெரியாச்
 சிற்றுயிர்கள் செய்யும் சிறுசத்தம் கேட்கிறது.
 உற்றுணர்ந்தால்,
 நெஞ்சம் உவக்கும் இவைதவிர
 பற்றிஎரியும் பகற்பொழுதின் அல்லோலம்
 சந்தேநேயும் அற்ற இரவு தரும்களிய
 போர்வைக்குள் நாங்கள் புகுந்து, எம்
 துயர்மறப்போம்.
 வேர்வை தணிய, விழிமுடி நாம்துயில்வோம்.
 கூக்கள் துயி லும்.
 புழுதி, மண்ணோடு
 தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும்.
 பனிக்கசிலில்
 சில்லிட்டுப்போன சிறுபுல் நுளிமீதும்

சாற்றுத் துயில் செய்யும்,
 நாங்கள் கனவுகளை
 ஏற்றுத் துயில்வோம்.
 இரவும் துயில் செய்யும்!

 இரவே, நீ வாழி!
 இனிய உறக்கம்
 தரவந்து நிற்கின்றோய்
 தழுவும் கரும்போர்வை
 போர்த்துவந் துள்ளாய் ...

 பொழுது புலர்வதன்முன்,
 இற்றைப் பகவில் இழந்தவற்றை
 நாம்மீட்கும்
 வெற்றிப் பொழுதாய் விடிய
 உன்னுகரும் போர்வைக்குள்
 நாங்கள் புகுந்து பலம்பெறுவோம்!

 எங்கள் துயரங்கள்,
 எங்கள் உளக்குமுறல்
 எங்கள் பொருமை
 எமது குரோதங்கள்
 எங்கள் அபலங்கள்
 எங்கள் உணர்ச்சிவெறி
 இத்தனையும் சுற்றே இழந்து
 நாம்
 உன்வரவால்
 புத்தம்புது உலகுள் போய்ப்புகுந்து
 காலைவரை
 எம்மை மறந்து கிடப்போம்.
 அதனால்..... ஹா!
 இரவே, நீ வாழி இனிது!

அழகு தமிழ்த் தீரையுலகீல்

திரு. வி. எஸ். துரைராசா

சந்தித்தவர்:

இனுவையூர் தொண்டு

தொகுப்பு: மாதினி

“இலங்கையில் தரமானதும், தமிழ்ப் பண்

பாட்டை எடுத்துக்காட்டுவதுமான், தனித்துவமுள்ள படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டும்.” ஆரோக்கியமான இந்தக் கருத்தைக் கூறிக்கொண்டு ஈழத்துத் திரைப்படத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளார், நாடறிந்தகட்டடக் கலைஞரான திரு. வி. எஸ். துரைராசா அவர்கள். அவரது தயாரிப்பான ‘குத்துவிளக்கு’ என்ற திரைப்படம் வேகமாக வளர்ந்துவரும் இல் வேளையில், அவரது கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கற்பகம் வாசகர்களுக்கு வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

“தகுதிவாய்ந்த தமிழ்ப் படங்கள் ஈழத்தில் இதுவரை தயாரிக்கப்படவில்லை என்ற குறையை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில், நல்ல தரமான படங்களை உருவாக்க வேண்டும்.”

“பொதுமக்கள் விரும்பி பார்ப்பதோடு, பயனுமடையக்

“எழுத்துக் கலைஞர்களையும், திரைப்படத் தொழிலில் நுட்பவல்லுனர்களையும் ஊக்குவித்து, வளர்த்துவிடுதல் வேண்டும்.”

“உள்ளுர்த் திரைப்படத் தொழிலை வளர்ப்பதன் மூலம் அன்னியச் செலாவணியை மீதப் படுத்த உதவவேண்டும்.”

முக்கியமாக இந்த நோக்கங்களின் தூண்டுதலினாலேயே தாம் திரைப்படத் துறையில் இறங்கியுள்ளதாகக் கூறுகிறோர் திரு. வி. எஸ். துரைராசா அவர்கள்.

“தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரும் படங்களில் அனேகமானவை தகுதியற்றனவாக இருக்கின்றன. தமிழ்க் கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றுக்கு ஒவ்வாத முறையில், கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிகளைத் தூண்டக்கூடிய வகையில் அவை அமைந்துள்ளன. இவற்றால் பொதுமக்கள் எவ்வித நந்பயணையும் பெறுவதில்லை. தீமையே விளைகின்றது. தென்னிந்தியப் படங்களைப் பார்த்து முடிந்ததுடன் அவற்றை மறந்துவிடுகிறோர்கள். கருத்துக்கள் மனதில் பதிவுதில்லை; சிந்தித்துச் செய்வாற்றக்கூடிய வகையில் எந்தப்பயணையும் தருவதில்லை.” என்றும் அவர் சொன்னார்.

அநியாயத்தை, அட்டேழியத்தை, அபகரிப்பைப் பொறுப்ப தெல்லாம் பொறுமையல்ல; அது மட்டம். அவ்வாறு பொறுப்பவர்களே வெறுக்கத்தக்க அடிமை. -யாரோ

இலங்கையில் பொதுவாகவே திரைப்படத் தொழிலில் பெருமளவு சிரமங்கள் இருந்து வருகின்றன. இங்கே வசதிகள் குறைவு. முட்டுக்கட்டைகள் அதிகம். இவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் திரு. வி. எஸ். துரைராசா அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார்:

“இலங்கையில் ஒரு சில படப்படிப்பு ஸ்ரூடியோக்களே இருப்பதால் அவற்றின் வாடகை கூடுதலாக இருக்கின்றது. படப்படிப்புக்குத் தேவையான உபகரணங்கள் முதலியன் போதியை இல்லை. எனவே இந்தியத் திரைப்படத் தொழிலுடன் நாம் போட்டி போடுவது மிகவும் சிரமம்.”

“அத்துடன், இங்கு தமிழ்ப்படத் துறை ஒரு தொழிற்துறையாக இன்னும் விருத்தியடையவில்லை. இதனால், நடிக, நடிகையர்கள் பகுதி நேரத் தொழிலாகவே திரைப்படத் துறையில் ஈடுபடுகிறார்கள். இந்த நிலைமை நீங்கவேண்டும்.”

படக் கொம்பனிகளின் நிலைப் பற்றி அவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், இலங்கையில் தரமான திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டால் தங்கள் வருவாய் குறைந்துவிடுமென்று படத் தாபனங்கள் பயப்படுவதாயும், இதனால், ஈழத்துத் தயாரிப்புகளுக்குப் பல வழிகளிலும் அவர்கள் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி வந்துள்ளதாயும், சுயநலக்காரர்களின்

இத்தகைய செயல்களும் தமிழ்த் திரையுலகத் தோல்விகளுக்குக் காரணங்களாகின்றன என்றும் கூறி அவர் கண்டித்தார்.

கடந்த காலத் தோல்விகளின் காரணங்களை அறிந்திருப்பது, எதிர் கால வெற்றிகளுக்குத் துணைநிற்கும். ஈழத்தில் வெளி யான தமிழ்ப்படங்களில் பெரும் பாலானவை தோல்வியடைந்த தற்குப் பின்வரும் காரணங்களை யும் திரு. துரைராசா எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“படத் தயாரிப்பாளர்களுக்குப் போதிய பணவசதி இல்லாமை, தோல்விக்கு முதற் காரணமென்னலாம்.

இந்தியாவிலிருந்து வருகின்ற படங்களைத் தழுவித் தரமற்ற படங்களைத் தயாரித்ததாலும், மொழிப் பிரயோகத்தில் ஒரு தனித்துவத்தைக் கடைப்பிடியாமல் இந்தியத் தமிழ், கொழும்புத் தமிழ் (பேச்சு வழக்கில்) ஆகியவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு தனித்துவமற்ற கலப்பு மொழியைப் பிரயோகித்ததாலும் படங்களின் சிறப்புக் குன்றியது. மேலும், படங்களைத் தயாரிப்பவர்களில் அனேகமானவர்கள் நடிகர் களாக இருந்த காரணத்தால், தங்களைத் தாங்களே விளம்பரப் படுத்திக் கொள்வதற்காக, கதாபாத்திரங்களுக்கேற்ப நடிக்கக்கூடிய தகுதிவாய்ந்த கலைஞர்களை ஒதுக்கிவிட்டுத் தாங்களே நடித்து வருகிறார்கள். இத்தகைய குறுகிய மன்பான்மையும் படங்களின் தோல்விக்கே

காரணமாக இருக்குமென்று நான் கருதுகிறேன்.

“அடுத்து, இலங்கையில் திரைப்படத் தொழில் தெரிந்தவர்களும், கலைஞர்களும் குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். அதனால், தங்களுக்குத் தான் எல்லாம் தெரியும் என்ற கார்வம் அவர்களிற் பலருக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறது. மற்றவர்களுடைய கருத்துக்கு அவர்கள் இடமளிக்க விரும்புவதில்லை. இதுவும், நல்ல படங்களைத் தயாரிப்பதற்குத் தடையாக அமைந்துவிடுகிறது.”

“மூத்துத் தமிழ்த் திரைப்படத் துறையைப் பற்றிய தமது அவதானிப்புகளைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறிய திரு. வி. எஸ். துரைராசா அவர்களிடம், இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது, “மூத்தின் சினிமா வளர்ச்சிக்கு இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு அவசியம் உதவி செய்யும்,” என்று சுருக்கமாகவும் திடமாகவும் பதில் கூறினார்.

“மூத்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், திரைப்படத் தொழில்நுட்ப வல்லுனர்கள் ஆகியோரை வளர்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் தமக்கு இருப்பதாகவும், தமது எதிர்கால முயற்சிகளில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்படுமென்றும் அவர் தெரிவித்தார்.

“‘குத்து விளக்கு’ படத் தயாரிப்பு அளித்த அனுபவங்களைப்

பற்றிக் கேட்டபோது அவர் சொன்னார்;

“எனது முதற் தயாரிப்பான குத்து விளக்கை உருவாக்கும் முயற்சியில் பெருஞ்சு சிரமங்களை நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. படத் திற்குக் கடையெழுதித் தர ஒத்துக்கொண்டவர்கள் உரிய காலத்தில் கடையைத் தந்துவதவில்லை. இத்தகைய நிலை நானே படத்தின் மூலக்கடையை எழுதினேன்.”

“ஸ்ரூடியோக்களின் வசதி கள் போதாமையினாலும், இயற்கைக் காட்சிகளைத் தத்துப்பமாக எடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணியமையினாலும் இயற்கையின் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாக வேண்டி ஏற்பட்டது. இதனால், திட்டமிட்ட காலத்தில் படப்பிடிப்பை நடாத்த முடியாமை போன்ற சிரமங்கள் இருந்தன.”

“கலைஞர்கள், பகுதி நேர வேலையாகவே இதைச் செய்து வந்த மையினால் படப்பிடிப்பில் நேரத் துக்குக் கலந்துகொண்டு முழுமையான ஒத்துழைப்பை அவர்கள் நன்கவில்லை.”

“மூத்தின் தனித்துவத்தையும், கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டுவதும், ஈழத்துத் தமிழிலே அமைந்திருப்பதும் ‘குத்துவிளக்கு’கின் சிறப்பம் சங்கள் என்று திரு. வி. எஸ். துரைராசா கருதுகிறார். இந்தப் படத் தின் சிலகாட்சிகளை, தெள்ளிந்தியாவிலிருந்து வந்த ஐனார்த்தனம் அவர்கள் பார்த்துவிட்டு மிகவும் அழுதேவிட்டதாயும், தனது

பாராட்டியதாக அவர் தெரிவித்தார்.

“இந்தப் படம் தமிழகத்தில் கட்டாயம் காண்பிக்கப்பட வேண்டும். அப்படிக் காண்பிக்கப்பட்டால் அங்குள்ள படத் தயாரிப்பாளர்களுக்கு நிச்சயம் இது ஒரு படிப்பினையாக இருக்கும் என்று திரு. ஐனார்த்தனம் குறிப்பிட்ட தோடு, இப்படத்தை அங்கு திரையிடத் தாம் முயற்சியெடுப்பதாகும் கூறினாராம்.

“இந்தியப் படங்களைவிட இதில் ஒரு புதுமையை நான் காண்கிறேன். அது இதுதான் என்று என்னை மையினாலும் இயற்கையின் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாக வேண்டி ஏற்பட்டது. இதனால், திட்டமிட்ட காலத்தில் படப்பிடிப்பை நடாத்த முடியாமை போன்ற சிரமங்கள் இருந்தன.”

‘‘குத்துவிளக்கு’கில் வரும் சிலகட்டங்களை, ஒவியில்லாமலே அன்மையில் திரையிடப்போர்த் தார்களாம். தாய், சிறுகுழந்தை, மகன், மகள் ஆகிய நான்கு பாதுகாரங்களுக்கு வருகின்ற கட்டங்கள் அவை. கோபத்துடன் குழந்தையை நன்றாகப் போட்டு அடிக்கிறோன். தொடர்ந்து, மகனுக்கும், மகளுக்கும் அவள் கடுமையாக அடிக்கிறோன். சுற்று நேரத்தில் தனது தவறை உணர்ந்து, மனமுருகி அவள் அவர்களை அணைத்துக் கொள்கிறோன். இந்தக் காட்சிகள் மிகவும் தத்துப்பமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளனவாம். இவற்றைத் திரையிலே பார்த்தவர்கள் உண்மையில் அழுதேவிட்டதாயும், தனது

மகள் கூட அழுத்தாகவும் திரு. வி. எஸ். துரைராசா அவர்கள் பூரிப்புடன் சொன்னார். மனதை உருக்கக்கூடிய நடிப்பு இக்காட்சிகளில் இடம் பெற்றுள்ளதாக அவர் கூறினார்.

மிகுந்த ஆர்வத்துடனும், உற்சாகத்துடனும் உருவாக்கப்பட்டு

வரும் திரு. வி. எஸ். துரைராசா அவர்களின் முதலாவது படைப்பை, முத்து இரசிகர் உலகம் ஆவசூடன் எதிர்பார்க்கிறது இந்தத் திரைப்படத்தை எடை போடுவதற்கு விமர்சகர்களும் மிகுந்த அக்கறையுடன் காத்தி முக்கியர்கள்.

தென்னிந்தியப் படங்களில் என்பது வீதமானவை வர்த்தகரித்தியாக்குட்டத் தோல்வியையே காண்கின்றன. என்றாலும், தொடர்ந்தும் பட்டியல் முறையில் (ஓரே மாதிரியான) படங்கள் வெளிவிந்து கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், திரைப்படத்தயாரிப்பாளர்கள் தமது மரபையாற்ற விரும்பாமையே. திரைப்பட மரபாளர்கள் அல்லது மாற்றம் ஏற்படுத்த அவர்கள் வெறுக்கிறார்கள். அத்தகைய ஒரு மாற்றம் தமக்கே ஆபத்தாக முடியுமென்று பயப்படுகிறார்கள். பட்டியல் தமக்குப் பாதுகாப்பானவை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

—லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ்

வரடாமலர்கள்

எதியோப்பியக்கதைகள்.

தமிழில் தருபவர்: ‘யோகன்’

1 யண்ணின் மாண்பு

ஐரோப்பாவிலிருந்து இருவர் எதியோப்பிய தேசத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் எதியோப்பியாதேசம் முழுவதையும் சுற்றிப்பார்த்தார்கள். குன்றுகள், நதிகள், சோலைகள், சமவெளி கள் ஆகிய எங்கும் சென்றார்கள். அதன்பிறகு அவர்கள் எதியோப்பியாவின் பல இடங்களைக் காண்கிற்கும் தேசப்படைகளை மிகக் கவனமாக வரைந்தார்கள். அந்தத்தேசப்படைகளில் குன்றுகள், நதிகள், சோலைகள் ஆகியவைற் கேட்டு நகரின் வீடுகள் கூடக் காண்மிக்கப்பட்டன. அத்தோடு வெந்தநகீ உற்பத்தியாகும் இராணுவாவியையும் தேசப்படத்தில் கீறியிருந்தார்கள். இப்படிக்கிறபட்ட தேசப்படங்களை அரசர் வாழ்கின்ற அடியாஸ் அபாபாநகருக்கு அவர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள்.

தேசப்படங்களைப் பார்வையிட்ட அரசர் அகமகிழ்ந்தார். “நன்றி நீங்கள் மெச்சத்தக்க சௌவ செய்திருக்கின்றீர்கள். இவை அழகானதேசப்படங்கள். இவை என்க்கும் என்மக்களும் மிகவும் பயனளிக்கும்.”

ஐரோப்பியர்களுக்கு இது பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

அவர்களைப் பாராட்டிய பிறகு அரசன் அவர்களுக்கு நிறையத்தங்கம், ஆபரணங்கள், விலையுமிகுந்த பொருட்களைப் பரிசுளித்தான். அத்தோடு அவர்களை வழி யனுப்பினிட்டுவர இருப்பனியாடுகளையும் கூடவே அனுப்பிவைத்தான்.

அந்த இருவரும் தங்கள் கப்பல் நிற்குமிடத்தை வந்து சேர்ந்தார்கள். தங்களோடு கூடவந்த பணியாட்களினருக்கும் நன்றி தெரிவித்த அவர்கள், தாங்கள் இனிக்கப்பவில் ஏற்போவதாகவும் எனவே அவர்களைத் திரும்பிக் கொல்லும்படியும் சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட பணியாட்கள் போகமறுத்துவிட்டு, அந்த ஐரோப்பியர்களிடம் அவர்களின் காலனிகளைக் கழற்றித் தருமாறு சொல்லி வாங்கிக்கொண்டார்கள். பிறகு அவர்களின் காலனிகளை நன்றாக மன்போகுமாறு சிலையால் அழுத்தித் துடைத்து விட்டு அவற்றை மீண்டும் அந்த ஐரோப்பியர்களிடம் திருப்பிக்கொடுத்தார்கள்.

ஐரோப்பியர்களுக்கு இது பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

ஆழந்துப்பட்டியக்கு ஆதாவளியுங்கள் கற்பகம் - சந்தா விபரம்

தனிப் பிரதி - 60 சதம்

6 மாதச் சந்தா ரூபா 1-75 சதம்

1 வருடச் சந்தா ரூபா 3-50 சதம்

இன்றே சந்தா தாரர்களாகச் சேர்ந்து முத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவிப்பியுங்கள்.

சந்தா அனுப்பவேண்டிய முகவரி:- த. சிவகப்பிரமணியம், 50, ஆமர்ஸ் அவனியூ, கொழும்பு-6. - (இலங்கை)
—கற்பகம் குழு.

‘‘என் இப்படி நாங்கள் கப்ப வில் ஏற்றும் எங்கள் காலனி களை வாங்கி, அவற்றை மண் தூசி போகுமாறு துடைத்து விட்டுத் திருப்பித் தந்திர்கள். இப்படி நீங்கள் செய்யக் காரணம் என்ன?'

அவர்களின் கேள்விக்குப் பணியாளர்கள் பதில் சொன்னார்கள்:

‘‘எங்கள் அரசரே இதைச் செய்யுமாறு எங்களிடம் சொன்னார். அத்தோடு உங்களுக்குக் கூறும் படியும் பின்வரும் விஷயத்தைக் கூறிவிட்டார், ‘‘நீங்கள் எதிரோட்பியாவைப் பார்த்திர்கள். அதன் அழகிய நதிகள், சுணைகள், வயல்கள், சோலைகளைக் கண்மார்கள். எங்கள் தேசத்தை இவ்வளவு எழிலாக்குவது எது? மண்,

இந்தத் தேசத்தின் செழிப்பான மன! நாங்கள் எங்கள் தேசத்து மன்னை வளமாக்கவும் அழகாக் கவும் கடுமையாக உழைக்கின் கோடும். அதனால் பூக்களும், மரங்களும், தானிய வகைகளும் எம்மன் னிலை செழிக்கின்றன.

இதே மன்தான் எங்களுக்கு வளி வையும், வனப்பையும், செல்வப் பொலிவையும் தருகின்றது. நாங்கள் உங்களுக்கு தங்கத்தையும், விலையும் ந்த திரவியங்களையும் தருவோம். ஆனால் இவற்றை யெல்லாம்விட எமது மன்னின் மதிப்பு மிக உயர்ந்தது. அதனால் எமது மன்னின் சிறு துகளைக் கூட நீங்கள் எடுத்துச் செல்ல நாங்கள் ஒரு போதுமே அனுமதிக்கமாட்டோம்.’’

2. பாவியான கழிவு

ஒரு வயல்வெளியில் ஒரு சிங்க மும், சிறுத்தையும், நாடியும், கழுதையும் கூடியிருந்தன. குரியன் வானிலே எரிந்து கொண்டிருந்தான். எனவே மழை பெய்ய வில்லை. மழை இல்லாமையால் ஆறுகள் வற்றக்கிடந்தன. வயல் களில் ஒரே வரட்சி. ஒரு இடத்திலும் உணவு அகப்படவில்லை.

சிங்கம் நாக்கை நாரப்படுத்திக் கொண்டு சொன்னது:

‘‘என் எல்லா மே கெட்டுப் போய்விட்டன? என் மழை பெய்யவில்லை? ஏன் எங்குமே

உணவு அகப்படவில்லை? இப்படிப்போனதற்குக் காரணம் இருக்கின்றது. அது என்னவை வில்லை, எங்களில் யாரோ பாவி இருக்கவேண்டும். நம்மில் யாரோ ஒருவர் பாவன் செய்தால், கடவுள் எங்கள்மீது சீற்றங்களை இந்தத் தண்டனையைத் தந்துள்ளார்.’’

சிறுத்தை சிங்கம் சொன்னதைச் சரியென்று ஏற்றுக்கொண்டது.

‘‘ஆம். நம்மில் யாரோ ஒருவர் பாவன் செய்திருக்கிறார்?’’ என்றது நாடி.

கடைசியாகக் கழுதை சொன்னது, ‘‘நாம் எங்களால் செய்யப்பட்ட பாவங்களைப் பகிரங்க மாகச் சொல்லுவோம். பிறகு கடவுள் தன்னுடைய கோபத்தைமறந்து எங்களுக்கு மழை யைத் தருவார்.’’

எல்லா மிருகங்களும் கழுதை சொன்னதை ஆமோதித்தன.

‘‘நான் பாவங்களில் பெரிய பாவத்தைச் செய்துவிட்டேன். ஒரு கிராமத்தில் ஏழையொரு வனின் பகலைக் கண்ட நான் அதைப்பிடித்துக் கொன்று தின்றவிட்டேன்’’ என்றது சிங்கம்.

சிங்கத்திற்குப் பயந்த ஏனைய மிருகங்கள் ஒரே குரலிற் சத்த மிட்டன.

‘‘இல்லை, இல்லை, அது பாவமே இல்லை.’’

பிறகு சிறுத்தை கூறிற்று:

‘‘நானும் பெரியபாவி. குன்றெண்றில் ஆட்டுக்குட்டியோடு ஒரு கிழவி நின்றான். நான் அதைப் பார்த்ததும் ஆட்டை நோக்கிப் பாய்ந்தேன். கிழவி ஒடிவிட்டான். ஒரே விழுங்கில் ஆட்டை எனக்கு இரையாக மாற்றினேன்.’’

ஏனையவை சத்தமிட்டன: அது பாவம் இல்லை. பாவமே இல்லை.’’

நாடி சொன்னது:

‘‘ஒரு சிறுமி பூணைக்குட்டி யொன்றை வைத்திருந்தாள்.

அவள் அப்புணைக்குட்டிமேல் மிகவும் பிரியம் வைத்திருந்தாள். நான் அந்த அழகான பூணைக்குட்டியோடு சண்டையிட்டு அதனைக் கொன்றுவிட்டேன். இது பெரிய பாவந்தானே?’’

‘‘இல்லை, இல்லை. அது எப்படிப் பாவமாகும்?’’

இப்படிக் கூறிய சிங்கமும், சிறுத்தையும், நாயோடு சேர்ந்து கழுதையைப் பார்த்தன.

இறுதியாகக் கழுதை சொன்னது:

‘‘என்னை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு மனிதன் கிராமத்திற்குச் சென்றுன். வழியில் அவள் சினை கிதனைக்கண்டதும் சிறுதை தரித்து நின்று அவனே ஒரு கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது நான் பாதையோரமாக வளர்ந்திருந்த புல்லில் ஒருவாய், ஒரு வாய்மட்டும் எட்டிக்கடித்துத் தின்றவிட்டேன்.’’

உடனே ஏனைய மிருகங்கள் உரத்தருவாயிற் கத்தின.

‘‘நீசெய்தது பாவம், மிகப் பெரியபாவம். இப்போது எங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. உன்னாலோன் கடவுளின் கோபத்திற்கு நாங்கள் ஆளாகின்டோம்.’’ எல்லா மிருகங்களும் பலத்த ஆக்ரோஷத்துடன் கழுதைமேல் பாய்ந்து அதனைக் கடித்துக் குதறிக் கொன்றுவிட்டு நிம்மதியோடு பெருமூச்சுவிட்டன.

3. ‘எங்களைக் காப்பாற்றும்?’

தவளைகள் ஏன் ‘அய்ரரல் அய்ரரல்’ என்று கதறுகின்றன? அய்ரரல் என்றால் தவளைப்பாலையில் ‘எங்களைக் காப்பாற்றும் கடவுளே’ என்று அர்த்தமாம். ஒரு கிராமத்தில் ஒருநாள் தீப்பிடித் துவிட்டது. முதலில் ஒரு வீட்டில் தீப்பற்றியது. பிறகு ஏனைய வீடு கள் தீப்பற்றத் தொடர்கின. நெருப்புச் சுவாலை பறப்பி ஏரிந்தது.

உடனே தவளைராணி “அய்ரரல் அய்ரரல்” என்று கத்தியது.

தவளைராஜாவிற்கு எரிசல் வந்துவிட்டது. ராணியை அதட்டி அர்:

“ஏன் இப்போது பயந்து குறைகிறுய்?”

ராணி அனுங்கியது.

“இப்போது வீடு எரிகிறது. சிறிது நேரத்தில் கிராமம் முழுதுமே நெருப்புக்கு இரையாகிவிடுமல்லவா?”

ராஜாவுக்கு ஆணவமிடுக்கு.

“இத்தக்கிராமம் பற்றி எரிவதை நான் ஆசைதீரப் பார்க்கவேண்டும். அப்படி இதுபற்றியெரிகை யிலும் நான் அய்ரரல், அய்ரரல் என்று புலம்பமாட்டேன். ஏனையில் கிராமம் எரியலாம். ஆனால் நாங்கள் சீவிக்கும் இந்தக்குளம் ஒருபோதும் எரியமாட்டாது.

தன்னீரில் ஒருபோதும் தீப்பற்ற முடியாது. நீ மிகப் பத்திரமாக இங்கே இருக்கிறோய். நீரினுள்ளே மிகவும் பாதுகாப்பாக நாங்கள் இருக்கின்றோம்.”

தவளைராணி சொல்லிற்று:

“இப்போது நாங்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பது உண்மையே. ஆனால் விரைவில் அந்த நிலைமை இல்லாது போய்விடும். கிராமம் தீப்பற்றியெரித்தனை மக்கள் வெறுமனே பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். தீயை அணிப்பதற்கு நீர் எடுக்க அவர்கள் இங்கே தான் வருவார்கள். இங்குள்ள நீரை அவர்கள் பாத்திரங்களில் நிறைத்துத் தீயை அணிக்க ஏற்றுவார்கள். இதனால் நாங்களும் நீர் நிறைத்த பாத்திரங்களில் போய், தீயிலுள்ள ஏற்றுணர்ச்சு பொசுங்கி மரணமடைவோம்... அய்ரரல்...”

தவளைராணி புலம்பத்தொடர்கியது.

“எங்களைக் காப்பாற்றும், காப்பாற்றும்!”

தவளைராஜாவிற்கும் அப்போது நான் விஷயம் புரிந்தது.

உடனே ராஜாவும் அய்ரரல் அய்ரரல் என்று கதறினார்.

ராஜாவையும், ராணியையும் பார்த்து ஏனைய தவளைகள் கதறத் தொடர்கின.

எங்களைக்காப்பாற்றும் கடவுளே என்ற அர்த்தம் பொதிந்த அய்ரரல் அய்ரரல் என்ற ஒலியை இந்தன. தச்சம்பவத்திற்குப் பிறகுதான்

4 புந்திமான் பலவான்

எதியோப்பியாவில் வாழ்ந்த பிரசித்திபெற்ற புத்திசாதுர்யவான் அபுநவாஸ் ஆவான். இவன் மிகவும் பலசாலி. இவன் ஒருநாள் அரசனிடம் சென்று தன் புஜபலத்தைக் கூறி தனக்கொரு வேலைத்தருமாறு கேட்டான். அரசனும் அதை ஏற்றுக்கொண்டான்.

“நவாஸ், நீ மிகவும் பலசாலிதான். எனவே உனக்கு நான் நிச்சயமாக வேலை தந்துவிட்டேன். நான் உன்னை எனது வாசற்காப்போனாக நியமிக்கிறேன். நீ எனது அரண்மனை வாசலிலே உட்கார்ந்து என்ன வாசற்கதவைக் காவல் செய்யவேண்டும். நான் வெளியூர் போகின்றேன். இன்றிலிருந்து நாள் முழுதும் நீ வாசற்கதவைக்காக்கவேண்டும்.”

அரசன் சொல்லினிட்டு வெளியூர் போக அபுநவாஸ் வாசற்கதவைக் காவல்புரிந்துகொண்டிருந்தான். இரவு வந்தது. நவாஸின் சினைகிதர்கள் சிலர் தொலைவில் உள்ள வீடொன்றில் நாட்டியம் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நவாஸிற்கும் நாட்டியம் ஆடுவதற்கு ஆசை வந்துவிட்டது. உடனே அவன் அரண்மனை வாசற்கத

வைத் தனியாகக் கழற்றித்தனது முதுகிலே சமந்துகொண்டு நாட்டியம் நடக்கும் அந்த வீட்டிற்குச்சென்று கதவைப்பத்திரமாக ஒரு பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு நாட்டியத்தில் கலந்துகொண்டான்.

அரண்மனை வாசலில் கதவு இல்லாமலிருப்பதைக் கண்ட சில திடுடர்கள் அரண்மனைக்குள் புகுந்து ஒருபெட்டி தங்கத்தைத் திடுடிச் சென்றுவிட்டார்கள். அதிகாலையானதும் நவாஸ் மீண்டும் தோளிலே கதவைச்சமந்துவந்து அதன் பழைய இடத்திலேயே பொருத்தவிட்டான்.

மறுநாள் அரசன் அரண்மனைக்குத் திருப்பிவந்தான். தங்கம் களவுபோனதை அறிந்ததும் அபுநவாஸை அழைத்துக் கோபத்தோடு விசாரித்தான்.

“நான் என்னுடைய அரண்மனையைக் காவல்செய்யும்படி உன்னிடம் கூறிச்சென்றேன். ஆனால் இங்கோ ஒருபெட்டி தங்கம் திருட்டுப்போய்விட்டது.”

“ஓ, அரசே” என்று தொடர்கிய அபுநவாஸ் “நீங்கள் என்னை அரண்மனையைக் காக்கும்படி ஒரு போதுமே சொல்லவில்லை. அரண்ட

மாவாசற்கதவையே இரவுபகலாகக் காக்கும்படி சொன்னீர்கள். நான் உங்களின் வார்த்தையைத் தட்டாது நீங்கள் கட்டளையிட்டபடியே காவல் செய்தேன்,"

அரசனுக்குக் கோபம் தலைக்கேறி விட்டது. உடனேதன் ஏவலாளர்களை அழைத்து, "ஓரு கிடங்குதோண்டி அதற்குள் தலைமட்டும் வெளியேதரியத்தக்கதாக அபுநவாஸைப் புதைத்துவிடுங்கள்." என்று கட்டளையிட்டான்.

அதன்படியே தரைக்கு வெளியே மட்டும் தலைதெரியத்தக்கதாக அபுநவாஸ் நிலத்தினுள் புதைக்கப்பட்டான்.

சிறிது நேரங்கழிய ஒரு செல்வந்தன் அவ்வழியே வந்தான். அவன் முதிய கூனல் விழுந்த கிழவன், அபுநவாஸைக்கண்டதும் அவன், 'நீ ஏன் இப்படி நிலத்தினுள் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறோய்?' என்று கேட்டான்.

"எனக்கு முதுகு கூனலாக இருந்தது. அரசனிடம் சென்று என்கூனலை நிமிர்த்த வழிகேட்டேன். அவன் அதற்கு ஒரு மருந்து இருப்பதாகக்கூறி தன் ஏவலாட்களைக் கொண்டு ஒரு குழி தோணை இங்கே புதைத்துவிட்டு, விடிந்தால் உனது கூனல் நிமிர்ந்துவிடும் என்று சொன்னான்."

கற்பகம் புதுவருடம் மலர் பல சிறப்பம்சங்களுடன் வெளிவருகின்றது.

கூனற் கிழவனுக்குத் தனது கூனலை நிமிர்த்த ஆசை வந்து விட்டது. "என்னையும் இப்படி வைத்தியம் பெற நீ அனுமதிக்க வேண்டும். எனவேலையாட்களைக் கொண்டு உன்னை வெளியே எடுக்கிறேன். உன்முதுகின் கூனல் நிமிர்ந்துவிட்டதா என்பதை நீயுதவிற் பார்க்கவேண்டும்."

அபுநவாஸ் மறுதலித்த குரலிற் சொன்னான்:

'முடியாது... முடியாது. எனக்கு, ஒருபைநிறையத் தங்கம் தந்தால் தான் நான் வெளியே வந்து, உம்மைக் குழி குள் செல்லவிடுவேன்.'

அபுநவாஸ் வேண்டுதலைப் பணக்காரக் கிழவன் ஏற்றுக்கொண்டான். தங்கமும் கொண்டு வரப்பட்டது. தங்கத்தைக் கண்டதும் அபுநவாஸ் வெளியே எடுக்கும்படி சொல்ல, அவ்விதமே செல்வனின் பணியாட்கள் அவனை வெளியே எடுத்தார். நிமிர்ந்துநின்ற அபுநவாஸைக்கண்டதும் கிழவன் மிக நம்பிக்கையோடு தானே குழியினுள் இறங்கினான். வேலையாட்கள் தலைமட்டும் தெரியும்படி தரையினுள் கிழவனைப் புதைத்தார்கள்.

அபுநவாஸ் தங்கப்பையைச் சுமந்துகொண்டு சிட்டியடித் துக்கொண்டு வீட்டைநோக்கி நடந்தான்.

தூர் நாவல்

சிங்கம் அங்கே சமையற்காரனுக்காக வந்து நாவரை வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. அவன் இது வரை வீரங்க யாருடனும் அலட்டிக் கொண்டதில்லை. தானுண்டுதன் பாடுண்டு என்றிருக்கும் அவன் ஒரே ஒரு நாள் காற்சட்டைப்பாட்ட ஒருவனுக்கு உழுந்து அரைத்துக் கொண்டிருந்த கையில் மளார் மளாரென்று ஒங்கியடித்திருக்கின்றன. அது ஒரு மின்னல் வேகச் சம்பவம்; நடந்த ஈவடேதெரியாது நடந்தொழிந்து அந்த முரட்டுத்தாக்குதல்.

சிங்கம், சடையன் என்ற நாயக்குட்டியை வளர்த்து வத்தான். கடையின் பின் புறத்தில் எச்சில் இலைகள் கொட்டிக்குவிக்கும் பெரிய தரைத்தின் ஆவென்ற வாய்ப்புறத்தில் முன் கால்கள் இரண்டையும் ஊன்றிநிறப்பதே சடையனின் பிரதான தொழில். அப்படி உணவுக்காகச் சடையன் காத்து நிற்கையில் அதன் தலையில் வாய் கொப்பளித்துத் துப்புவாத உழுந்து அரைத்துக் கொண்டிருந்த சிங்கம் கண்டுவிட்டு, வெகு அலட்சியமாகக் காறித்துப்பியபடியே கைஶடத்துக் கொண்டு நின்ற

சிறபொறியம் பருநருப்பும்

— செ. யோகநாதன்

காற்சட்டைக்காரனுக்குக் கன்னத்தில் பளார்பளாரென்று ஒங்கி அறைந்து விட்டுச் செருமியபடியே ஒன்றும் நடவாதவன் போல மீண்டும் போய் உழுந்தரைத்துக் கொண்டிருந்தான். முகத்தில் அப்பவழியும் உழுந்தம் மாவை கண்ணத்தில் அழுத்திக்கைவேஞ்சியினால் துடைத்துக் கொண்டு போன அந்தக் காற்சட்டை, அன்று அப்போதே அக்கடையோடு தனக்குள் ளகணக்கை முடித்துக் கொண்டது.

சிங்கம் நாலாம் வகுப்பு வரையில் தான் படித்தான். படித்த தானென்று கூறுவதை விடப்பள்ளிக் குப்போய்வந்தான் என்று கூறுவதே மிகப் பொருத்தமானது இவ்வளவு ஆண்டுகள் கழிந்துங்கூட அவனுக்குப் படிப்பித்த கறுப்புச் சோமரை அவன் மறக்கவில்லை. அவர் புளியமிலாறினால் அவனை வாங்குவாங்கென்று வாங்கியிருக்கின்றார். ஒரு காரணமுமில்லாமல் அவனை அடித்து நொருக்கியிருக்கிறார் சோமர். அப்போதெல்லாம் அவனது ஒரே நண்பன் சீசர் என்ற நாய்க்குட்டி தான். சீசர் நாய்க்குட்டியை அவன் உயிருக்குயிராகவே நேசித்தான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து எங்காயினும் தொடர்ந்து செல்லும் சீசர். தேவையில்லாமலே தன்னை விரேர்திக்கும் சோமரிடம்

சென்று அவன் படிக்க விரும்ப வில்லை நிம்மதியற்ற வீடு, இருக்கும் நிம்மதியையும் குலைக்கும் பள்ளிக்கூடம் இவையிரண்டிலுமிருந்து விடுதலைப் பெற்று எங்காவது ஓடித் தொலைய விரும்பினான் வீரசிங்கம்.

குழந்தைப்பருவத்தின் ஆஸ்கன் எப்படியெல்லாம் கருகிப்போயின், வம்சத்தையே மறந்து விட்டான் அவன். அவனது ரெக்ரேர்களும், சகோதரர்களும் எங்கெங்கே இருக்கிறார்களோ, புதைகுழிக்குள் மகிகிப்போயினரோ ...

அவனை என்று மே மறவாது நேசித்தலை நாய்கள்தான். அவனுக்கு நாய்க்குட்டிகள் மேலே மிகப்பிரியம், சீர் என்ற பெயரிலேயே ஏழுவற்றல் நாய்க்குட்டிகளை அவன் வளர்த்திருப்பான். இப்போதோ அவனுக்குப்புதிய நண்பனுக்கச் சடையன் நாய்.

ஒருகாலத்தில் சிங்கம் நண்பர்களுக்காகத் தவமிருந்தான். அவன் தனியனியிருக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் நடேசனின் சினேகிதம் முறிந்தபின் இனி வாய்பேசுகிற சினேகிதமே வேண்டாமென்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். மனிதரையே நயவஞ்சகர்களாயும், கழுத்தறப்பவர்களாயும் கண்ட அவன் தனக்கு வயிறு இருப்பதால் மனிதர்களோடு சேர்ந்து வாழவேண்டியிருக்கிறதே என மனக்கசப்படைந்தான்; கூடிய

வரை தனித்து ஒதுங்கி வாழ்ந்தான்.

காமாட்சி விலாசிற்குச் சமையற்காரனுக் கேலை செய்ய வந்ததின் பின் ஒரளாவு சிங்கத்தைக் கண்டு புன்னகை புரிபவன் மாணிக்கம். ஏதோ தற்செயலாக ஒருநாள் அவனைப் பார்த்து மாணிக்கம் புன்னகை புரிந்தான். பழைய நண்பர்களைச் சிங்கம் மனதினான் நினைத்துத்தருவினான். ஆதேறும் பேர் நினைவில் அரைகுறையாக மிதந்தனர். ஆயினும் கறுத்து உருண்ட புன்னகை ததும்பும் மாணிக்கம் என்றும் அவனது கழிந்தொழிந்த வாழ்விலே வந்து போனதில்லை. மாணிக்கத்தின் நேச்சூர்வுமான புன்னகையைச் சிங்கம் மனந்திரத்து வரவேற்றருளியினும், மாணிக்கத்தோடு கடைக்கச் சந்தர்ப்பம் வரவில்லை.

சமையல் செய்துகொண்டு வெளியே வீதியைப் பார்த்திருக்கும்போது மாணிக்கம் அடிக்கடி கண்ணில் தட்டுப்படுவதுண்டு. அவனும் வேறு சிலரும் ஏதாவது துண்டுப் பிரசரங்களை விநியோகித்துக் கொண்டோ அல்லது பத்திரிகைகள் விற்பனை செய்தபடியோ நிற்பதுண்டு. மாணிக்கத்தைப் பற்றி அறியும் ஆவல் தன்னையறியாமலே சிங்கத்திற்கு ஏற்பட்டது.

ஒரு நாள் அவன் சிதம்பரத்திடம் மாணிக்கத்தைப் பற்றி விசாரித்தான். அதற்குச் சிதம்பரம் சொன்ன பதில் சிங்கத்தை நீண்டதால் அவன் சிரித்

திறகு மிகவும் அதிர்ச்சியளித்தது.

“மாணிக்கமா? அவன் மிச்சம் கெட்டவன். இவங்களைவலாம் கடவுளுக்கு மாருளவங்கள். கலக்காரர். பணக்காற ரைக் கொல்லவேண்டுமென்று சொல்விறவங்கள்”

சிங்கம் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்:

“இப்படிச் செய்கிறதாலே இவங்களுக்கு என்ன வாபம்?”

கரகரத்த அவனது குரலின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதற்காகச் சிதம்பரம் சிறிது நேரம் யோசித்தான்.

“என்ன வாபமோ நட்டமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் கொம்புணிஸ் காறங்கள், மாணிக்கம் போலை ஆக்கள் சாதி சமயம் பார்க்காதவங்கள். பணக்காறனுக்கு எதிரானவங்கள் என்ன இருந்தாலும் சாதி சமயமும், பணக்காறனும் இல்லாமல் நாங்க சீங்க்கேலுமே?”

“அப்ப மாணிக்கம் என்ன கொம்புணிஸ்த் தட்சியோ?”

“ஓம். அவனுடைநீங்க ஒரு நாளும் கடைக்காதேங்க. எங்க கடை முதலாளிக்கும் அவனைத் துண்டாய்ப் பிடிக்காது.”

அடுத்த நாளும் தற்செயலாக மனிக்கத்தைச் சிங்கம் கண்டான் எனினும் அவசர வேலையில் நின்றதால் அவன் சிரித்

தானே எஸ்பதைக் கூடப் பார்க்காமல் சமையலறைப் பக்கம் வந்துவிட்டான். சமையல் வேலைகள் சிங்கத்திற்குக் காலை ஜிந்து மணிக்கே தொடங்கிவிடும். இடையிலே ஏழுமணிமுதல் ஒன்பது மணிவரைக்கும் சிற்றுண்டி வேலைகள். ஆறுமணிக்கு இரவுச் சமையல். சிங்கம் சொல்லாமலே சிங்கம் சமையல் செய்வதற்கு வேண்டிய எல்லா உதவிகளையும் மற்றச் சமையல் காரணமான சிதம்பரம் உடனுக்குடன் செய்து கொடுப்பான். குறிப்பறிந்து உதவும் நோக்கம் சிதம்பரத்திற்கு சிங்கம் சிதம்பரத்தை அதடியதோ பயமுறுத்தியதோ அச்சுறுத்தியதோ கூடகிடையாது.

அவர்கள் இருவரிடையேயும் உள்ள உறவு மென்மானதாகவே இருந்தது. அலுவல்நேரங்களில் தவிர அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்ட சுந்தரப்பங்கள் மிகவும் குறைவு; இருவரும் ஏதாவது யோசிப்பது போல ஒருங்குக்கொருவர் பாவனை செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

சிங்கம் ஒருநாளும் சுருட்டோ, வெற்றிலையோ பாவித்ததில்லை. சிதம்பரத்திற்குச் சிங்கம் பெரும்பு திராக இருந்தான். மனித உணர்வுகளே செத்துப் போன போலச் சிங்கத்தின் நடமாட்டங்கள் அமைந்திருந்தன. அவனிடம் ஏதாவது கேட்டால்

பள்ளிரென்று கன்னத்தில் அடி விழுந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் சிதம்பரத்திற்கு மனதிலுள் வியாபித்திருந்தது.

படுக்கப் போகும் போது சிதம்பரம் பெரிய சுருட்டொன்றைச் சுற்றிப் புகைத்து இன்ப சுகம் அனுபவிப்பதனைச் சிறு வயது முதலே பழக்கமாகக் கீக் கொண்டிருந்த படியால், சிங்கம் வந்த புதிதில் சிங்கத் தின் மீதிருந்த பயத்தினால் அந்தப் பழக்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவது சிரமமாயிருந்தது. ஒரிரு நாட்கள் கக்குசிற்குள்ளிருந்து சுருட்டுப் புகைக்க முயன்று, வயிற்றைக் குமட்டும் நாற்றத்தினைச் சுங்கக் முடியாது வெளியே வந்து கவலையோடு அங்கலாய்த்திருக்கின்றன சிதம்பரம். குப்பைமேட்டின் அருகே யமைந்துள்ள அந்த வாளிக் கக்கூஸ் ஏழு ஜீவங்களின் பாவணைக் குரியது. வயிற்றைக் குமட்டுவிக்கும் நாற்றத்தாலும், அருவருப்பாலும் நிறைந்த அந்த மலசல கூடத்திலுள் தன்மனம் நிறைவிக்கும் கூத்தினை ஆழ்ந்து அனுபவிக்க விரும்பவில்லை சிதம்பரம்.

வாழ்வோடு பழகிலிட்ட அந்த க்கானுபவத்தை இழுக்க விரும்பாத சிதம்பரம் தான் சுருட்டுப் பிடிப்பது சிங்கத்திற்குப் பிடிக்குமோ, பிடிக்காதோ என்ற அச்சத்தில், சமையற கட்டுக்கு வெளியே கவரோடுள்ள ஒதுக்குப் புறத்தில் கிடந்த பக்கீசப்

பெட்டியை நிமிர்த்திவைத்து அதில் கம்பீரமாக அமர்ந்து புகைமண்டலத்தினை எழுப்பி மனம் வயித்த பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

இப்படிச் சில நாட்கள் கழிந்து போயின.

சிங்கத்திற்கு மனத்திற்கு ஸேயே சிரிப்புவரும் சிதம்பரத்தை நினைவுகூர்ந்தால். நாற்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டிய சிதம்பரத்திற்கு தலை அரைவாக்கு மேல் நரைத்து, முகத்தில் சுருக்கங்கள் கோடுகளைக் கீறிவிட்ட போதும் தான் ஒரு மௌனர் என்ற உணர்வு அவனது சொல்லிலும் செயல்லிலும் தொனித்தன.

ஒரு பிரபல கதாநாயகனின் தமிழ்ப் படமொன்றைப் பார்த்த பின்பு தன் முகத்தில் சிதம்பரம் ‘பொயின்றகட்’ மீசை விட்டுக்கொண்டான். நெஞ்சு தெரியச் சட்டையைத் திறந்து கொண்டு அந்தக் கதாநாயகன் போலவே தன்னையும் பாவணை செய்தவன்னைம் மனதிற்குள்ளே சினிமாப் பாட்டொன்றை முனை முனைத்துக்கொண்டிருந்த தான் சிதம்பரம். அந்தகையதோர் கோலத்தினை வரித்துக் கொண்ட இயல்பாகவே மெலிந்த சிதம்பரம், அன்று சிங்கத்தைக் கூனிக்குறுகியபடியே பார்த்தான். சிங்கம் எதையாவது கேட்டுவிடுமோ என்ற அச்சம் மனத்தினிருந்தமையினால் குடிய வரையில் சிங்கம் தன்னுடைய மீசையைப்

பார்க்காத சந்தர்ப்பங்களினை ஏற்படுத்தி, சிங்கத்திற்கு வேண்டிய உதவிகள் யாவையும் சிங்கம் கேட்கமுன்னரே சிதம்பரம் விழுந்தடித்தச் செய்துகொண்டிருந்தான். சிங்கத்திற்கோசுறு சுறுப்பான கணக்கள். சிதம்பரத் தின் மிகவுகின்த ஒத்தாசையினைக் கவனித்த சிங்கத்திற்கு அந்தத் துருதுப்பின் மறைமுகமான அர்த்தத்தைக் கண்டபின் னர் ஒரே சிரிப்பாயிருந்தது; தனக்குங்களே சிரித்துக்கொண்டு அவனைக் கவனியாதது போலப் பாவணை செய்தான் சிங்கம்.

மழை ஓய்ந்த தூவானம் அடங்காத மழை நாளொன்றின் போது, வெவ்வியேயுள்ள பக்கீஸ் பெட்டியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருந்து மிகச் சிரமப்

பட்டு வாங்கிய சுற்றளவு கஞ்சாவைப் பெரியக்குருட்டிலுள்ளே வைத்து அதனைப் பற்றவைத்து நன்கு புகையிழுத்துக் கொண்டிருந்து ககானுபவத்தில் சிதம்பரம் வயித்திருந்த போதுதான் சிதம்பரம் வெளியே இருந்து புகைபிழிப்பதின் அர்த்தத்தை உணர்ந்த சிங்கம், நெஞ்சில் சருமாற வெளியே வந்து நின்று கோபத்தோடு அவனைப் பார்த்துக் கணித்தான்:

“உள்ளொபொயிருந்து குடியன்”

கஞ்சா அளித்த போதை மயக்கத்தில் எங்கோ அந்தரத்தில் நினைவிழுந்து பறந்து கொண்டிருந்த சிதம்பரம் அந்தக் கரகரத்

தகுரல் தண்ணைப்பற்றி இழுத்து திடுக்காட்டத்தில் பக்கீஸ் பெட்டியிலிருந்து எழுந்தான். மெல்ல மெல்லச் செய்ப்பிரக்ஞையுற்ற அவனை மீண்டும் சிங்கத்தின் குரல் அதட்டவே, அதட்டவின் அர்த்தத்தைப் புரிந்தபடி அவன் வளைந்து நெளிந்து உள்ளே போனான். கையிலிருந்த சுருட்டை அணைத்து கடுதாசியில் சுருட்டி நெருப்புப் பெட்டிக்குள் திணித்து அடுப்பு முகட்டில் வைத்துவிட்டுப் பாயை எடுத்துத் தட்டி விரித்தான். பெரிய ராச்சிய மொன்றையே பெற்ற மனக்களிப்பில் அவன் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தபடியே மனதி ஆன்னே சினி மாப் பாட்டொன்றைப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

இன்னேர் நாள் சிங்கம் நேரத் தோடு உறங்கிவிட்டாவென்ற நினைப்பில், சிதம்பரம் தான் மிக வும் கவனமாகப் பத்திரிகையில் வெட்டிச் சேர்த்து வைத்திருந்த சினிமா நடிகை வளிச்சிப் படங்களையும், சிற்றின்பு இச்சையைத் தூண்டும் படங்களையும் வெகு சந்தோஷமாகவும், கவாரஸ்யமாகவும், குதுகுதுப்புணர்ச்சியோடும் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறுவயதிலிருந்து அவன் அப்படித்தான். பழக்கமான வழக்கம்.

எதோ கணவினைக் கண்டு நீடுக்கென்று விழித்தெழுந்த சிங்கம்

மங்கிய குப்பி வெளிச்சத்தின் அருகே குப்புறப்படுத்து, முகத்தை நிரப்பிப் பறப்பிய படங்களையே பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கும் சிதம்பரத்தைக் கண்டதும் இலைசாக எழுந்த சந்தேகத்தோடு அவனருகே மெல்ல எழுந்து சென்றுன்.

சிதம்பரம், சிங்கம் இப்படித்தும் ரென் எழுந்து வருவான் என எதிர்பார்க்காமையினால் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எம்பி எழுந்தான். அவனுக்கு நெஞ்சு படக்படக்கென்று அடித்துக்கொண்டிருக்கையில் எண்ணெய் படிந்த தலையணியில் கிடந்த படங்களைச் சிங்கம் கையிலே எடுத்துக் கொண்டான்.

ஒரு சினிமாநடிகையின் அரைநிர்வாண, முக்கால் நிர்வாணப்படங்களை, படமொன்று இரண்டு ரூபாவிதம் சிதம்பரம் காற்றட்டைப்போட்ட ஒருவளிடம்ரகசியமாக வாங்கியிருந்தான். சென்ற ஆண்டு ‘உத்தம புத்திரி’ என்ற படத்தில் கதாநாயகியாக நடித்துச் சிறந்த நடிகையென்ற பரிசைப்பெற்ற அவளின் நிர்வாணப் படங்களை வாங்குவதற்காக ஒரு ஷேர்ட்வாங்க வைத்திருந்த பணத்தினேயே வெளு ஆவலோடு சிதம்பரம் செலவழித்தான். தன் மனத் திற்கு இன்பக் கிருகினுப்பைபழுத்திய அந்தப்படங்களுக்கு அந்திய மும், தனக்குச் சிங்கம் அடிக்குமோ என்ற பயழும் சிதம்பரத்தின் நடுக்கத்திலே வெந்திருந்தன.

அந்தப்படங்களை மனதில் நெளியும் தயக்க உணர்வுகளோடு நோக்கிய சிங்கம், மெலிந்து முகமெல்லாம் சருங்கி, நெற்றியில் வேர்வை பொங்கக்கௌன்ஸ் போல முழிசிக் கொண்டிருக்கும் சிதம்பரத்தைக் கூசிப்பார்த்துக் கொண்டு தனிந்த குரலிலே கரகரக்கக் கேட்டான்:

“சிதம்பரம் நீ கவியாணம் முடிச்சனியா?”

சிதம்பரம் பரிதாபமாகச் சிங்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “இல்லை, அண்ணே...” என்று கொல்லிப்பெறுமுச்சோடு வார்த்தைகளை முடித்தான். தனது பதினைந்தாவது வயது தொடங்கி நேற்று வரை தான் கவியாணம் செய்து வாழ்க்கை நடத்த விரும்பிய பெண்கள் அவனது மனமேடையிலேதோற்றங்காட்டி மறைந்தார்கள். அவன் இவனயது முதல் இன்றுவரை அனுதை. வீடும் வாசலும் சொந்தம் சொந்தமுமற்ற தனியன், வெறும் நீர்க்குமிழி ஆசைகள். கோணலாய் வாழ்ந்த வாழ்வுகூட அவனுக்கு இதுவரையுமில்லாமற் போனதற்கு அவன் கோழைத்தனமானவன் என்பதே ஒரேயொரு காரணம். ஒரே ஒருத்தியோடு சரலமாட முயன்று அவளிடம் வாங்கிய அடியின்பின் அவனது வாழ்வு அலுத்து மாஞ்சீகக் கற்பனையிலேமட்டும் சுகங்காணத்தலைப்பட்டது.

மங்கியகுப்பி விளக்கின் சுடர் மெல்ல வீசிய காற்றின் ஏற்றுத்தின் வில் வளைந்து நெளிந்து ஆடிற்றுத்தன.

அதைப் பார்த்துக் கொண்டே, வஸ்துபுறமார்பிலிருந்த தனும் பைச் சொறிந்துகொண்டான் சிங்கம்: ஏன் முடிக்காமல் இருக்கிறோம்? முடிக்க ஆசையில்லையாடா?...”

சில கணங்கள் யோசித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுச் சிதம்பரம் பதில் சொன்னன்:

“ஆசைதான். ஆனால் வசதியில் லையே...”

சிதம்பரத்தின் குரல் கூசிற்று.

சிங்கம் குழந்தையொன்றின் அனுதாபத்தோடு சிதம்பரத்தைக்கேட்டான்:

“என்ன.வசதி?”

சிதம்பரம் தன்னைமறந்து சிரித்தான்; சிங்கத்தின் வையிலிருந்து திமிறும், உடற்சைத்தகளை நெளித்துக் காமப் பராவை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரைநிர்வாண சுந்தரியைக் கண்களினாலே தடவியபடியே அவனை ஏறிட்டான்.

“அண்ணே... கவியாணம் முடிக்கிறதெண்டால் சோருகறி காச்சிரதுபோலே சுகமானவேலையில்லை. கவியாணம் முடிச்சால் பெண்சாதியைவச்சிருக்கவீடுவேணும். துணிமணி வாங்கிக் குடுக்கவேணும் எனக்குக் கிடைக்கிற முப்பது ரூபாயோடை கவியாணம் செய்து சீவிக்கேலுமே...? நீங்களே சொல்லுங்க?...”

சிங்கம் அக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது மெளனமாகி, மங்கிய குப்பி விளக்கின் துடுத்துநடுங்கும் வெளிச்சத்தின் பூச்சி

னிலே கரைந்து அழிந்து கொண்டிருக்கும் சித்திரமாகத் தெரிகின்ற அந்த அறையினைச் கற்று மற்றும் பார்த்தான்.

வடபக்கத்தில் பெரிய அண்டாக்கள், பேணிகள், இடியப்பத்தட்டுகள், நாளைக்கு வடையின்உருக்கொள்ளவிருக்கும் இன்றைய மிச்சத் தோசைகள் நிறைந்தகடைப்பெட்டி, கிமுகுப்புறச்சுவராடியில் அழுகியதும் அழுகாத்துமான உருளைக்கிழங்குகள், வெங்காயம், மிமகாய், புடலங்காய், பூசணிக்காய், பூசணிக்காயினருகே குறண்டிக்கிடக்கும் சடையன். மேற்கிலே மாழுட்டையும் சிம்னி கஸிமண்டிக்கிடக்கும் அரிக்கன் லாம்பும், பெரிய சாம்பல்கூத்து அடுப்புகள். அடுப்புமேட்டில் சிதம்பரத்தின் குறைக்கருடுக்களும், வெற்று தெருப்புப்பெட்டிகளும், அவ்வறையிலே கட்டப்பட்டிருந்த பறணிலேயே அவர்கள் இருவரினதும் ஒரே உடமையான பூட்டுப்போட்டிரிகு பக்கில் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சிங்கம் சிறிதுநேரம் பழைய நினைவுகளில் முழ்கிப்போனான். அவனின் வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் கழிந்துபோய்விட்டது? வயிருக்கான தேவையை அரைகுறையாக்குப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத போராட்டம் நிறைந்த ஜீவனியிருந்தான் அவன். அவன் உணர்ச்சிகளோடு ஒத்துப்போன சில சினேகிதர்களது வாழ்வும் அப்படித்தான். புண்ணக்கயால்

அவனை அலைத்துக் கொண்டவர் களிருவர் -கண்ணம்மாவும், நடே சனும். பசிய நினைவான் அவர்கள் இப்போது எங்கெங்கே இருப்பார்களோ?

சிங்கத்திற்குத் திடீரென்று மாணிக்கத்தின் புன்னகை கண்களில் வந்தது. அவனுடைய சினே கழூர்வமான பார்வைபோல் சிங்கம் முன்பு யாரிடமும் கண்டதில்லை. அவ்வளவு குளிர்ந்த பார்வை.

சிங்கம் மீண்டும் நிகழ்காலத்திற்கு வந்தான்.

“அப்பிடியெண்டால் காசில்லாத வன் கலியாணம் முடிக்கோலாதே?” சிங்கமே கேட்டான் ஏக்கக்கரகரப்பு.

“காசிருக்கிறவன்தான் வாழு முருன். அவனுடைய எண்ணவும் செய்யமுடியும், எங்களாலை என்ன தான் செய்யமுடியும்?”

அனுபவஸ்தனபோல சிதம்பரம் தொடர்ந்தான்:

“எங்கடை முதலாளியைப்பாருங் கண்ணே. ஒக்கி லை காசிருக்கு. எம். பி. முதல் பொலிஸ்காறான் வரை எல்லோரும் அவரோடை சினேகிதம், நினைச்சுகும் எதுகும் அனுபவிக்கலாம்”

சிங்கம் சொன்னதைத் தனது வாழ்வின் அனுபவங்களோடு தேய்ததுப்பார்த்து அவன் கூறிய வார்த்தைகள் உண்மையென்ற முடிவுக்கு வந்து தன்னை மறந்து, தன்னையே மீறியவனுக்கு கேட்டான்:

“சிதம்பரம் அப்ப நாங்க கவியான மேமுடிக்கேலாதே?”

சிதம்பரம், சிங்கத்தை அதிசயத்தோடு பார்த்தான். பயங்கரமான சிங்கம் நின்ற இடத்திலே, வஞ்சிக்கப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் நிற்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவன் மனதிலே பெரும் ஆறுதல். தன்னைப்போல் குறையுள்ள இன்னென்று மனிதனைக்கண்டதும் ஏற்படுகின்ற மனிதப்பலவீனமான ஆறுதல் அது!

— வளரும்

யார் இயற்றிய கீதம்?

கொடுங்கோலாட்சி நடைபெறும் நாட்டிலுள்ள காதலனும் காதலியும் பூங்காவிலே சந்தித்தார்கள்.

குயிலொன்று இனிமையாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தது.

காதலி, கீதத்தில் மெய்மறந்திருந்து காதலைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான்:

“இந்தக் குயிலின் கீதம் இனிமையாக இருக்கிறதல்லவா? என்ன அருமையான கீதம்!”

காதலன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். இராணுவ அதிகாரி ஒருவன் நிற்பது தெரிந்தது,

“இந்தக் கீதத்தை யார் எழுதினார்கள் என்று தெரியாமல் நான் அபிப்பிராயம் சொல்லமாட்டேன்.”

அவன் மெல்லக்கிக்கிசுத்துக் கூறிமுடித்தான்.

நாட்டுப்பாடல் தெம்பரங்குப் பரடல்கள்

— மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம்

கார்த்திகை மாதம் களை எடுக்குங்காலம். நெற்பயிர் வளர்ந்து எங்கு நோக்கினும் பச்சை படுத்திருக்கும் காட்சி. பெண்கள் பலர் வயலுக்குள் நின்று களையெடுத்தார்கள். ஆளோடு ஆளாகத் தானும் வயலுக்குள் இறங்கிக் களையெடுப்போம் என்ற எண்ணில்லாது அவர்கள் வேலையைக் கண்காணித்துக்கொண்டு வயல் வரம்பில் நின்றுன், வயற்சொந்தக்காரன் பொன்னுச்சாமி என்றெருவன். அவன் செயல் பெண்களோடு நின்று களையெடுத்த அவனுடைய அத்தை மகள் பூமணி என்பவருக்கு நாணத்தை உண்டுபண்ணியது. மற்றப் பெண்கள் முன்னேறினார்கள். பயிற்சிக் குறைவால் பூமணி பின்வாங்கினார். அதனைக்கண்டதும்

கண்ணுடி வளையல் போட்டுக்
களையெடுக்க வந்த புள்ளே!
கண்ணுடி மின்னலிலே — உன்
களையெடுப்புப் பிற்நுதடி,

என்றால் பொன்னுச்சாமி. இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கி நின்ற பூமணி

வாய்க்கால் வரம்புச் சாமி
வயற் காட்டுப் பொன்னுச்சாமி
களையெடுக்கும் பெண்களுக்கு
காவலுக்கு வந்த சாமி

எனச் சுடச் சுடக் கொடுத்தாள். பொன்னுச்சாமியின் பழக்கம் பெண்கள் வரும் வாய்க்கால் வரம்புகளில் நின்று வழிமறித்து வாய் கொடுப்பது. அதனை நன்கறிந்த பூமணி மற்றப்பெண்கள் சமுகத்தில் வாய்ப்பொத்தச் செய்தாள். ஓராண்பிள்ளையை “வாய்க்கால் வரம்புச்சாமி” என்று சொல்வது எத்துணை வசைமொழி!

அதே போகம் அரிவி வெட்டும்போது பூமணியும் பொன்னுச்சாமியும் பக்கம் பக்கமாக இருந்து அரிவி வெட்டினார்கள். முதல் நாள் அடித்த காற்றிலே நெற்கதிர்கள் தாறுமாறுய்ச் சாய்ந்துவிட்டன. அறுத்த நெற் கதிர்களைப் பயிர்கள் எப்போக்கில் படுத்திருக்கின்றனவோ அப்போக்கில் மெல்ல எடுக்க வேண்டும். எனவே எல்லோரும் முன்செல்லப்பயிற்சிக்குறைவாற் பொன்னுச்சாமி பின்னின்றுன்.

நேற்றுடித்த காற்றினிலே
நிரை குலைந்து போனதிங்கே
நேரான கம்பு கொண்டு
நிரையளக்க முடியலையே

எனப் பூமணி அவன் பின் நிற்பதைச் சொல்லாமற் சொல்விக் காட்டினால். பின் நிற்பதை அவனுல் ஒத்துக்கொள்ளாமல் முடியாது. எனினும் தன் பயிற்சிக்குறைவை ஒத்துக்கொள்ள அவன் விரும்ப வில்லை. எனவே

உன் அருவாள் என் அருவாள்
உருக்குவைச்ச கருக்கருவாள் — உன்
சாயப் பிடி அருவாள்
சன்னுதம்மா நெல்லம் புல்லை

என்று தன் அரிவாளைக் குறை கூறிக்கொண்டு நிரையில் வந்தான். பயிர்கள் எல்லாம் அறுத்தாய்விட்டது. இனி, பொன்னுச்சாமி உபபட்டிகளைச் சேர்த்துக் கட்டுகிறான். பூமணி கட்டுக்களை நெல்லடிக்கும் இடத்திற்குச் சமந்து செல்கின்றான். அவன் வேண்டுமென்றே பெரிய கட்டுக்களாகக் கட்டிச் சுமத்திவிடுகிறான். அவன் தூக்கமாட்டாமல் இடர்ப்பட்டாள்.

சின்னக் கட்டுக் கட்டிச்
சிங்காரக் கட்டுக் கட்டித்
தூக்கி விடும் கொத்தனுரே
தூரக் களம் போய்ச் சேர

என்றான். தன் தோல்வியை ஓப்புக் கொள்வாள்போல். அவ்வளவில் அவனுக்கு அவள் மீது இரக்கம் பிறந்தது.

கதிரறுத்துக் கிறுகிறுத்து
கண்ணிரண்டும் பஞ்சடைஞ்சு
சின்னக் கட்டுக் கட்டச் சொல்லி
சிற்றுருளே கண்ணிரை.

என்று சொல்லிக்கொண்டே தான் ஒரு கட்டடச் சுமந்து சென்றான்.

இன்றைய விவசாயி முன்னைய நாட்களைப் போலப் பட்டுத்தெளிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தற்காலத்து நவீன டிரைக்டர் ஒன்றால் 300 குகிரைகளின் வேலையைச்செய்யக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

செ. கந்தசாமி

முடுதிரை

சிறுக்கை

“பேய் சன்முகம்! எழும்படா முதை. விடிய விடியத் துரைக்கு இன்னும் தூக் கம் தீரயில்லை... ஆங்ஸ்...”

பாதி ஏன்னமும் பாதி அதிகாரமும் கலந்து தெறித்த, கணக்கப்பிள்ளை கனக விங்கத்தி ன் அதட்டல் சன்முகத்தின் செவிப் பறையில் நாராசமாக மூட்டி மோதி அவனை விழிக்கவைக்கிறது.

“ம, ஊஹாம்...” என முனகியபடியே போர்வையை மேலும் சுற்று இறுக்கமாக இழுத்துப் போர்த்தவன் பாதி நெந்து போன அந்த மாச்சாக்கில் புரண் புடுத்து; கணக்கப்பிள்ளையை அவன் உதாசீனம் செய்தான்.

கனகவிங்கத்தின் நெஞ்சில் ஆத்திரம் மன்றியது. “விடிந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் எழுந்து வர

வும் காணேம்; எழுப்பினால் கூட உசம்பிகிறோன் இல்லையே!”

என மனதிற்குள் புழுங்கியவர் “பாரன் அவற்றை திமிரை! இது என்ன கொப்பன் வீடு என்று நினைப்போ, நேரத்திற்கு எழும்பி தன் தன் காரியங்களைத் தான் வாவிக்காமல்.....இனித் திருப்பள்ளியேழுச்சி பாட நான் வரவேணுமோ? வரட்டும் முதலாளி கிட்டே சொல்வி.....”

கனகவிங்கத்தின் கீழுது பற்கஞ்குள் சிறைப்பட்டு அவதிப்பட்டது.

“என்ன சொல்லப் போகிற யன்?”

படுத்திருந்ததனிலையில் தலையைப் பக்கவாட்டில் நிமிர்த்தி கனக ஜோக் கூசி வினவினான் சன்முகம். அந்த தோக்கில் எத்தனை ஏன் என்று! அவன் குரவில்தான் எவ்வளவு நையாண்டி!!

வாசகர்களின் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனத்திற்காக, வளரும் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சிறுக்கதையைத் தருகிறோம் 15 - 3 - 71க்கு முன் பாகக்கிடைக்கும் விமர்சனங்களுள் முதற்தரமானது அடுத்த ‘கற்பக’த்தில் வெளிவரும்

கற்பகம் குழு

“நீர் மறுக்கை பேச வெளிக் கிட்டுவிட்டூர் என்ன? முதலாளி வரட்டும், உணக்குக்காட்டி வைக் கிறன். ஒ...”

“ஓ! முதலாளி வரட்டும் பார்ப் போம்” இது சண்முகம்.

“இதர சிப்பந்திகளின் முன்னி லையில் சண்முகம் தன்னை அவம தித்த ஆத்திரத்தில் நிலை கொள் ளாமல் கறுவிக்கொண்டே விறு விறுப்பாகக் கடையின் முன்பக் கம் சென்ற கனகவிங்கம் பணம் வைக்கும் இரும்புப் பெட்டிக்கு நேர்மேலே சுவரில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் சட்டம் போட்ட பெரிய வினாயகர் படத்திற்கு பூ வைத்து, ஊதுபத்தி கொழுத்தி, கற்பூர் ஆராதனை காட்டி, பின் நெற்றியில் விடுதி அணிந்து, போட்டிட்டுக் கல்லாப் பெட்டியின் அருளில் சாவகாசமாக அமருகிறார்.

பதி னைந்து வருடங்களுக்கு முன், பதினைந்து வயதுச் சிறுவ ஞக வாரிவிடப்படாத தலையும், குழி விழுந்த விழிகளும், முட்டி வயிறும், வற்றிய உடம்புமாக அந்தக் கடைக்கு எடுப்பிட வேலைக் காரணக் கந்து சேர்ந்த கனகுப் பொடியளைக் கண்டு ‘இந்தப் பூணையும் பாலைக் குடிக்குமோ?’ என எவரும் நாக்கை வளைத்தனர். அப்படி வெகுளி என்ற அடைமொழியைச் சுமந்து கொண்டு உலகம் தெரியாப் பயிராக அந்தக் கடையில் நுழைந்த வன், இப்போது கணக்கப்பிள்ளை என்ற ஸ்தானத்திற்கு உயர்ந்தி

ருக்கின்றன் என்றால் வியாபா ரத்தின் நெளிவு களிவகளைக் கற் றறியும் சாமரத்தியமும் கடின உழைப்பும் விடாழுயற்சியும் தான் காரணம். முதலாளியின் மனமறிந்து அதற்கேற்றவாறு பிற்பாட்டுப் பாடக் கற்றுக் கொண்ட கனகவிங்கத்தை கணக்கப்பிள்ளையாக்கி கல்லாப் பெட்டியில் அவர் அமரத்தியதில் ஆச்சரியமில்லைத்தான்.

கனகவிங்கத்திற்கோ புதிய பதவி தலைக்கனத்தை ஏற்றிவிட்டது. விற்பனையாளரிடம் கணக்கிப்பும் கருரும் காட்ட ஆரம் பித்தான். முதலாளி அவரிடம் கடை நிர்வாக கத்தை ஒப்ப டைத்து விட்டு ஊருக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் கனகவிங்கத்தின் அதிகாரம் ஆட்சி செலுத்தும். கணக்கப்பிள்ளை தன் இஷ்டப்பயடி சிப்பந்திகளை ஆட்சிவைக்க முற்பட்டான். அவனுடைய கெடுபடி தாங்காது, அந்தக் கடையில் வேலைக்கு நிற்கத் தமக்குச் சரிப்பட்டு வராதென வேலையை உதவிவிட்டுச் சென்றவர் பலர்.

கடையின் முன்கதவு களை மாலை ஜூந்து மணிக்கே அடைத் துச் சுட்டத்திற்கே மூடுதிரையிட்டாலும் உள்ளே வேலைகள் இயந்திர கதியில் இயங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அன்றன்று லொறியில் வந்து இறக்குமதியான பொருட்களை ரகம் பிரித்து அடுக்கி வைப்பது, கணக்கெடுப்பது, விலை குறிப்பது,

புதையிலைச் சுருட்டுகளுக்குக் கோடாத் தோய்ப்பது வெற்றி லைக்குத் தன்னீர் தெளித்து அடுக்குவது போன்ற இத்தியாதி வேலைகளின் மத்தியில் சிப்பந்தி கள் பம்பரமாய்ச் சுழல்கையில், கேவலம் மாசம் முடிவில் அவர்கள் வரவில் எழுதுபடப் போகும் ஜம்பதோ அறுபது ரூபா காக்ககாகத்தான் இந்த ஆட்டமெல்லாம் என்னும் வெதனை பார்ப்போர் நெஞ்சில் வண்டல் மன்னைய்ப் படியும்.

சண்முகம் ஆறு மாதங்களின் முன் இந்தக் கடைக்கு வேலைக்காகப் புறப்பட்டு வந்த போது “அடே சண்முகம்! போயும் போயும் உந்தக் கடையிலேயா வேலைக்குப் போகிறேய். முதலாளி; ஆன் படு கழூர் பேர்வழி; காசு கறக்க மாட்டாய் இலே சிலே” எனத் தெரிந்தவர்கள் இடித்துரைத்த போதெல்லாம் விடுங்கோடா வெட்டிப் பேச்சை; நாங்கள் சரியாக நடந்தால் எல்லாம் தானே சரிவரும்” என மறுத்துரைத்து விட்டு வந்து வேலையேயற்றவருக்கு இங்கே என்னவென்றால்.....? சத்தியம் ஒழுங்கு கண்ணியம் இவையெல்லாம் வர்த்தகத் தைப் பொறுத்தளவில் வெறும் பேச்சாகிப் போய் விட்டதைக் கண்டு வெறுப்படைந்தான்.

முதல் நாளீரவு லொறியில் வந்த மாலை முட்டைகளைச் சமந்ததால் உடம்பு மூழுவதும் மூட்டு மூட்டாய் வலிக்கை எழுந்திருக்கவும் தெம்பில்லாத வனுயிப்புப் படுத்திருந்த சண்முகத்தை கணக்கப்பிள்ளை கணகவிங்கம் தன் கால்

பெருவிரலால் சுறஞ்சி எழுப்பிய ஆத்திரத்தில் ஏதோ இரண்டுவார்த்தைகள் கணக்கப்பிள்ளைக்குச் சூடாகக் கொடுத்து விட்டான். “ஏதோ முறுக்கிக் கொண்டு போகிறோ! போகட்டும்....போகட்டும்....” என முனு முனு த்தபடி நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தான் சண்முகம்.

எதிர் சுவரில் ஆணியில் தொங்கிய சட்டையின் பைக்குள் இருந்து தலையை நீட்டி அவன் கவனத்தை ஈர்ந்து கடந்ததினை அவனுக்குத் தாயிடமிருந்து வந்த கடிதம், பெற்றவளின் நினைவு நெஞ்சில் படர உடல் வலியிலும் பார்க்க உள்ளத்துவளி மீறி வர கணகள் பணித்தன. அக்கடித்ததை மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு எழுந்து கடித்ததை எடுத்தவன் மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்த படியே வாசிக்கலானங். பக்கத்து வீட்டுப் பரமேஸ்வரிப் பெட்டையின் முத்து முத்தான் கையெழுத்தில் அண்ணையின் பிரலாபங்கள்.....

“....பட்சம் மறவாத அருமை மகன் சண்முகத்திற்கு! ஆண்டயன் கிருபையால் இவ்விடம் ஏதோ இருக்கிறோம். இரண்டு வருடக் குத்தகைக் காசு கொடுப்படவில்லை என்ற காரணத்தால் தோட்டத் தரையெல்லாம் கல்வீட்டு மாணி க்கர் வேறு யாருக்கோ பயிர்க் கொட்டகைக்குக் கொடுத்து விட்டாராம். கொப்பருக்கும் இந்த வாட்டி தொழில் இல்லை. எனக்கும் கால் வாதம் குத்திக் கரச்சலாய் இருக்கு. செலவுப் பாடு மிகவும் திண்ண

தாண்மையாய் இருக்கடி அப்பு. ஏதோ உன்னைலே இயன்றதை அனுப்பு.

“பெற்றவள் உடல் நலமின்றி இருக்கிறார். செலவிற்கு எவ்வளவு கஷ்டப் படுகிற கோ. ஐயோ! நேரில் போய் பார்க்கா விட்டாலும் சிறிதளவு பணம் அனுப்பினாலும் அவர்களுக்கு ஆறுதலாக இருக்குமே!” என்ற நினைப்பே நெஞ்சில் கனக்கிறது.

எப்பொழுதாவது பணம் என்று கேட்கப் போனால் முதலாளி ருத்திர மூர்த்தியாகி வருவார். “டேய் சன்முகம்! உனர்காசை நான் கொண்டு ஒட்டியிலை! உனக்கு மாசா மாசம் காசைத் தந்தால் வாபிப் முறுக்கிலை காசை விரயமாக்கி விடுவாய் கடையிலை அது உனக்கு ஒரு முதலாகச் சேர்ட்டும் நீவியாபாரத்தைப் பழகி, ஒரு முதலும் சேர்த்து விட்டால் பின்பு உனக்குத் தானே நல்லது.” என்று நயமாகவும் தந்திரமாகவும் கண்டிப்பாகவும் பேசி அவனைத் திருப்பி அனுப்பி விடுவார்.

சிப்பந்திகளுக்குச் சம்பளத்தை மாதாந்தம் கொடுத்து கணக்குத் தீர்த்து விட்டால், இடையில் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவர்கள் கம்பி நீட்டி விடுவார்களேன்ற பயமும், சம்பளப் பணம் கொடுப்பாமல் கடையில் இருந்தால், ஒரு முதலாகச் சேர்த்து கடைக்கு அம்பெருகிக் கொண்டிருக்குமே என்ற எண்ணமும் தான் முதலாளிக்கு!

“சரி சரி, பொறுத்துப் பார்க்கலாம். முதலாளியிடன் சக்சரவுப்பட்டுக்கொண்டு போய் விட்டில்தான் என்ன செய்வது, பார்க்கலாம்” என்று ஒரு நெட்டு யிர்ப்பிலேயே கவலைகளை ஊதித் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் காரியங்களைக் கவனிக்கச் சென்றுவிடுவான்.

கடிதத்தை மடித்து மீண்டும் சட்டைப் பைக்குள் திணித்த சண்முகம், சரத்தையும் பனியையும் எடுத்துச் சுருட்டிக் கொண்டு சூதத்தடிக்குச் சென்றான். படிக்கட்டில் உடைகளை வைத்துவிட்டு பல துலக்கியவண்ணம் புடவை தோய்க்கும் கல்வின்மேல் அமர்ந்துவிட்டான். எண்ணக் குழியிகள் வெடித்துச் சிதறின்.

“இனி மாதாந்தம் முதலாளியிடம் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேணும்...

...எப்படியும் இல்லை இல்லை என்று போனாலும் ஒரு முன்னாறு ரூபா காசு என் கணக்கில் தேறும், இந்த ஆறுமாதங்களுக்குரிய சம்பளப் பணத்தில், ஒரு முறை ஊருக்குப்போகும்போது ஜம்பது ரூபா வேண்டியிருக்கிறேன். ஒருமுறை பாரம் தூக்கிக் கழுத்தைச் சுழுக்கி நோவுக்கு மருந்துகட்டாரு பதினைந்துரூபா வேண்டியிருக்கிறேன். மீதி ஒருஇரு நூறுவது இருக்கும். முதலாளி வரட்டும்; முழுப் பணத்தையும் வேண்டியாரிப்பட்ட கடன் எல்லாம் தீர்த்துவிட வேணும். அம்மா விற்கு ஒரு சேலை, அப்புவுக்கு

வேட்டி... அம்மாவின்ரகாதுகூட மூளியாக இருக்கு ஒரு சோடி தோடு வாங்க வேணும். இன்னும்... இன்னும்... அவள் பரமேஸ்வரிக்கு ஒரு முத்துமாலை...

கசிப்பந்தியான துரையின்குரல் அவனை யதார்த்த உலகிற்கு அழைத்து வந்தது.

குளிக்கவும் மறந்து யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டதை அப்பொழுதான் உணர்ந்த சண்முகம் “இல்லை துரை! என்னுடைய நிலை மையை நினைக்கத்தரன்...”

“அட கவலையை விட்டுட்டா! துன்பம் என்றால் உனக்கு மட்டும் தான் என்று என்னுகிறுயா?”

என்மனமறிய நான் ஒருவருக்கும் தீங்கிமுத்ததுகிடையாதே! எனக்கு ஏன் இந்தச் சோதனை... எப்படியும் எனக்கு ஒரு எதிரியுள்ளத்து விடுகிறேன். இப்பொழுது கணக்கப்பிள்ளை ரூபத்தில்...

“எப்படியடா காரியத்தைக் கவனிப்பது? என் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக என்னால் செயல்பட முடியவில்லையே துரை!”

துரை பல சமாதானங்கள் சொன்னான். ஏடுமே துரையில் சமாதானங்களை சண்முகத்தால் ஏற்க முடியவில்லை “சரி அப்பா! இது தீராத தலைவளி. நம் இருவருக்குள்ளும் தீர்ந்துபோகும் பிரச்சனை அல்ல. இதற்கு ஒரு விடிவை நாம், நாமாகவே ஏற்படுத்த வேண்டும்” பேச்கக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்து எட்டுக் குளத்தில் இறங்கி நீரில் அழுங்கி னான்

திமரென உடல். இலேசாகி இரு இறக்கைகள் மூளைத்து ஆகாயத்தில் பறப்பது போலவும், வெண்முகிற் கூட்டங்களுக்கிடையே சர்வாலங்கார பூஜிதையாகி பரமேஸ்வரி தண்ணை எதிர்கொண்டமைப்பது போலவும் ஏதோ ஒரு சுகானுபவ வியிப்பில் ஆழ்ந்துபோய் கனவுவகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்துவேலோ...

“என்னடா சனமு... மேயோசனை பலமாயிருக்கு?” என்ற வீரைக் குக்குடைப்பட வேண்டி

வருமேயெனப் பல்லைக்கடித்துக் கொண்டிருந்தார். ‘முதலாளி வரட்டும்’ என அவரின் உள்மனம் கறுவிக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென ஒரு நாள் இரவு, யாவரும் வேலையை முடித்துக் கொண்டு தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் வேலோ யாரோ கதவில் தட்டும் ஒசை கேட்டது. முதலாளி தான் வந்து விட்டார். இப்பொழுதெல்லாம் முதலாளி சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அகால வேலோகளில் வந்திறங்குவது சகஜமாகி விட்டது. அதற்குக் காரணம் அவர் கள்ளக்கடத்தலில் ஈடுபட்டிருப்பது தான் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

முதலாளி வந்து விட்டார். ஒரு பிரளைமே நடக்கப் போகிறது. கணகலிங்கத்தின் குற்றப்பத்திரிகை வாசிப்பில் ஒரு பூக்கம்பமே ஏற்படும். அதன் பிரதிபலிப்பாக தன் சிட்டும் கிழிப்பட்டு விடும் என ஏங்கிக்கொண்டிருந்தசன்முகத்திற்கு கணகலிங்கத்தின் நீண்ட மௌனம் வியப்பையூட்டியது. கடத்த வெளிப்பட்டால் எங்கே தன் திருகு தாளங்களும் அம்பலமாகிவிடுமோ என்ற பயம் தான் அந்த மௌனத்திற்குக்காரணமோ!

கணகலிங்கம் முதலாளி முன்னிலையில் சன்முகத்துடன் இன்முகத்தின் உரையாடுவதும், முதலாளியிடம் குழைவதும் சன்முகத்தின் மனதில் இனமறியாத குழப்பத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விளைவித்தது.

ஏன் இந்த அமைதி?

அன்று முதலாளி பகல் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு சாலகாசமாகச் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருக்கும் வேலோ சன்முகம் மெதுவாகப் பேச்சை சூரம்பித்தான்.

‘முதலாளி! நான் ஊருக்குப் போய் வர வேணும்’

‘ம்... போயிற்று ஆறு நாட்களி லீ திரும்பி வந்திடவேணும். விளங்கிச்சிதோ?’

‘ஓம் முதலாளி!’

‘நீ வரத்தவறினால் வேறே ஆளை உள்ளுடைய இடத்திற்குப் போட்டிடுவன்.’

‘இல்லை முதலாளி கட்டாயம் வந்திடுவன்’

.....

‘ம்... ம் பிறகென்ன நின் முழிசிருய்?’

‘முதலாளி எனக்கு வரவேண்டிய காசு...’

‘காசோ? எவ்வளவு வேணும்?’

‘இருநூறு ரூபா தேவை!’

இருநூறே? என்ன கணக்கிலை? என்ன பகிடி பண்ணுகிறோ?’

‘ஏன் முதலாளி? ஆறு மாசம் எழுபத்து ஐந்து ரூபாக்கணக்கின் படி பார்த்தாலும்...’

‘என்ன கணக்கிலை? எழுபத்தைந்து ரூபா? ஐம்பதுதான் போட்டிருக்கு?’ நீ உடுப்புகள் எடுத்திருக்கிறுய்...’

சன்முகத்திற்கு நா எழுவில்லை. கடையில் வேலைக்கு வரும்படி தன்னை ஆசைகாட்டி அழைத்த போது முதலாளி பேசிய தேன்

சிந்தும் வார்த்தைகளும் இப்பொழுது அவர் பேசும் தோரணையையும் நினைத்தால் ஏதோதா தீபாவளிக்கு இனமாக வேட்டி, ‘ஷேர்ட்’ எல்லாம் முதலாளி எடுத்துக்கொடுத்ததாக மகிழ்ந்திருந்த அவனுக்கு அதன் விலையைக்கூடச் சம்பளத்தில் கழிக்கப்போவதாக முதலாளி சொன்னதும் விரக்கியில் அவன் குன்றிப்போய்விட்டான்.

என்ன இழவோ தருவதைத் திரட்டும் என அவன் யோசித்துக் கொண்டே தனது உடுப்புப்பெட்டியை எடுத்துத் துவிக்கொ அடுக்குவதில் முனைந்தான்.

‘சன்முகம்! நீ இப்போபோய் ‘கேவி.எஸ்.’ கடையிலை உழுந்து வந்திருக்கா என்று பார்த்துக் கொண்டு கந்தோருக்குப்போய் இந்தக் கடிதத்தையும் தபாலில் சேர்த்து விடு’ என்று ஒரு கடிதத்தை நீட்டினார் அங்குவந்த கணக்கப்பிள்ளை கணகலிங்கம்.

‘எங்கே கொஞ்சம் தாமதித் தால் கூட என்ன வில்லங்கங்கள் விளையுமோ?’ என்று பயந்த சன்முகம் அடுக்கிக் கொண்டிருந்த உடுப்புகளை அப்படியே விட்டது விட்டபடி கடிதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

சன்முகம் எல்லா விவகாரங்களையும் முடித்துக்கொண்டுவர இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. கடைக்குள் பிரவேசித்த சன்முகத்திற்கு அங்கு நிலவிய குழந்தை அச்சத்தை ஊட்டியது. அவனைக்கண்டதும் ‘இங்கே வாடா திருட்டு

ரூஸ்கல்!’ என்று முதலாளி போட்ட கர்ஜுனையில் அதிர்ந்து போய், முதலாளியின்முன் சர்வாங்கும் பதற நின்று விழித்தான். அவரின் கணக்கள் கொவ்வைப்பழுமாய்ச் சிவந்திருந்தன. உதடுகளைமேவிச் சடைத்துத் தொங்கும் மீசை துடிக்க முகத்தில் அத்தனை விகாரம் ஏன்? கரங்களைப் பின்னால் கட்டியபடி முன்னும் பின்னும் உலாவிக்கொண்டிருந்த முதலாளியைக் கண்டதும் ஏதோ அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்துவிட்டது என்பதை ஊகிக்க சண்முகத்திற்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

“பேய் கழுத! உண்மையைச் சொல்லிப்போடு!” முதலாளியின் கர்ஜுனை கடையின் ‘சீலிங்’ முகட்டையும் முட்டி மோதி எதிரொவித்தது.

“என்ன சொல்லுறியள் முதலாளி?” என்றார் சன்முகம் நெற்றியைச் சுருக்கியபடி.

“ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி மாயம் கொத்தாதை, நீதானே எடுத்தனி?”

“எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை. என்ன நடந்தது முதலாளி?” என்றவன் பார்வையை சுற்றுமுற்றும் மேயவிட்டான். சகசிப்பந்திகளின் பீதி கலந்த முகங்கள் அவனுக்கு இன்னும் குழப்பத்தைக் கொடுத்தனவே தவிர ஒன்றும் விளங்குவதாயில்லை. கணக்கப்பிள்ளை கணகலிங்கம் ஏதோ ‘சிட்டை’களைப் புரட்டியபடி முதலாளியின் பக்கத்தில் பவ்யமாக நின்றார்.

திடீரென சன்முகத்தின் உடுப்புப் பெட்டியைத் தன்பக்கம் இழுத்த முதலாளி அதற்குள் அடுக்கப்பட்டிருந்த உடுப்புகளை வாரி வீசி எறிந்தார். பெட்டியின் அடியில் ஒரு வேட்டி மடிப் பிற்குள்...

....காசுக்கற்றைகள்!

ஐயோ! இது யார் செய்த வேலை கணக்கப்பிள்ளை கணகவிங்கம் கண்ணில் ஏனான்ம் தெறிக்க, கொடுப்புக்குள் சிரித்தபடி பெருமிதம் பொங்கப் பார்த்தான்.

“நான் அப்பொழுதே நினைத் தேன். இவன்தான் பணத்தை எடுத்திருப்பான் என்னு” என்றார் கணக்கப்பிள்ளை.

“ஐயோ! நான் பணத்தை எடுத்தேனு?”

“நீ கையும் களவுமாக அகப் பட்டுவிட்டாய். காசு இரண்டாயிரம் காணவில்லை. இதிலே அறுநூறு இருக்கு. மீதியை என்ன செய்தாய் உண்மையைச் சொல்லுவது?”

“ஐயோ! முதலாளி நான் ஒன்றும் அறியேன். இது யார் செய்த சதியோ...கடவுளே!” சன்முகம் தறிந்துள்ளது. தலைமயிரைப் பிய்த்தான்; மன்றுடினான். அவனுடைய கதறல் யார் காதிலும் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை.

“பொலிசைக் கூப்பிடப் போகிறன் உண்மையைச் சொல்லுவது” என்ற முதலாளி ‘போன்’ அருகில் போய் நின்றார்.

கணக்கப்பிள்ளை இடைமறித்தார். சன்முகம் பக்கம் திரும்பி “தமிழி! உண்மையைச் சொல்லுவது”

சொன்னால் இவ்வளவோடு முடிந்து போகும் அல்லது பொலிசையுக்கு என்று..” என்று ஏதோ சமரசம் பேசுபவர்போல கணக்கப்பிள்ளை சன்முகத்திடம் தயவாகச் சொல்லப்போக சன்முகம் அவரை வெறித்துப் பார்த்தானே ஒரு பார்ஷை. கணக்கப்பிள்ளை பெட்டிப்பாம்பாக அடங்கிவிட்டார்.

சன்முகம் புதிய துணிவோடு நின்றான்.

“தமிழி! இந்த நாயின் கழுத் தப்பிடித்து வெளியில் தள்ளு” எனக்கர்ஜித்தார் முதலாளி.

சன்முகம் அலட்சியமாகச் சிரித்தான்

“அந்தச் சிரமம் உங்களுக்கு வேண்டாம்” என்றுவிறைப்பாகச் சொன்னவன் துணி களைப் பொறுக்கியெடுத்துப் பெட்டிக்குள் திணித்துக்கொண்டு சக்கிப்பந்திகளுக்கு மெளன் மொழியில் விடைப்பகர்ந்தவன், பெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளிவாசலைத் தாண்டி பாதையில் இறங்கினான்.

ஏதோ எண்ணியவனுக் குழந்தையோ...கடவுளே!” சன்முகம் தொழும் அந்த வினாயகரை நோக்கினான். கணக்கள் பனித்தன. மறுகணம் விறுவிறுவெனப் பாதையில் இறங்கி நடந்தான்.

அப்போது வினாயகர் படத்தின் பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த ஆயிரத்து நானூறு ரூபாவையும் அப்புறப்படுத்தும் வழியைத் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் கணக்கப்பிள்ளைகளின்கம்.

++

தொடர் நாவல்

ராதையின்

ராதையில்.....

ந. பாலேஸ்வரி

கநூயான்று சொல்வேன்.....!

தீண்ணை நன்றாக அறியாத ஒருவரிடம் ஏதாவது பொய் சொல்லித் தப்பிடித்து விடலாம். ஆனால் இளமைக் காலத்திலி ருந்தே ஒன்றாகப் படி த்துப் பேசிப் பழகி வந்த ஒரு தோழி யிடம் ஒன்றை மறைப்பது மிகவும் கடினம் என்பதை ராதை அன்று தான் உணர்ந்தாள். மறைக்க முயன்றாலும் மனச் சாட்சி அதற்கு இடங்கொடுக்காது என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. அத்துடன் அவள் கூருமல் விட்டாற்கூட ஜானி அதையிட்டுக் கவலைப்படப் போவதில்லை என்பதும் அந்தத் தண்டனையை அனுபவிப்பதை விட எல்லாவற்றையும் ஜானியிடங்கூறி விடுவதே மேல் என நினைத்துத்தான் அந்த முடிவுக்கு வந்திருந்தாள்ராதை.

“ஜானி... ! ரமணை நீ என்னைவிட நங்கு அறிந்திருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். அவருடன் நீ பழகியிருக்கிறேய். அதனால் அவர் எவ்வளவு நல்லவர் என்பதை நீ அறிவாய். அவரும் நானும் எங்கள் தமிழ்ச் சங்க நாடகத்தில் நடித்தது உள்கு நன்கு ஞாபகமாயிருக்கும். அதனால் ஏற்பட்ட வினைதான் எல்

லாம். எனக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருக்கிறது. அப்பா இதுபற்றி அறிந்தால் என் படிப்புக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுவார். பல்கலைக் கழகமாணவருள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவர் மற்றனன் என்பதை நான் மறுக்கவோ மறைக்க கவை அல்லை. அவர் நல்லவர் என்பதால் அவரை எனக்குப் பிடித்தது. அதனால் அவருடன் நடிக்க உடன்பட்டேன். அதைப்போய் இவ்வளவு விகற்பமாக எடுப்பார்கள் என்று முன்னேயே தெரிந்திருந்தால் நான் நாடகத்தில் நடித்திருக்க கவை மாட்டேன். இப்போ பல்கலைக் கழகம் முழுவதும் இவ்விடயம் பரவிவிட்டதுபோல் தெரிகிறது. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை ஜானி” என்று துக்கந் தொண்டையை அடைக்கக் கூறிய ராதையை பரிவுடன் பார்த்தாள் ஜானி.

ஹாஸ்டலை விட்டுப் புறப்படுமுன் இருந்த உற்சாகம் வனப்புதுடிப்பு எல்லாமே இழந்த நிலையில் நடைப்பினமாக நின்றான் ராதை. ஶைபிறற்றிக்குச் செல்லும் நிலையில் அவள் இல்லை என்பதை அவதானி த்துக்கொண்ட ஜானி அவள் விருப்பப்படியே

அவளை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் ஹாஸ்டலை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். ராதைக்கு அது எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஹாஸ்டலை அடைந்த அவள் உடுப்புக்கூட மாற்ற முடியாத நிலையில் தன் படுக்கையிற் சரண் புகுந்தாள். அவளது மன நிலையை நன்கு உணர்ந்திருந்த ஜான்கி, தனிமை அவளுக்கு அவசியம் என்பது தெரிந்து கதவை மெதுவாக இழுத்துச் சாத்திவிட்டுப் படிப் பதற்காக வெளியே சென்றாள்.

தன் கூட ஜான்கியும் அறையில் இருக்கிறாள் என்ற உணர்வில் அவள் சென்ற சுவடு கூடத் தெரியாமல் தன் மனதில் முட்டி மோதிக்கொண்டிருந்த துயரம், விம்மலூம் கேவலுமாக வெளிப் பட தலையைனியில் முகம் புதைத் துக்கு வூங்கிக் கு வூங்கி அழுதாள் ராதை. அவளைப் பொறுத்தவரை அவளுக்கு இது ஒரு புதிய அனுபவம். அவள் தன் ஆயுளில் இருபது வருடங்களைக் கழித்து விட்டபோதும் இப்படியொரு அனுபவம் அவளுக்கு இதுதான் முதற் தடவை. இதற்கு முன் இப்படியான சிக்கலில் அவள் மாட்டிக்கொண்டதே யில்லை. ஒரு ஆணுடன் சேர்த்து அவளைத் தொடர்பு படுத்திப் பேச யாருந் துணித்துமில்லை. அப்படியான ஒரு உறவு ஏற்படுவதை அவள் விரும்பவுமில்லை. அந்த உணர்வே அவள் உள்ளது தில் ஒருவித பயத்தை உண்டு பண்ணியது. அவள் அத்தனை ஒழுங்காக வளர்க்கப்பட்டவள். பல்கலைக் கழகப் புகுழுகப் பரீட்சையில் அவள் சித்தியடைந்த போது அவளுடைய தந்தை அவளுக்குக் கூறிய பொன்னுரைகள் இன்னும் அவள் மனதை விட்டு அகலவில்லை.

‘‘ ராதை ! நீ பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போகப் போகிறோ மகிழ்ச்சியை விட நீ

முன்றூண்டுப் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு நல்ல பெயருடன் திரும்பி வெற்றிகரமாக வெளி யேற வேண்டுமே என்கிற பயந்தான் என்னை மிகவும் வாட்டுகிறது.’’ என்று அவர் குரல் தளதளக்கக் கூறிய போது ‘‘ அப்பா என்னைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படவே தேவையில்லை, நான் உங்கள் மகள் தானே. அத்துடன் நீங்கள் நினைப்பதுபோல நான் இன்னும் சின்னப் பெண் இல்லை. வயது வந்த பெண். இதற்கு முன் கல்லூரியில் படித்துப் பழக்கப் பட்ட பெண்னப்பா. இதுவரை எப்படி நல்ல பெயருடன் வாழ்ந்து வந்தேனே அதே பெயரை நிலை நாட்டியே திருவேணி. அதனால் வீணாக மனதைப் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். நான் என் படிப்பு முடித்துப் பட்டதாரியாகத் திரும்பி வரும் போது புகழுடன்தான் திரும்பி வருவேணி தவிர.’’ என்று அவள் ஆணையிட்டுக் கூறிய போது அவள் தந்தை அவளை அன்படன் ஆசீர்வதித்த காட்சி இன்னும் அவள் மனதைவிட்டு அகலவேயில்லை.

ஆனால்.....!

ஆமாம்! ஆனால் இன்று எல்லாமே தவிடுபொடியாகி விட்டதா...? இந்தந் பிரச்சனை அவள் உள்ளத்தில் பெரியதோர் கேள்விக்குறியாக எழுந்து நின்றது. அந்த விணவுக்கு விடையாக அவள் ரமணனுடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பத்தை அளித்த ‘‘சுகுந்தலா’’ நாடகம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்த நாடகத்தில் நடிப்பதற்கு அவள் ஆரம்பத் தில் மறுத்தாள். ஆனால் தமிழ்ச் சங்கம் அவளை விட்டு வைக்கவில்லை. தமிழ்ச் சங்கத்தின் செயலாளர் என்ற முறையில் அவள் நடிக்க நிற்பப்பந்திக்கப்பட்டாள் என்றால் அதிற் தவற்றிக்கு முடிவுகளில்லை.

யாது. மற்றப் பெண்கள் ஒரு வருமே கதாநாயகியின் பாத்தி ரம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த தால் அவள் துணிந்து அதை ஏற்ற நடித்தாள். அதனால் அவள் கடமையாற்றிய தமிழ்ச் சங்கத்தின் பெயரும் பல்கலைக் கழகப் பெயரும் காப்பாற்றப் பட்டது ஆயினும் அவள் ஓன்றை மட்டும் மறுக்க முடியாது. ரமணனுடன் நடிப்பதில் அவள் உள்ளூர் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அவனுடன் பழகுவதற்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களை நாடகச்சாட்டில் அவள் ஏற்படுத்திக் கொண்டாள். அதில் அவள் தன் நிறைவு பெற்றாள். அவனுடன் அவன் பழகிக் கொண்ட விதமே அலாதிதான்.

அதை நினைத்தால்.....!

நினைவுக்கு அவள் எப்போதுமே முக்கியத்துவம் அளித்துப் பழகியவள் அல்ல. ஆயினும் இன்றைய சூழ்நிலையில் அப்படியொரு நிலைக்கு அவள் ஆளாக்கப்பட்டாள். தன் எதிர்காலத்தை தொடர்ந்தன. இதயங்கள் ஒன்று சேர்ந்தன. அதைப் பிறர் அறியவில்லை. அறிய முடியாது எனவள் நினைத்திருந்தாள். ஆனால் அது எல்லாருக்குந் தெரிந்த விடயம் என்பது இப்போது தான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

அப்படியான ஒரு இதய உணர்வை ஏற்படுத்திக்கொண்டது தவறுக இருக்க முடியுமா...? அதைவிடப் பெரிய தவறு அவள் அவனுடன் மனம்விட்டு மற்ற வர்களைப்போல் பழகாததாக இருக்குமா ? மற்றப் பெண்களைப் போல அவனும் மனம் விட்டுப் பேசியிருந்தால் மாணவர் கண்களை அந்த உறுத்தாமல் இருந்திருக்கவும் கூடும். ஆயினும் அவள் இளாத்தது இமாலயத் தவறு என்பதை அவள் இப்படியான ஒரு தான் உணர்ந்தாள்.

—வளரும்

“குத்துவிளக்கு”

ஈழந்திருநாட்டின் தனித்துவந்தை
எடுத்துக்காட்டும் ஓயற்ற தீரவிருந்து!

வி. எஸ். ரி. பிலிம்ஸாரின்

- குத்துவிளக்கு -

தமிழ்த் திரையில் புதியதோர் விடிவெள்ளி

தயாரிப்பு-மூலக்கதை இசை வசனம்-பாடல்கள்

வி. எஸ். துரைராசா ஆர் முத்துசாமி சமுத்து இரத்தினம்

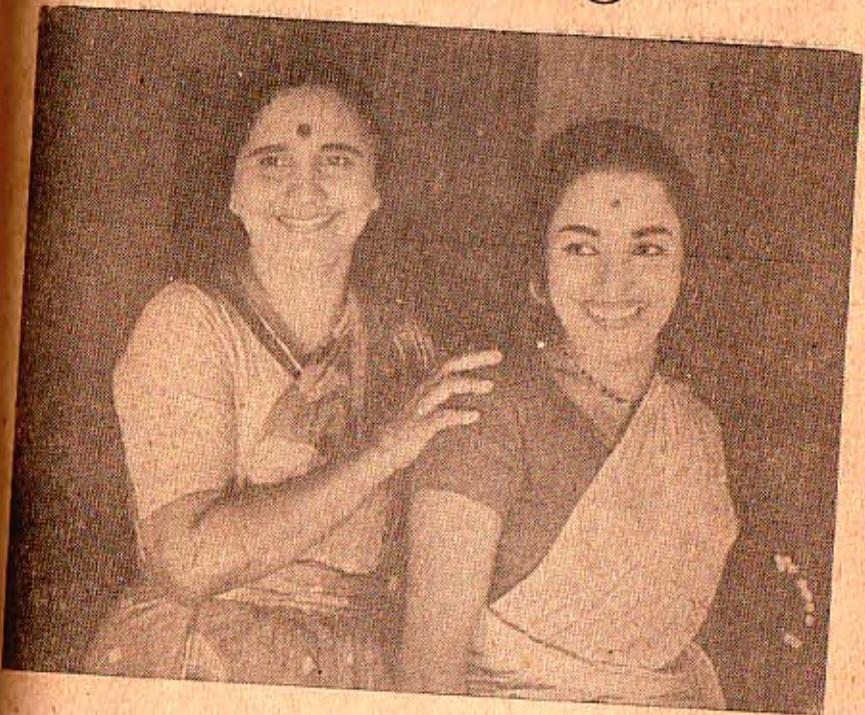
படப்பிடிப்பு-தெடரக்ஷன்

பின்டு. எஸ். மகேந்திரன்

குத்துவிளக்கில் ஆண்தன் - லீலா

கட்டடக் கலைஞர்
வி. எஸ். துரைராசா தயாரிக்குற்
தமிழ்ப் புதுவருட விருந்து
குத்துவிளக்கு

சாந்தி - லீலா

குத்துவிளக்கில் ஆண்தன், லீலா, பேரம்பவம், சாந்தி, எம். எஸ். இரத்தினம், ராமதாஸ், இந்திராதேவி, ஜெயகாந்தி, நாகெந்திரா, சோ. நடராசா, பூஷங்கர், சித்திரா ஆகியோர் சிறப்புடன் நடிக்கின்றனர்.

சமுத்தமிழர்ன் கனில், பண்பாடு என்பவற்றின் சிறப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது வி. எஸ். ரி. பிலிம்ஸாரின் குத்துவிளக்கு. கருத்து நிறைந்த பாடல்கள், இனிமையான இசை, சிறப்பம்சங்களுடன் வெளிவரவிருக்கின்றது “குத்துவிளக்கு”.

ஆற்றல் மிகு கரத்தில்

— கே. டானியல் —

நடு இரவுக்குமேல் ஏதோ ஒரு வித சலசலப்புக் காணவே மாட்டுக்கொட்டகைப்புறம் தூங்கிக் கிடந்த வேலன் எழுந்து கொல் கைப்பக்கமாக வந்தான். அப்போது வேலையை முறித்துக் கொண்டு யாரோ ஒருவன் ஓடிச் செல்வதைப்போல்

“ஐயோ கள்ளன்...” என்று வேலன் ஒரு தடவைதான் கத்தி னன். அந்த ஒசை சரியாக மேலெழுவதற்கிடையில் வேலை னின் மோவாய்க் கட்டடையை எஜு மானி அம்மாள் இறுகப் பொது திக்கொண்டாள்.

அதன்பின் அவன் மறுபடியும் படுக்கைக்கு வந்து விட்டான். ஓடிப்போனவைனையும், எஜு மானி அம்மாளையும் வைத்துக்கொண்டு அவன் எதை எதை எல்லாமோ என்னிப்பார்த்தான். அந்த எண் ணங்கள் யாவும் மனத்துக்குக் குழுக்குழுப்பையும், பயத்தையும் தந்தது. இப்படி என்றும் மனது இருந்ததில்லை. நீண்ட நேரம் எஜு மானி அம்மாள் அவனை எண் ணங்களோடு சங்கமமாக விட்டு வைக்கவில்லை. அவள் அவனிடம் வந்தாள்.

“வேலன்! நீ இங்கை இருந்து ஜயாவிட்டை அடிவேண்டிச் சாகாதை; எங்கையாலும் ஓடித் தப்பு! முந்தினமாதிரி ஜயா உன் ணைத் தேடிப்பிடிக்காதபடி நான் பாக்கிறேன்” என்று கட்டடை போட்ட எஜு மானி அம்மாள் சில்லறையாகப் பணமும் ஒரு சிறிய பொட்டலமும் கொடுத்தாள்.

வேலனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அம்மாள் இப்படிப் பரிவு காட்டியதும், பேசியதும் கனவு போலவும் இருந்தது. சில்லறையை ஓவ்வொன்றுக் கண்ணிப் பார்த்தான். ஓவ்வொன்றும் ஓவ்வொரு ரூபாய்க் குத்தியாகப் பத்து இருந்தது. பொட்டலத்தைத் திறந்து பார்த்தான். இரண்டு சேட்டுகளும், ஒரு வேட்டியும் இருந்தது. அது சின்கக்மக்காறனுடையதாக இருக்கவேண்டும்!

இரவோடிரவாக அம்மாள் அவனை வழியனுப்பி வைத்தான். வேலன் காற்றுப் பறந்துவிட்டான்.

பின்பு சமக்காரன் அவனைத் தேடி வரவுமில்லை; வேலன் கமக்காரன் ஊர்ப்பக்கம் போகவுமில்லை.

அம்மாள் வேலனுக்குக்கொடுத்த வாக்குறுதியை காப்பாற்றும்படி நடந்துகொண்டுவிட்டான்.

வேலன் பிரிந்து சென்றபோது அம்மாள் பதிலுக்கு வேலனிடம் எந்த வாக்குறுதியையும் கேட்கவில்லை. வேலனை அவள் ‘விபரம் தெரியாதவன்’ என்றுதான் என்னியிருக்கவேண்டும்! உண்மையும் அப்படித்தானே என்ன வே வா. ஆனால் வேலனுக்கு அன்றைய நிகழ்ச்சி - வேலையை முறித்துக் கொண்டு ஓடியவனுடைய நினைப்பு மனதில் நிலையாக இருக்கவில்லை.

— கையில் பணம் இருந்தமையால், பல மைல்களுக்கப்பால்

உள்ள தன் சொந்தக் கிராமத் திற்கு வேலன் வந்து சேர்ந்து விட்டான். வேலனை ஊரில் கண்ட அவனின் உறவினர்கள் பயந்துபோய்விட்டனர்.

அவன் கால் நிறைய வேட்டியும், கைநிறையச் சேட்டும் அனிந்துகொண்டு வந்த மையால் அவனிடம் பேசவே அவர்கள் பயந்து நடுங்கினர்.

‘கமக்காரன் வீட்டிலிருந்து இவன் இவைகளைத் திருடுவதற்குப் பிட்டான்’ என்ற மாதிரி யும் பலர் எண்ணினர். ஆனால் இதை அவனிடம் கேட்கக் கூசினர். அவன் வயதுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்தும் இருந்தான்.

உறவினர்களைக் கண்டுவிட்ட பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஊர் அந்தத் திலுள்ள சிறிய தாயார் வீட்டைத்தேடி அவன் போனபோது எதிரே இருவர் நின்று அவனை முறைத்துப்பார்த்தனர். சின்ன வயசாக இருந்தபோது அவர்களைப் பார்த்தாக அவனுக்கு ஞாபகம்!

“டேய் நீ ஆர்?”

வந்தவனில் ஒருவன் அவனை அடடடிக் கேட்டான். வேலனுல் பேசமுடியவில்லை. ஆனாலும் தடுத் தடுமாறி “நான் நான்.. வேலன்...” என்று இழுத்தான்.

“டேய் நீ சின்ன ப்பள்ளி யின்றை மோன் என்னடா?”

மற்ற வள் அடடடிக் கேட்டான். வேலனுக்கு வாய் அடைத்துப்போய்விட்டது.

‘பள்ளா களட்டடா சேட்டை!’ என்று ஒருவன் அவன் சேட்டைப்பிடித்து இழுத்தான். மற்றவன் அவன் கண்ணத்திலும் முகத்திலும் அறைந்தான். மீண்டும் மீண்டும் அறைந்தான். கணவேலனுக்கைடையில் வேலை னின் சட்டை தாறுமாருகக் கிழிந்து தொங்கியது. முடிவில் அவன் வேட்டியும், சேட்டும் பூமித்தாயின் நெஞ்சிலே சிதறிச் சின்ன பின்னமாகக் கிடந்தது.

சிறிய தாயாரைத் தேடிச் சென்ற வேலன் முதன் முதலில் தனது மனச்சைமையைச் சொல்ல இந்த வயிரவன் கோவிலுக்கே வந்தான்.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின் சிறியதாயார் சின்னப்பெட்டையின் வீட்டுக்குள் வேலன் அடைந்து கிடந்தான். சிறியதாயார் சின்னப்பெட்டையில் வேலனுக்கு ‘சுடுகோத்து ஒத்தனைம்’ பிடித்தாள். இரத்தங்கள் இடங்களுக்குப் பச்சிலை மருந்து வைத்தாள். ஆனாலும் நோவும், காயமும் கஞ்சி வில் குணமாக வில்லை.

ஊரில் சின்னப்பெட்டைக்கு சிறிது மதிப்பு சின்னப்பெட்டையின் தாய் பொன்னி சின்னத்தமிலிதாணியார் வீட்டின் இருபது ஆண்டுகாலச் சிறைக்குடிடி, “விதாணியார் வீட்டுச் சிறைக்குடிடி” என்ற அடிமைச்சின்னம் அவன்மீது பொறிக்கப்பட்டுவிட்டாலும் விதாணியார் வீட்டுக்கு அவன் கெளரவமான அடிமை! அவன் இல்லையெனில் விதாணியார் வீட்டில் எல்லா மேற்கொண்டு விடும். மாட்டுக்கட்டைச்சாணம் எடுப்பதிலிருந்து விதாணியார் அம்மாவுக்கு கால் கை உருவி விடும்வரை.... பொன்னி அம்மாவின் கால்கை உருவி விடுவதில் எந்தவித ஜாதிவேறுபாடும் - திண்டத்தகாத என்ற விதத்தில் எந்தவித அகுயையும் அம்மாள் காட்டுவதில்லை. பொன்னிக்கும் இந்தப் பெருமை மிகவும் உச்சத்தியானதுதான். விதாணியார் வீட்டு சின்ன சிறிய ஒட்டை ஓடிசல்களிலிருந்து விதாணியாரம் மாவாவின் பென்னம்பெரிய

வாழ்க்கை இரகசியங்கள் வரை பொன்னி கு அப்பாற்பட்ட வையல்ல. இதனால் பொன்னி விதானையார் வீட்டுக்கு மிகவும் சென்றார் வான் அடிமை. பொன்னிசின்னப்பெட்டைக்குத் தாயானதால் சின்னப்பெட்டைக்கு அவளைச் சூழ்ந்த வட்டாரத்தில் மதிப்பு.

‘எது எப்படி இருந்தாலும் வேலனை இவர்கள் இப்படி அடித் திருக்கக்கூடாது’ என்ற வரையில் சின்னப்பெட்டை மிகவும் ஆத்திரப்பட்டாள். வேலனின் தோவு விரைவில் குணப்படாதிருக்கவே பொன்னியையும் இழுத்துக் கொண்டு அவள் விதானையார் வீட்டுக்கு நியாயம் கேட்கப் போய் விட்டாள். சின்னத்தமிழ் விதானையார் சகலத்தையும் ஆதி யோடந்தமாய் கேட்டுவிட்டு ‘முலைவிழுந்தால் வயிறுதானே தாங்கவே வன்னும் சின்னப்பெட்டை. நீ பேந்தொருக்கா வேலனையும் கூட்டிக்கொண்டு வா. வயதுபோன நேரத்திலே பொன்னி வை அலைக்களி யாதை?’ என்று ‘பொடிவைத்து’ பேசி அனுப்பிவிட்டார்.

வேலன் விதானையார் வீட்டுக்குப்போக மறுத்தான். உரோசத்தினால் அல்ல; பயத்தினால்! ஆனாலும் பொழுது கருகிய தும், வேலனையும் கூட்டிக்கொண்டு சின்னப்பெட்டை விதானையார் வீட்டுக்குப் போனான்.

கொல்லைப்புறக் கொட்டிலுக் குள் வேலனை மட்டும் தனியே அழைத்துச் சென்ற விதானையார் அவளிடம் அமைதியாகப் பேசினார். பேச்சு அதிகம் வெளியே கேட்கவில்லை. பேச்சு முடிந்ததும் விதானையார் வீட்டு “சின்னப்பெட்டை, வேலனுக்கு எல்லாஞ்

சொல்லியிருக்கிறேன், நீண்டுக் கும் பயப்பிடானைத், நான் இருக்கிறேன், அவனுக்கு இனி ஒண்டும் வராது” என்று மொட்டையாகச் சொல்லிக்கொண்டே, சட்டை இல்லாமல், குறுக்குக் கட்டுக்குள் இறுகிப் பிதுங்கிய அவள் நெஞ்சுக்கு மேல் பார் வையை வீசிக் கண்களைச் சுழற்றினார். ஒருகண் நேரம் சின்னப்பெட்டை நிலத்தோடு பார் வையைப் புதையவைத்தான்.

வேலனுடன் வீடு திரும்பிய போது “விதானையார் என்ன தமிழ் சொன்னார்?” என்ற கேள்வியை அவள் வேலனிடம் கேட்டாள். அவன் பேசாமலே வந்தான். பின்பு அவன் இதைத்தான் சொன்னான்.

“விதானையார் சொன்னதெல்லாஞ் சரிதான், அவர் எனக் பக்கந்தான் குஞ்சியாச்சி! ஊர் ஒடுகில் ஒத்தோடவேணும்; ஒருவன் ஒடுகில் கேட்டோடவேணும்.”

நோவும், இரத்தக் கசிவும் ஓரளவுக்கு மாறிப்போன பின் வேலன் வெளியில் உலாவலானான். கால் நிறைய வேட்டியும் இல்லை, மேலே சேட்டுமில்லை. நாலுமும் துண்டொன்றை உயரக் கட்டிக் கொண்டு, அதற்கும் மேலாக ஒரு நலமுண்டுத் துண்டையும் வரிந்து கொண்டு தான் உலாவினான்.

கமக்காரிச்சி தந்த பத்து ரூபாயில் பாதி முடிந்துவிட்டது. மிகுதியை வைத்துக் கொண்டு வயிற்றுக்காக ஏதாவது செய்ய நினைத்தான். ஊருக்குள் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? சந்தைக்குப் போய் ஏதாவது காய் பிஞ்சுவாங்கி பட்டணக்கரைப் பக்கமாக விற்கலாம் என்ற முடிவுடன் சந்தையை நோக்கி நடையைக் கட்டினான். சந்தையை

அடைந்த போது மிகவும் தாக மெடுத்தது. சந்தைக்கரையோடு இருந்த கடையில் ஒரு கோப்பி தரும்படி கேட்டான். அந்தக் கடை மிகவும் சமீபத் தில்தான் திறக்கப்பட்டிருந்தது. கோவிந் துக்குட்டி என்ற மலையாளம் தான் கடையை நடத்திற்று. மனிதன் மிகவும் வஞ்சகம் தெரியாத பிறவி. வேலன் கோப்பி கேட்டதும் மினுமினுப்பான பித் தலைப் பேணியில் காப்பி கிடைத்தது. கடைக்காரர் சொன்ன பேச்சைப் பார்த்து மலையாளம் என்று என்னிய வேலன் ‘மலையாளத்தார் சாதி பார்ப்பதில்லை’ என்று கேள்வியைப்பட்டதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு மிகவும் பிரியத்துடன் காப்பியை பருகினான்; வந்தது நாசம்! நான்கு பேர் நாலு சயிக்களில் வாழைக்குலைகளைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தனர், வந்ததும் வராததுமாக வேலனை அவர்கள் முறைத்துப் பார்த்தனர்.

“இவன் செம்பாட்டுப் பள்ளன்” என்று ஒருவன் சொன்னான்.

மற்ற வன் மலையாளத்திடம் விளினான்

‘அடுத்தவன் அவன் பிடரியில் குத்தினான்.

அந்தக் குத்தின் வேகம் மன்னையை விறைக்கவைக்க. புரைக்கேற, நான்காமவன் அவன் குடித்த கோப்பையைப் பிடுங்கி “பள்ளா பித் தலைப் பேணியிலையோடா குடிக்கிறுய்” என்று அந்தப் பேணியைக் காலுக்குள் போட்டு மிதித்தான்.

வேலனைச் சுற்றி ஒரு பெருங்கூட்டமே கூடின்ட்டது.

‘அவன் தெரியாமல் செய்து

போட்டான்; தம்பியவை இனி அவனுக்கு அடியாதைங்கோ; அன்பாலை வெல்லுங்கோ’ என்று ஒரு கதர்சட்டை மனிதர் காந்தியப் பச்சாதாபம் காட்டி ஞார்.

“அவனிலை என்ன பிழை, பித் தலைப் பேணியில் குடுத்த இந்த எழிய - இந்தியர்க்காரர் ஜைல்லோ துரத்தவேணும்” என்று பக்கத்துக் கடைக்காரர் ஒருவர் தேசியம் பேசினார்.

இத்தனைக்கும் கோவிந் துக்குட்டி செய்வதற்கியாது மலைத்துப் போய் நின்றுன் வேலன் கோவிந்துக்குட்டியை மிகவும் பரிதாபமாக நோக்கினான். தனக்குப் பித்தலைப் பேணியில் கோப்பி தரும்படி அவன் கேட்கவில்லை.

இல் நாட்களுக்குப் பின் வராரி அம்மன் கோவில் திருவிழா வந்தது. நான்காம் திருவிழாவென்றுள் ஊரெல்லாம் திரண்டு வந்து விடும். சுருட்டுக்காரரின் திருவிழாவென்றால் அப்படித்தான். பெரிய மேளம், சின்னமேளம், சிகரம், சப்பரம், வானலீனாயாட்டு, சௌடி, சிலம்படி, பந்தவீச்சு என்ற விதத்தில் ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றுக்கப் பல நிகழ்ச்சிகள்.

இரவு பண்ணிரெண்டு மனிக்கு மேல், ‘சின்னமேளம்’ என்ற நடனக்கச்சேரி தொடங்கும் வேலன், கோவில் முகப்போரம் மிகவும் பரப்பரப்பாயிருந்தது. யாரோ ஒருவனை நான்கைந்து பேர் மிகவும் நையப்புடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். விசேஷமாக வரவழைக்கப்பட்டிருந்த பறங்கியர் இன்தைச் சேர்ந்த இரண்டு பொலிசார் கூட்டத்தை விலக்க

கீக்கொண்டு நெயப்படைக்கப் பட்ட மனிதனை மிகச் சிரமத்துடன் மீண்டெடுத்தனர்.

அவன் வேலன்!

அவன் கடைவாயிலிருந்து இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

பஞ்சமருக்கொக் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்று எல்லைக்கப்பால் அவன் போய்விட்டான். அதற்காக அவனுக்குத் தண்டனை கிடைத்துவிட்டது.

“பள்ளனுக்கு அவ்வளவு துணிவோ?” இப்படி விழாவின் பிரதம அமைப்பாளர் பூக்கண்டு கந்தையா சார்ஸ்வைய உதறிக்கொண்டே கத்தினார்.

“அடேய் பள்ளன், ஏன்டா உங்களுக்குப் போனது?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பொலிஸ்க்காரப் பறங்கியரும் வேலனை உதைத்து உதைத்து இழுத்துச் சென்றனர்.

இரண்டு நாட்கள் வேலன் பொலிசாரின் விருந்தாளியாக இருந்தான். அந்த இரண்டு நாட்களிலும் பொலிஸ் நிலையத்தில் அவனுக்கு நடந்த நடப்புகள் சொல்லமுடியாதவை! மூன்று வது நாள் அவனை அவர்கள் வெளியே அனுப்பிவிட்டனர்.

ஒட்டி உலர்ந்துபோய் அவன் வந்தான். வெளியே வரும்போது ஒருவிதமான மனத் தெளிவற்ற நிலையில் இருந்தான். யாருடனும் பேசுவதற்கு அவனுக்கு முடியாமல் இருந்தது. ஏங்கிப்போய் இருந்தான். எதைக் கண்டாலும் பயந்து வெகுண்டான். எங்காவது பல மான பேச்சுக்குரல் கேட்டாலும் திடுக்குற்றுப் போவான். யாரைக்கண்டாலும் வெருட்சியுடன் ஒதுங்கி ஓடுவான்.

“வேலனுக்கு ஒருவித விசர்”

என்று பலரும் பேசினர். வேடிக்கைக்காக அவனை எல்லோரும் பயங்காட்டினர். அவனை அறியாமல் அவனுக்குப் பின்னால் வந்து “டேய்!” என்று சுத்தமிடுவார் கள். அப்போதெல்லாம் வேலன் ஒருவித அவைக் குரலுடன் ஒதுங்கி ஓடுவான்.

பெரிய இடத்துச் சிறுவர்கள் அவனுக்கு குரும்பெட்டிகளை வீசி எறிந்து வேடிக்கை பார்ப்பர். சிலர் அவனுக்கு நாயை ஏவிலிடுவர். அவன் வெகுண்டு குரல் வைப்பது அவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும்.

நீண்ட பத்தாண்டுகள்.

இப்போது அவனுக்கு வயது முப்பத்தை இருந்து.

உடல் கருங்கி, சொறிபிடித்து விட்டது.

கண்கள் பஞ்சடைந்து விட்டன.

அரையிலே நாலு முழவேட்டி யும் அதைச் சுற்றி ஒரு நலமுண்டுத்தன்டான்.

உறவினர்கள் என்ற விதத்தில் இருந்த சின்னப் பெட்டையும் பொன்னியும் போய்விட்டனர்.

வயிற்றுப்பாட்டுக்காக நாற்று நடுகை, புல்லுப்பிடுங்கல், அரிசி வெட்டல், வேலியடைத்தல் என்ற சில லறை வேலையால் கிடைப்பதைப் பெற்றுக்கொள் கிடைப்பதைப் பெற்றுக்கொள் வது; மற்றப்படிக்கு எங்காவது தெருத்தின்னைகளில் ஒதுங்கிக்கொள்வது; அவ்வளவுதான் அவனுக்கு வாழ்வு!

இல்லற சுகம் என்ற மட்டிலோ, உடலின் வியவஸ்தைகள் என்ற விதத்திலோ ஏதாவது இருந்தாக ஆதாரங்களில் ஆலைக்கு வாழ்வு!

வாரத்தில் ஒரு தடவையே நும் எப்படியாவது, யாரிடமாவது உடை வாங்கிக்கொள்

வான். அப்போதெல்லாம் இந்தச் சுடலை வயிரவருக்கு முன்னால் வந்து படுத்து உருண்டு மனச் சுமையை இறக்கிக்கொள்வான்.

நேற்றுச் சாயங்காலம்-இராப்போல - பூக்கண்டு கந்தையாவின் மருமகள் அன்னமுத்து காளி ஸியால் வேலனை அடித்து முகத்திலும் காறி உமிழ்ந்து விட்டாள். வழமையாக வேலனுக்கு யாராவது அடித்தால் உதைத்தால் எவரும் விபரங்களை அறிய முற்படுவதில்லை. அன்னமுத்து அடித்து, காறி உமிழ்ந்துவிட்டதையாரும் விசாரிக்கவில்லை.

வேலனும், ஒருசிறுபையனுமாகச் சேர்ந்து பூக்கண்டு கந்தையாவிட்டுக்கு வேலிக்டட்ச சென்றிருந்தனர்.

பூக்கண்டரின் மருமகள் அன்னமுத்து விதவை. வயதும் அதிகமாகில்லை.

பொழுது கருகியபோது வேலையை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிய வேலன் இருட்டியதும் பார்த்தான். அரையில் சுற்றிக்கிடக்கும் நல முன்டுத் துண்டைக்காணவில்லை. வேலைசெய்து குறையாக இருக்கும் நல முன்டுத் துண்டைக்காணவில்லை. வேலைசெய்து சென்று முற்றத்துப் பலா மரத்தில் கட்டவைக்கமுற்பட்டபோது “ஜேயா நாளில்லை. முத்தன் தான் ஒடினவன்” என்று வேலன் கத்தினன்.

பூக்கண்டர் அவன் வாயைப் பொத்தினார்.

அவன் வெளியே இழுத்து படலைக்கப்பால் வெகு தாரம்வரை கொண்டு சென்றபோது அவன் காதுக்குள் “முத்தனை பற்றி ஆரிட்டைட்டும் சொன்னியோ கொண்டுபோடுவன், போடா” என்று எச்சரித்துவிட்டு வந்தார்.

வாழ்நாளைல்லாம் உதைபட்டு உதைபட்டு தாங்கிவந்த வேலனுக்கு இதை மட்டும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத மனக்கீர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்!

அன்னமுத்துவின் கொள்ளிக்கட்டைத் தாக்குதலும், அவன்

காக அரையில் கட்டியிருக்கும் இயனக் கூட்டோடு ஒரு வன்னுடுவதை நிதானிக்க முடிந்தது. அது அந்த வளவில் மரஞ்சீவும் முத்தனைக்கத்தான் இருப்பதாக நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு எந்தவித சிந்தனையுமற்று, “எங்கை முத்தனைண் ஓடுகிறுய்?” என்று வேலன் கேட்டுவிட்டான்.

பதிலுக்கு அவனுக்குக் கொள்ளிக்கட்டை அடிதான் கிடைத்தது, “பள்ளா, பெண் பிடிக்கவோடா வந்தனே?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அன்னமுத்து அடித்தாள்.

சற்று வேலைக்குள், குட்டிகள் குழந்தைகளுமாக வேலனைச் சுழிந்து கொண்டனர், பூக்கண்டர் எதை நினைத்துக் கொண்டாரோ. “சத்தம் போடாதையுங்கோடி” என்று இரைந்து கொண்டே வேலைக்கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கென்று முற்றத்துப் பலா மரத்தில் கட்டவைக்கமுற்பட்டபோது “ஜேயா நாளில்லை. முத்தன் தான் ஒடினவன்” என்று வேலன் கத்தினன்.

பூக்கண்டர் அவன் வாயைப் பொத்தினார்.

அவன் வெளியே இழுத்து படலைக்கப்பால் வெகு தாரம்வரை கொண்டு சென்றபோது அவன் காதுக்குள் “முத்தனை பற்றி ஆரிட்டைட்டும் சொன்னியோ கொண்டுபோடுவன், போடா” என்று எச்சரித்துவிட்டு வந்தார்.

வாழ்நாளைல்லாம் உதைபட்டு உதைபட்டு தாங்கிவந்த வேலனுக்கு இதை மட்டும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத மனக்கீர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்!

உமிழ்ந்த எச்சிலும் அவன் மன கொதித்தெழுந்து கொண்டிருந்த வோ?

நினைவுகளையெல்லாம் ஒரு மைப்படுத்தி தனக்குக் கிடைத்த வாழ்வு பற்றிய சம்பவங்களை மற்றவன் சண்முகத்தையும் முந் திக்கொண்டு ஒழினான்.

காலை வெய்யில் வேலனின் நெஞ்சைச் சுட்டது. வழைமைக்கு மாருக அவசரமாக எழுந்து சுடலையை விட்டு வெளி யேவந்தான், நிமிர்ந்து நடந்தான்.

உடம்பில் கூனல் தெரிய வில்லை.

வழைமையாக அவன் அரையைச் சுற்றி நிற்கும் நலமுண்டுத் துண்டு அவனின் தலையில் ஏறித் தலைப்பாகையாக கெம்பீரத்துடன் நின்றது.

சுடுகாட்டைத்தாண்டி அவன் ஊரின் முனைக்கு வந்தபோது கூக்கண்டரின் இளைய மகன் சன் முகமும் வேறொருவனும் எதிர்பட்டனர்.

“அங்கை பாற்று! வேலன் தலைப்பாக்கட்டோடை வாருன்” என்றுன் சண்முகம்.

“ஓமடா; தலைப்பாவைக் கழட்டான் போலை கிடக்கு!” என்றுன் மற்றவன்.

“டேய் பள்ளபயலை, கழட்டா தலைப்பாவை!”

சண்முகம் அதட்டினான்.

எப்போதும்போல வேலன் வெருளாவில்லை; வேலி யோடு ஒதுங்கவில்லை!

சண்முகம் அவனை நோக்கிக் கையை வீசினான்; மற்றவன் வேலனைச் சுற்றிப் பிடித்தான்.

கண வேலோக்குள் வேலன் கொதித்தெழுந்து கையைத் தாறுமாருக வீசினான். அந்த வீச்சுகளுக்கு மூன்றால் நிற்கமுடியாமல் சண்முகம் வின்வாங்கவே, மற்றவன் சண்முகத்தையும் முந்திக்கொண்டு ஒழினான்.

வேலன் நிதானமாக மேலே நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அதன்பின்... அதன்பின் எத்தனையோ நடந்தவிட்டன.

வேலன் இப்போது யாருக்கும் பயந்தவனில்லை.

அவனை யாரும் அதட்டுவ தில்லை, அடிப்பதில்லை.

எப்போதும் அவன் தலையிலே தலைப்பாகை கெம்பீரமாகக் கொலுவிருக்கும். அதற்குப் பொருத்தமாக அவன் நிமிர்ந்து விட்டான்.

அவன் பாதைக்கு யாரும் வருவதில்லை. வந்தாலும் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு ஒதுங்கிப் போய்விடுவர்.

எப்போதும் அவன் இப்பிலே பாலைக்கத்து சொருகியிருக்கும்; கையிலே கட்டுமல்தான் தடி இருக்கும்.

ஊரிலும், ஊரைச் சுற்றிய மூன்று குறைந்த சாதி இவைட்டங்களும், வேறு சிலரும் சேர்ந்து சாதி முறை ஒழிப்புக்கான சங்கமொன்று அமைக்கப்போவதாகப் பலரும் சுக்குசுத்துக் கொண்டனர்.

ஒருநாள் அவர்களில் சிலர் வேலனைத் தேடி வந்தனர்; வேலனிடம் ஆலோசனை கேட்டனர்.

இந்த அளவுக்கு வேலன் உயர்த்திக்கொண்டான்.

புதிய

வெளியீடுகள்

‘சந்திரன்’

(இவை வெறும் அறிமுகமே; விமர்சனம் அல்ல.)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வரலாற்றுவிரிவரையாளர் கலாநிதி இந்திரபாலா வரலாற்று மாணவரிடையே மட்டுமல்ல, தமிழார் வழகையோர் சகலரிடையேயும் சிறப்பான அற்முகம் பெற்றவர். ‘சிந்தனை’ என்ற சமூகத்தில் சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான இவரது முதலாவது நூல் “இலங்கையில் திராவிடக் கட்டிடக்கலை” எற்கனவே ‘வீரகேசரி’யில் வெளியான கட்டுரைகள் இப்போது நூலுக்குப்பெற்றனளன். இதுவரைகாலமும் வகுப்புவாதரீதியில் எழுப்பப்பட்ட வெறும் கோஷித்தன்மை பொருந்திய கண்ணேட்டங்களுக்கு இந்நூல் தகுந்த அடி கொடுத்துள்ளது. பொதுமக்களும், மாணவரும் சிரமமின்றி விளங்கிக்கொள்ளத் தக்க வகையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் வெறுமனைவர்களில் மட்டும் இதை எழுதவில்லை. அவரது சமுதாயக் கண்ணேட்டம் நூல் முழுதும் பின்னிழைந்து செல்கிறது. முன்னுரையில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். ‘‘இலங்கையிலே பெரும்பான்யினராகிய சிங்களவரும், சிறுபான்மையினராகிய தமிழரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதற்கும், நாடுமுழுவதிலும் ஒரே சீரான முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் இருஇனத்தவரும் ஒருவர் சரியான முறையில் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். தமிழ்மக்கள் முற்காலத்தில் இங்கு குடிகொண்டிருந்த பங்கு என்ன என்பதையும், தற்காலத்தில் கொள்ளவேண்டிய பங்கு என்ன என்பதையும் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாவிட்டால் பெரும்பான்மையினருடன் சேர்ந்து முன்னேற்றமுடியாதுபோகும். தமிழர் தாம் கொண்டிருந்த பங்கைப் பிழை மூலமாக விளங்கிக் கொண்டு, ஒரு காலத்தில் இலங்கைமுவதும் தமிழர் தான் இருந்தனர், இலங்கையில் வளர்ந்த பண்பாடு தமிழ்ப்பண்பாடு என்று கூறிக்கொண்டு பெரும்பான்மையினருடன் சேர்ந்து முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்காதுவிடில் பெரும்பான்மையினர் முன்னேற்றத் தமிழர் பின்தங்கியவர்களாக இருக்க வேண்டிய நிலைற்படும். ஆகவே தான் இலங்கையின் பண்பாட்டு வரலாற்றிலே தமிழர் கொண்டிருந்த பங்கைச் சரியான முறையிலே விளங்கிப் பெரும்பான்மையினருடைய பங்கையும், வாஞ்சைகளையும் உணர்ந்து கொள்வது இன்றைய நிலையிலே அவசியமாகின்றது.’’ ஆசிரியரின் இந்த வசனங்களைக் கேட்கின்றபோது மிகவும் உன்னதமான மனப்பாங்கையும், ஆய்தற்சிறப்பையும் அவதானிக்கின்றோம். புதியவரலாறு எழுதப்படவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தீவிரமடைந்திருக்கும் வேலை

கா. இந்திரபாலா

செ. கணேசலிங்கன்

யில் அதற்கான தேவையைப் பூர்த்திசெய்யவந்தவர்களில் நிச்சயம் இவரும் ஒருவர் என்ற நம் பிக்கை ஏற்படுகிறது. இந்திரபாலா புதியமுறை ஆராய்ச்சி களை மேற்கொள்பவர். தமிழிலே மேலும் புதிய வரலாற்று நூல் களை அவர் எழுதவேண்டும். 5 அத் தியாயங்களைக்கொண்ட இச்சிறு நூல் அதற்கு உதாரணம். இந்நூலின் பின்னினைப்பாக நாலுபடங்களும் நூற்பட்டியலும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது மிகப் பயனுள்ளதாகும்.

★ தமிழ் வாசகர்களிடையே சமகால வரலாற்று நாவல்களை எழுதிப் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியவர், செ. கணேசலிங்கன். இத்துறையில் சாதனையை நிலைநாட்டி முன்னோடியாகவும் திகழ்பவர் அவர். அவரது ஆருவது நாவலே “மண்ணும் மக்களும்” சமூக ஒழுக்கங்கள், ஒழுங்கெணக்கள், வர்க்கப் போர்கள், அரசியல் மாற்றங்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்கள் ஆகியன பற்றிய விமர்சனங்களாக அவரின் நூல்களிருக்கின்றன. அவரது எழுத்தில் தீயினவைம்மையும், சடார்சடாரெனவிழும் சாவுக்கடிகளும் உள்ளன. சில வேளைகளில் பாத்திரங்கள் தங்கள் இயல்பை மீறித் தத்துவமுறைக்கம் செய்கின்றன; செயற்கைத்தனமாய் உலவி வருகின்றன.

பழங்குடியிருப்பில் வாழ்ந்த நிலப் பிரபு நடராசபிள்ளை விவசாயம் க்களுக்கு சொல்லொன்கை கொடுமைகள் இழைத்து வந்தான். அந்த வர்க்க எதிரியைக் கொலைசெய்துவிட்டு மாதவன் அரசங்குடிக் கிராமத்திற்குப்

போய் தகலைமறைவாகிவிடுகிறேன். அங்குள்ள போராட்ட உணர்வளை விவசாயிகள் இவனுக்குப் புகலிடமளிக்கிறார்கள். அநியாயமானமுறையில் உடையார் நடராசாபிள்ளையால் கணவனை இழுந்த பவளம், தியாகன், முத்துவேலு, மூர்த்தி, சிவபாலன் ஆகிய போராட்ட உணர்வு உள்ளவர்கள் அவனுடுத்தொடர்பு கொள்ளுகிறார்கள். உடையார் நடராசபிள்ளை, பழையவிதானையார் கந்தையா, விவசாயக் கமிட்டித் தலைவர் தர்மலிங்கம் ஆகியோர் இப்புதியசக்திகளைப் பலவிதத்திலும் நசுக்கழுயல்கிறார்கள். மாதவனைக்காட்டிக்கொடுக்க அவர்கள் செய்யும் சுலபமுயற்சிகளையும் கிராமமக்கள் தங்கள் வைரமான ஒற்றுமையால் முறியடித்துவிடுகிறார்கள். ஐ.தே.கட்சியை ஆதரித்த இந்நிலப் பிரபுக்கள் அது தோற்றுதும் கூட்டணியை ஆதரிக்கிறார்கள். பொலிஸ், ஏனைய நிர்வாகங்களைத் தமக்குச் சாதகமாகப்பாவித்து விவசாயிகளை உயிரோடு கொல்கிறார்கள். குழப்பங்களை நிலப் பிரபுக்களே சிருஷ்டிக்கு ஆவற்றைப் போராளிகள் தலையில் சுமத்துகிறார்கள். கிராமத்தில் போராட்டத் தசுவாலை விடுகிறது. சிளர்ந்தெழுந்த மக்கள் - விவசாயிப்படைமக்கள் பட்டையினர் அரிவாழும், தீப்பந்தமும் கையிலேந்திய பவளத்தைப் பின் தொடர்ந்து உடையார் நடராசபிள்ளையின் பங்களாவை நோக்கிச் செல்கின்றனர். இதுவே ‘மண்ணும் மக்களும்’ நாவலின் கதை.

பலபட்ட விஷயங்கள், கல்வி, பெண்ணடிமை, சினிமா, உழவர்

போராட்டம் ஆகியன மார்க்கினியக் கண்ணேட்டத்தில் ஆராயப்படுகின்றன. எல்லா அரசியல் இயக்கங்கள் பற்றிக் கூறப்பட்டாலும் மாதவனின் அரசியல் இயக்கம் பற்றி எதுவுமே கூறப்படவில்லை. அவனை வழிநடத்தும் தத்துவக் கோட்பாடு நாவலில் எங்கும் பரக்கப்பேசப்படுகிறது. பாத்திரங்கள் தத்துவங்களை உள்வாங்கிப் பேசாது, தாமே சுயமாகப் பேசுவது சில வேளைகளில் செயற்கையாகவும், சுமையாகவும் காணப்படுகின்றது. ஐ.தே.கட்சி வீழ்ச்சியடைந்து கூட்டணியினர் ஆட்சியேற்கும் வரையுள்ளது நாவலின் காலம். மற்றும் இயக்கம், ஏனைய அரசியல் போக்குகள் பற்றி சரியாக ஆராயப்படுகின்றன.

நாவலை வாசித்துக்கொண்டு போகையில் சில சம்பவங்கள் தஞ்சாவூரையும், கலகத்தாவை

50. ஆமர்ஸ்
(அவனியு,
கொழும்பு-6.
(இலங்கை)

கத்துபக்கத்தின் க(ன)னி இதழைச் சுலைத்தேன். சுலைத்தனால் பல பண்பாற காலத்தை வென்றவளாய் வாழ்மட்டும் தமிழ் மதியில்.

“கற்பகம்” மிகத் தரமாக உள்ளது. ‘கனம்’ உள்ள விடயங்களும், வெள்ளைக்காகிதமும் பத்திரிகைக்கு நிறைவையும் பொலிவையும், அளிக்கின்றன. அட்டையிலும், அமைப்பிலும் சிறிது கவர்ச்சியைக் கூட்டினால் நலம். — இரா.நாகலிங்கம் - கெளரவ ஆசிரியர், ‘மலர்’ மட்டக்களப்பு.

கற்பகத் தருவைப் போன்று “கற்பகம்” வேண்டுவதெல்லாம் தர என்னவா, முயற்சி வெல்க. — கவிஞர் சாரணுகையும் - பதுளை.

“கற்பகம்” ஈழத்திலக்கியச் சோலையில் ஓர் புதுமையை அமைத்துக் கொடுக்கும் படைப்பு. இதுவரை காலமும் நிலவும் இலக்கிய ஏடுகளின் மந்தநிலையைப் போக்கி புதியதோர் உணர்வு ஊட்டி எமது இலக்கியைப் படைப்புக்களின் தரத்தை தமிழ் உலகெங்கும் துலங்கச் செய்வதில் கற்பகம் முன்னின்று உழைக்கவேண்டும்.

— வை. திராசரத்தினம் - இளம் பல்கலைக் கழகம், பலாலி.

‘கற்பகம்’ இதழ்கண்டு இதயம் மலர்ந்தது. ஈழத் தமிழர் அனைவரும் பெருமைப்படக்கூடிய முயற்சி. மென்மேலும் வளர்ந்து அரியசேவை ஆற்ற எனது வாழ்த்துக்கள். — டாக்டர் க. சிவகுமாரன்,

அரசாங்க மருத்துவமனை, குருநாக்கல்.

தென்னிந்தியக் ‘குப்பை’களைத் தடைசெய்யவேண்டும் என்ற எழுச்சி யைப் பயன்படுத்தி இங்கு பல ‘குப்பை’கள் தலையெடுத்து, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இழுக்கு ஏற்படுத்தும் இழிநிலையைக்கண்டு இதயங்களுக்கு ஆறுதலளிக்கும் ஒரு அரிய கற்பக புண்பட்டிருக்கும் இதயங்களுக்கு ஆறுதலளிக்கும் ஒரு அரிய கற்பக தருவாய் “கற்பகம்” இதழ் தீகழ்கிறது. — பி. கணகரத்தினம், கலட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

.....மறைவில் வாழும் எழுத்தாளர்களைப் பிரபல்யப்படுத்துவதும், தமிழ்மொழியை உயிரூட்டி வளர்ப்பதும்தான் இத்தகைய சஞ்சிகைகளை வெளியிடுவதன் நோக்கமாகும். எழுதுவோர் கூடியவரை யில் தமிழ்ச்சொற்களைக் கையாள்தல் நன்றென்பது எனது அபிப்பிராயம். — எஸ். ஏ. எம். பிள்தாமி - தொட்டவத்தை.

�ழத்திலும் தரமான சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டுமிடியும் எனபதற்கு கற்பகம் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகத் தீகழ்வதை எண்ணி மகிழ்ச்சியைடுகின்றேன். அதில் இடம் பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு அம்சங்களும் வாசகர்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையில் அமைத்திருக்கிறது.

பி. சிவகாமி, மலர் இல்லம், ஹாவி-எல்

குறிப்பிட்டோர்க் கென்றில்லாமல் அனைவரும் பார்த்து பரவசம் டைய வந்த கற்பகத்துக்கு என்ன நிறி. மின்மினியைப்போன்று மறைந்துவிடாமல் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக ‘கற்பகம்’ ஒளிபெற்றுத்திகழு நான் வாழ்த்துகிறேன்.

— செல்வி சித்தி பாதோ முகமது - நாவலப்பிட்டி.

கற்பகம் வரப்பெற்றேன். கவிதை சிறக்கக் கண்டேன்.

சிறுக்கதைகண் சில- சிறந்து நின்றது.....
இளம் எழுத்தாளர் முன்னேற்றப் பேரவையின் இணையிலா முயற்சி கண்டேன்.....

— இராம. சுப்பிரமணியன், நூலகர்,

சட்டக் கல்லூரி, சென்னை 1.

விடியாத வானிலொரு விடிவெள்ளி - நீ
வித்தாக அறிவுதிர்க்கும் கா(ய) நெல்லி!
இணையிலா இலக்கியத்தை இதழின்னி - நீ
இளமையுடன் கொலுவிருந்தால் நீ செல்லி!

— செல்வி அன்னலட்சுமி அமரசிங்கம், திருகோணமலை.

நீர்வை பொன்னையன்

முடிவிலிருந்து

ஆரம்பம்

‘அம்மா!.....’

‘என்னடா மோனை? ’

நேரம் போட்டுது. நான் போவேணும் ’

சட்டையை அவசர அவசர மாக அனிந்துகொண்டே அவன் கூறினான்.

‘எங்கையடா மோனை போப்போரூய்?’

வியப்பிடுன் தாய் அவனை ஏறிடுகின்றான்.

‘இன்டைக்கு சிம்மாசனப் பிரசங்கம் நடக்கப்போகுது. எங்கடை மந்திரிமார் எல்லாரும் வாரூர்கள். நான் சுதந்திர சதுக்கத்துக்குப் போவேணும்.’

உரிமையுடன் கூறி ஞன் அவன்.

அவனுடைய குரவில் தற்பெறுமை.

‘இப்ப இரண்டு மூண்டு மாதமாய் உனக்கு ஒரே வேலை தான். ஏன் இப்படி அலையிருய்எண்டு எனக்குத் தெரியேல்லை. இதாலே கண்ட பலன்தான்

என்ன? வீண் உலைச்சல்தானே. உன்னைப் போலைதான் உன்றை அப்பரும் இராப்பகலாய் வேலை செய்தார். நானும் உங்களைப் போலை ஒரு காலத்திலை உலைஞ்சுகளைச்சுன்னதான். ஆனால் கண்டதென்ன?’

சலித்துக்கொண்டே அவனுடைய தாய் கூறினான்.

‘என்ன, ஒரு பலனுமில் லையா? ஏன், எங்கடை மக்கள் அரசாங்கம் வந்திட்டுத்தானே. இதுக்காகத்தானே நராங் கள் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தம்.’

பூரண மன நிறைவுடன் கூறுகின்றான்.

‘எந்த அரசாங்கம் வந்தால்தான் என்ன? எங்களுக்கு எப்பவும் கஷ்டம்தானே.’

வேதனை நிறைந்த விரக்தி அவனுடைய குரவில் தொனிக்கின்றது.

‘அப்பிடிச் சொல்லாதையை அம்மா. எங்கடை அரசாங்கத்திலை எங்களைப் போன்ற ஏழையள் எல்லாருக்கும் கட்டா

யம வேலைகிடைக்கும். எங்கடை கண்டமெல்லாம் கெதியாய்த் தீர்ந்துபோம். ”

துன்பத் தீயில் வறண்டு விட்ட தன் தாயின் வேதனை நிறைந்த முகத்தைப் பார்த்த படியே எதிர்கால நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றன் அவன்.

“சரி வாறு து வரட்டும். எல்லாத்தையும் நாம் தானே சுமக்கவேண்டும். அது கிடக்கட்டும். இப்ப சுயோடை என்னான்டு போப்போருய்? ”

“ஏன், பத்து மணிக்குத் தானே பாண் திண்ட னன். எனக்குப் பசிக்கேல்லை. ”

“நல்லாய்ச் சாப்பிடுகிற வயதிலை நீங்கள் இப்பிடி கிடந்து காயிற தப் பார்க்கவேணு மெண்டு என்றை தலைவிதி. ”

அவன் விட்ட பெருமுச்சு அவருடைய இதயச் சமையைத் தாங்கிக்கொண்டு வெளிவந்தது.

அவனுடைய கண்கள் கலங்குகின்றன.

அவனை அவன் மிகவும் நம்பிக்கையோடு படிக்க வைத் தாள். சொத்துச் சுகம் யாவை யும் இழந்து, பட்டினி கிடந்து மகனின் படிப்பொன்றையே தன் லட்சியமாகக் கொண்டு அவன் வாழ்ந்தும், கடைசியில் என்ன ஆயிற்று?

மகன் மிகவும் கவனமாக வும் திறமையாகவும் படி த்து முன்னுக்குத் திகழ்ந்தாலும், சமூக வாழ்விலே, பணம் படைத் தவர்களுக்குப் பின்னுக்கு, மிகக் கண்டசியில், மிகவும், மிகவும்

கண்டசியில் நிற்பதை அவள் கடந்த காலத்தில் அனுபவ பூர்வமாக அறிந்து மனம் சலித்துப்போயிருந்தாள்.

அவன் தான் எத்தனை நேர முகப் பரீட்சைகளுக்குப் போய் சுமாற்றத்தையே தாங்கொ ணைத் வேதனைகளோடு சமந்து வந்தான்.

அவையெல்லாம் பழைய கணதகள். இன்றே ஒரு புதிய வரலாறு தொடங்குகிறது என்று அவனே சொல்கின்றனே!

“அம்மா நான் போட்டு வாறன்.”

சிந்தனையிலிருந்து தாய் மீழ்கின்றன்.

“பஸ்கக்குக் காசு கிடக்கே?”

சட்டைப் பைக்குள் கையை விடுகின்றன்.

இருபத்தைந்து சுதம் தட்டுப்படுகின்றது.

“ஓ கிடக்கு. காலமைபாண் வாங்கிப்போட்டு மிச்சக் காசு கிடக்குந்தானே.”

“போய்ச் சேந்திட்டால் கானும். திரும்பி வர என்றை சினேகிதிரிட்டை வாங்கலாம்.”

போவதற்கு அவன் அவசரப்படுகின்றன்.

செயலெல்லாம் துரிதம்.

“இருபத்தைஞ்சு சுதம் தானே கிடக்கு. உதுகானுமே?”

“ஓ, இது கானும் மனை.”

கானைவிட்டாலும் அவளால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

“தங்கச்சியாக்கள் நெசவு சாலையிலிருந்து வரப்போகினை. நீ கருசியை வையனை. நான்

போட்டுவாறன்.”

அவன் அவசரமாகச் செல்கின்றன்.

சென்றுகொண்டிருக்கும் அவனுடைய முதுகுப் புறத்தைப் பார்த்தபடியே அவன் நிற்கின்றன்.

“இதே மாதிரித்தான், இவனைப்போலைதான் அண்டைக்கு அவரும்...”

அவருடைய கணவனின் உருவம் அவன் கணமுன் நிழலாடுகின்றது.

அவருடைய கண்கள் குளமாகின்றன.

‘இந்த வேகத்திலைதான் அண்டைக்கு அவரும்...’

மீண்டும் ஒரு பெருமுச்சு. இது எத்தனையோ நாட்களின் தொடர்ச்சி.

தன்னுடைய கணவனே ஒரு அவரும் இதே வேகத்தில் பல ஊர்வலங்களில் சென்றிருக்கின்றன; கூட்டங்களில் பங்குபற்றி மிகுங்கின்றன். அப்போது அவன் கணவனும் இதே பூரிப்போடு தான் கணத்திருக்கின்றன. ஆனால் இன்று அவன் கணவன்?

திரும்பி வராத அவன் கணவன் அன்று சென்று கொண்டிருந்த அதே வேகத்தில் இன்று அவருடைய மகன் சென்று கொண்டிருக்கின்றன்.

அவனுடைய தந்தை ஒரு பஸ் தொழிலாளி.

கஷ்டப்பட்டு அவனை சர்வகலாசாலைப் படிப்புவரை படிப்பித்துவிட்டு, அவன் பரீட்சை முடிவு வெளியாகு முன்னரே, மூன்று வருடங்களுக்கு முன் அகால மரணமடைந்தார்.

வயோதிபத் தானையூம் மூன்று சகோதரிகளையும் அவன் பொறுப்பேற்க வேண்டியதா யிற்று.

படிப்பு முடிந்ததும் அவன் வேலை தேடி அலைந்தான். அலைச் சலா அது? அதுவே மாபெரும் வேதனையான அனுபவம்.

வேலை கிடைக்கவில்லை.

“அனுவல் பாத்தால்தான்” வேலை கிடைக்கும் என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

பண முள்ளவர்களெல்லாம் “அனுவல் பாத்து” உத்தியோகம் பெற்றனர். அவன்?

சில இடங்களில் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தான். கிடைத்த அர்ப்ப தொகையைக் கொண்டு கஞ்சியும் தண்ணியுமாக அவர்கள் காலத்தைக் கடத்தி வந்தார்கள்.

இப்பொழுது அவனுடைய மூன்று சகோதரிகளும் நெசவு சாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கி ஒரு வருடமாகின்றது.

அவர்களுடைய வாழ்க்கை மேடு பள்ளங்களில் நூடாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது

பிரதான வீதிக்கு அவன் வந்து விட்டான் வீதி யெல்லாம் இருநிறக் கொடிக்குக்கின்றது

பஸ் நிலையத்தில் நின்று போவோர் வருவோரை அவன் பார்த்தபடியே நின்றன்.

எல்லோரிலும் பரபரப்புத் தெரிவதை அவன் உணர்கின்றன.

அவர்கள் மத்தியில் ஒரு புதுப் பொனிவு.

பஸ் வருகின்றது.

அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றி விட்ட கட்சிகளின் இருவர்கள் கொடிகள் பஸ்லின் முன்புறத் தில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தாலி ஏறி பஸ்லின் மேல்தட்டில் போய் அவன் உட்காருகின்றன.

பஸ் தொழிலாளி அவனை நெருங்கின்றன.

அந்தத் தொழிலாளியின் முகத் தில் வெற்றிப் பெருமிதம்.

அவனுக்கும் திருப்தி.

பஸ் ஓடத் தொடங்குகின்றது.

பெரும்பெரும் அந்திய கம்பெனிக் கட்டிடங்களும் வர்த்தக நிலையங்களும் அவனுடைய கணக்கில் படுகின்றன.

‘உதெல்லாம் நாளைக்கு எங்கடை கையில்தானே வரப்போகின்றன. அந்திய முதலாளியள் இனி மூட்டைகட்டவேண்டியது தான் ஏன் எங்கடை நாட்டிலையுள்ள முதலாளியள் தப்பிவிடுவினையே?’

அவனுடைய உள்ளம் கிளர்ச்சியடைகின்றது.

அவனை வஞ்சித்த சக்திகளை ஸாம், அவன் போன்றேர் ஆக்கிய அரசால் வஞ்சித்து அழிக்கப்படப் போகின்றன. என்ற நினைப்பு அவனுக்கு.

பஸ் நகரசபைக் கட்டடத்தை நெருங்குகின்றது.

சுலவ வாகனங்களும் பொலீசாரால் நிற்பாட்டப்படுகின்றன.

சுதந்திர சதுக்கத்தை நோக்கிச் செல்கின்ற சாலையின் இருமுஞ்சிலும் மக்கள் திறங்கிரளாக அணியிட்டு நிற்கின்றார்கள். நீல

நிறச் சட்டைகளை பலர் அண்ட்டு குக்கின்றனர்.

நீலத்துடன் சங்கமித்துவிட்ட சிவப்புக் கொடிகள் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் பஸ்சிலிருந்து இறங்குகின்றன.

தன்நிழல் தன் காலத்தியின்கீழ் கிடந்து மிதிபடும் நேரம்.

நெருப்பை நெஞ்சுடன் கட்டிய ஜெ ததுக் கொண்டிருக்கும் வானம் கண்லை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றது.

தார் ரேஷ்டு உருகிக் கசிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அவன் மக்களுடன் சங்கமிக்கின்றன.

மக்கள் மத்தியில் பரபரப்பு; பெருமகிழ்ச்சி; புதுமையைக் காணுவதற்கான தவிப்பு.

தங்களுடைய அரசாங்கத்தின் மந்திரிமாரைப் பார்ப்பதற்கு அவர்கள் ஆவலுடன் நிற்கின்றார்கள்.

நெருப்பாய் எரியும் வெய்யிலைக் கூட அவர்கள் பொருப்படுத்த வில்லை.

அவனுடைய வயிற்றில் பசித்தி கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. சிறு குடலும் பெருங்குடலும் ஒன்றையொன்று விழுங்கிக்கொண்டிருந்தாலும் இந்தப்பசி அவனுக்குப் பழகிப்போய்விட்டது.

அதை மற்பதற்கு அவன் மக்களைப் பார்க்கின்றன.

புதிய எழுச்சியில் மக்கள் தங்களை மறந்த மோனநிலையிலிருக்கின்றார்கள்.

சாலையின் இருபுறங்களிலும் சாதாரண பொலீசாரர்கள்

நிறகின்றார்கள். அவர்கள் மக்களுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

இப்பொழுது அவர்கள் ‘மக்கள் பொலீஸ்’ அல்லவா?

மணிச்சத்த அலறலுடன் ஒரு பொலீஸ் மோட்டார் சீறிய படியே வேகமாக வருகின்றது.

சந்தியில் அந்த மோட்டார் திடீரென நிற்கின்றது.

அடர்ந்து கறுத்த கொம்பு மீசை. தடித்த உடடுகள். கண் இமையிலிருக்கும் அந்த வெட்டுப்பட்டவடு அவனுடைய முகத் திற்கு மேலும் விகாரமுட்டுகின்றது.

நாலுபுறமும் பார்வையைச் சமுற்றுகின்றன.

கணகள் கணல் கக்குகின்றன.

அவனுடைய கையில் அதே பழைய குண்டாந்தடி. இடுப்பில் கைத்துப்பாக்கி.

“அவன்!”

மக்களுடைய விழிகள் வியப்பில் விரிகின்றன. உடடுகள் அசைகின்றன.

“அவன்தான்! அந்தப் பழைய பொலீஸ்காரரேன்தான்!”

மக்கள் மத்தியிலிருந்து யாரோ ஒருவன் கூறுகின்றன.

புஞ்சிபொரளையின் மூலம் அவர்களுடைய கண்முன் தோன்றுகின்றது.

“ஏய்! இஞ்சை வா...!”

அந்த இடத்தில் நின்றுகொண்டேயேவன் கார்ச்சிக்கின்றன.

மக்களுக்குத் திகைப்பு!

வீதியோரத்தில் நின்று சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு பொலீசாரன் அந்த அதிகாரியைப் பார்க்கின்றன.

“உன் ஜெ ததான்... வா-இஞ்சை.”

எதிர்பாராத அழைப்பு. பொலீஸ்காரனுடைய முகம் வெளிருகின்றது.

தயங்கியபடியே அதிகாரியை நோக்கிச் செல்கின்றன.

அவனுடைய கை ‘ஹாட்’ அடிக்க உயருகின்றது.

“ஏய்! அந்தப் பண்டியளையின் மூக்குத் தள்ளிவிடு.”

மக்கள் மத்தியில் சலசலப்பு; வெறுப்பு.

சிலருக்குக் கோபம் பொங்குகின்றது.

“இப்பவும் இவன்”

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு வர், தொடங்குகின்றார்.

சாலி கொடுத்துவிட்ட பொம்மைகளைப்போன்ற பொலீஸ்காரர் கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவனுக்குள்ளாறும் புரியவில்லை.

மெலிந்த அவன் உடலில் திடீரென ஏதோ குறைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு.

அதிகாரி மோட்டாரில் ஏற்றன.

மோட்டார் திரும்பி வேகமாகச் செல்கின்றது.

மக்கள் கொடுக்கின்றார்கள்.

பொலீஸ்காரர்கள் மக்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டே நிற்கின்றார்கள்!

கண்களை ஒடுக்கிப் பார்த்தபடி நிற்கும் அவனுடைய மனம் தூரத்தையே நோக்கிச் செல்கின்றது.

மே இருபத்தேழாந் திகதிக்கும்—

கடந்த முதலாளித்துவ ஆடசியில்—

பொலீஸ் பாதுகாப்பிலிருந்த
பொழுது தொடம்பே முதலாளி
கொலையுண்டார்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழக
மாணவர்களின் வேலை நிறுத்தத்
தின்போது காட்டுமிராண்டித்து
எமாக மாணவர்களைத் தாக்கி
ஞர்கள்.

இ. போ. ச. வேலைநிறுத்தத்
தத்தின்போது தனது தந்தை
பொலீஸ்காரரால் கொடுரமாக
அடிக்கப்பட்டு ஒரு கிழமையால்
இறந்தார்.

மே மாதம் இருபத்தேழின்பின்—
“மக்கள் அரசாங்கம்” உதித்த
மறுநாள்—

மக்கள் விரோத நடவடிக்கை
யிலீடுபட்ட ஏரிவீட்டுப் பத்திரி
கைக் காரியாலயத்தின்முன் மக்
கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபொ
ழுது பொலீஸரால் அவர்கள்
மிருக்த்தனமாகத் தாக்கப்பட்ட
டார்கள்.

புஞ்சிபொறணையில் சேராம
பாலா பொலீஸ் வெறியாட்டத்
நுக்கு இரையாகிச் செத்தான்.

நிலமற்ற மக்கள், தேர்தல்
வெற்றியின்பின், மொற்றட்டுவா
விலும், பொல்லன்றுவாவிலும்
வெற்றுக் கிருந்த நிலத்தில் குடி
யேறியபொழுது பொலீஸ் அந்த
மக்களை ஈவிரக்கியின்றி தாக்கி
யது.

இவைகள் எல்லாம் தற்செய்
லாக நடந்தவை என அவன்
முன்னர் நினைத்தான்.

ஆனால் தொடர்ந்து நடக்கும்
எல்லாச் சம்பவங்களும் தற்செ
யலானவைகளா?

முன்பும் இப்போதும் ஒரே
க்கையா?

முந்திய க்கையின் மிகுதிக்
க்கையா இப்பொழுது நடக்கின்
ரது?

பல சம்பவங்கள் அவனுடைய
மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்துகொண்டிருக்
கின்றன.

அவனுடைய ரத்தம் கொதிக்
கின்றது.

பற்களை நெருடுகின்றன.

மே இருபத்தேழுடன் முதலா
ளித்துவ பொலீஸ் பேயாட்சி
முடிந்து விட்டது என்று தான்
நினைத்தது தவறு என்ற உணர்வு
அவனுடைய இதய ஆழத்தில்
சுடர் விட்டதோடங்குகின்றது.

பொலீஸ் மோட்டாரின் மணி
மீண்டும் அலறுகின்றது.

மக்கள் பேராவலுடன் மோட்டார்
வரும் திசையைப்பார்க்கி
ஞர்கள்.

“மக்கள் அரசாங்க” மந்திரி
மார்க்கான்களுக்குப் பாதுகாப்பாகப்
பெருமித்ததுடன் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அந்த பொலீஸ் அதிகாரி தனது
சுகாக்கஞ்சன் மந்திரிமார்க்கஞ்சகு
குப் பாதுகாப்பாகப் பெருமித்தது
நடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவனுடைய பார்வையில் மிடுக்கு.

இப்பொழுதும் எங்கடைஆட்சி
தான் நடக்கின்றது என்பதை
அவனுடைய அகங்காரமும் அதிகார
வெறியும் நிறைந்த பார்வையை
எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

மந்திரிமார்களின் மோட்டார்
களின் பின்னால் —

பெரும்பெரும் அந்திய முதலா
ளிகள், வர்த்தக முதலைகள்,
பழைய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்
திமிர்பிடித்த அதே உயர்
அதிகாரிகள் எல்லோரும் பெரும்
தத்துடன் மோட்டார்களில்

வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவனுடைய தொண்டைக்கு
ஞர் ஏதோ உருண்டுபிரள்கின்றது.

“மக்கள், தொழிலாளிய
ளின்றை இழிந்த’ வாழ்வின்
விதியை, அவர்களைச் சுற்றிட
வாழுகின்ற முதலாளி வர்க்கம்
மாத்தி அமைக்க விரும்புமென்று
நீ நம்பிறியா? பாலுக்குப் பூனை
காவலிருக்குமென்று நீ நம்பி
றியா? எனக்கு வாழ்க்கையிலை
நிறைய அனுபவமிருக்கு. நான்
சொல்லிறன்; தொழிலாளியன்றை
கஷ்டத்தை உணர முடியும்.
அவையள்தான் தங்கடை தலை
விதியை தாங்கள் மாத்தி
அமைக்கவே வூலூம். ... தன் னை
மிதிச்சு நகச்கிறவனை தொழிலா
ளியள் அழிக்காமல் ஒருநாளும்
அவையளின்றை துன்பம் தீராது.
அவையள் சுகமாய்வாழேலாது”

இப்படி அவனுடைய தாய்
அவனுக்குப் பலமுறை சொல்லி
யிருக்கின்றன. அனுபவத்தில்
அவள் நிறையப் படித்துவிட்டாள்.
தனது தலைமுறைக்குள்
அவள் நேரடிவாழ்வில் மக்களுக்கு
அரசாங்கங்கள் செய்தன
வற்றையெல்லாம் அவள் உணர்ந்திருந்தாள்.

இதே கட்சிகளுக்காக அவனுடைய
கணவன் தன்னை மறந்தே
உழைத்தான். அவன் ஊர்வலங்களுக்கும் கூட்டங்களுக்கும்
போன்போதெல்லாம் அவனும்
கூடப் போயிருக்கின்றன். அன்று
அவள் பக்கத்திலே போன தலை
வர்கள் எல்லாம் இன்று பென்ஸ்
கார்களில் பவனி வருவதை
அவள் கண்டு மனம் விம்மியிருக்கின்றன்.

அவனுடைய ரத்தம் மகனி
லும் ஓடுகின்றது.

அந்த ஒல்லியான், அடர்ந்து
சுருண்ட மயிர் நெற்றியில் புரு
ஞம், சிரிப்பற்ற மகனின் வாழ்வு
அனுபவங்களும் அவனுடைய
கச்ப்பான் அனுபவங்களைப்போ
லவே மாறுபாடின்றி அமைந்திருந்தன.

—ஒரே கதையின் மறுபக்கமா
இதுவும்!

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்
திய யுத்தத்தின் ஞாபகச்சின்னம்
‘மக்கள் அரசாங்க’ மந்திரி
மாரை வரவேற்க வந்திருந்த மக்களுக்கு
சவால் விடுவதுபோல நாற்சந்தியில் தலைநிமிர்து கம்பீரமாக நிற்கின்றது.

அந்த ஏகாதிபத்திய சின்னத்தை அவன் தலைகுணிவோடு
பார்க்கின்றன.

அவன் மெதுவாகத் திரும்பி,
கவிழ்ந்த தலையுடன் நடந்து
கொண்டிருக்கின்றன.

பல சம்பவங்கள் அவனுடைய
நெஞ்சில்வந்து முட்டி மோதிக்
கொண்டிருக்கின்றன.

‘தொழிலாளியள் பாராளு
மன்றத் தேர்தல் மூலம் அரசாங்கத்தைக்
கைப்பற்றி ஆட்சி நடத்துவது
ஒன்றும் எண்டது ஒருநாளும்
நடக்காத காரியம். உது உலகத்திலை
ஏந்த நாட்டில்கூடியும் முந்தியும்
நடக்காது. உதிலை ஏன் வீணையும்
உலையிருய்? உதை விட்டிட்டு
மாற்றுவழிக்கு கட்டாயம் கூடிய
கெதியிலை வருவாய்.’

தேர்தலின்முன்பு தனது நன்பன்
கூறியது அவனுடைய நினைவையில் உதிக்கின்றது.

‘இதை என்றை நண்பன் எவ்வளவு
உதாரணங்களோடு நம்பிக்கை மேவிடக் கூறினான்.’

அவன் விழிப்படைகின்றன.
விழிப்படைந்த அவன் அந்த
நண்பனைச் சந்திப்பதற்கு விரை
வாகச் செல்கின்றன.

‘அவனை—என்றை நன்பனை
எவ்வளவு கவனியாது நடந்து
விட்டேன்! ’

சிந்தனை அழுக்குகள் அகன்று
விட்ட நெஞ்சம்.

புதியபாதையில் அவன் வேக
மாகச் சென்றுகொண்டிருக்கின்
ரூன்.

இப்போது அவனுடைய இத
யத்தில் சுமையில்லை.

அவனுடைய நடையில் உறுதி.

பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்

“கற்பகம்” வாசகப் பெருமக்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும்
கலை இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் கற்பகத்தின் வளர்ச்சிக்கு
அயராது உழைக்கும் அனைவர்களுக்கும் எமது அன்பான
பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

—‘கற்பகம்’ குழு—

இறந்துவிட்டவர்

பத்திரிகாசிரியர் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார்
“இந்தக்கிணைத் தங்களால்தான் எழுதப்பட்டதா? ”
“ஆமாம் ஒவ்வொரு வரிகளும் என் சொந்தக் கற்பனை”
“அப்படியா? உங்களைச் சந்திப்பதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி
அடைகின்றேன்.
எட்கர் அவன்போ அவர்களே, நீங்கள் அதிக காலத்திற்கு
முன்பே இறந்துவிட்டதாகவன்றே நான் தவறாக எண்ணிக்
கொண்டிருக்கிறேன்... ”

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களின் பொருளாதார
வளங்களை எடுத்துக் காட்டும்

இளந் தமிழர் முன்னேற்ற மற்றும் நடாத்தும்

சுழிவளக் கண்காட்சி 1971

கைத்தொழில் விவசாயம் கைப்பணி

அறிவியல் பண்பாடு

ஆசிய ஐந்து பிரிவுகளாக இடம்பெறும்.

சித்திரைத் திங்கள் பாடசாலைகளின் பருவ விடுமுறையின்போது
நடாத்தப்படவிருக்கும் ஈழவளக் கண்காட்சியின் வெற்றிக்கு
பொதுமக்கள், மாணவர்கள், அறிஞர்கள்
ஆசியோர்களின் பூரண ஒத்துழைப்பு
மிக அவசியம்.

எனவே,
உங்கள் ஆலோசனைகளையும், ஆக்கடூர்வமான திட்டங்களையும்
எமக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு அங்புடன் வேண்டுகின்றோம்.

தொடர்பு முகவரி:

“கண்காட்சிப் பொறுப்பாளர்”

18, அரத்தூசா ஒழுங்கை,
கொழும்பு-6.

“செயற்குழு”
இ. த. மு. மன்றம்.

இளம் எழுத்தாளர் முன்னேற்றப் பேரவைக்காக, 88¹/₂, பாமன்கடைவீதி
கொழும்பு-6ல் வசிக்கும் முத்து இராசரத்தினம் அவர்களால், இராசா
அச்சுக்குமிகு அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.

கற்பகம் இரு திங்கள் ஏடு

முகப்பில்...

இனந் தமிழர் முன்னேற்ற மன்றம் 25-1-71ல் நடாத்திய கலை விழாவைச் சிறப்பித்த ஈழத்து நாட்டியச்செல்லி

தீதாஞ்சலி சிவாஜிதுரை

அவர்களின்

நடனத்தோற்றுத்தைத் தாங்கி வருவதில் கற்பகம் பெருமையை டைகிறது.

கற்பகத்தில் வெளியாகும் கதைகளில் வரும் பெயர்கள் சம்பவங்கள் யாவும் கற்ப ணையே, கதை, கவிதை, கட்டு ரைகளின் கருத்துக்களுக்கு அவற்றைப்படைத்த இலக்கியச்சிற்பிகளே பொறுப்பாளிகளாவர்.

‘கற்பகம்’ குழு

—வெளியீடு—

இனம் எழுத்தாளர் முன்னேற்றப் பேரவை,

50, ஆமர்ஸ் அவனியூ,
கொழும்பு-6. (இலங்கை)

மலர் 1

இதழ் 2

இந்த இதழில்.....

இ. வடிவேஷ்

இ. இராசாத்தினம்

குப்பிளான் ஐ. சண்முகன்
முருகையன்

மருதூர்க் கொத்தன்

நல்லைக் குமரன்

அமிர்தனானம்

‘பிரகாஷ்’

எம். ஏ. நுஃமான்

வி. எஸ். துரைராசா

‘யோகன்’

செ. யோகநாதன்

மக்கள் கவியனி

செ. கந்தசாமி

ந. பாலேஸ்வரி

கே. டானியல்

‘சந்திரன்’

தீர்வை பொன்னியன்

பெரங்கல் * மலர்